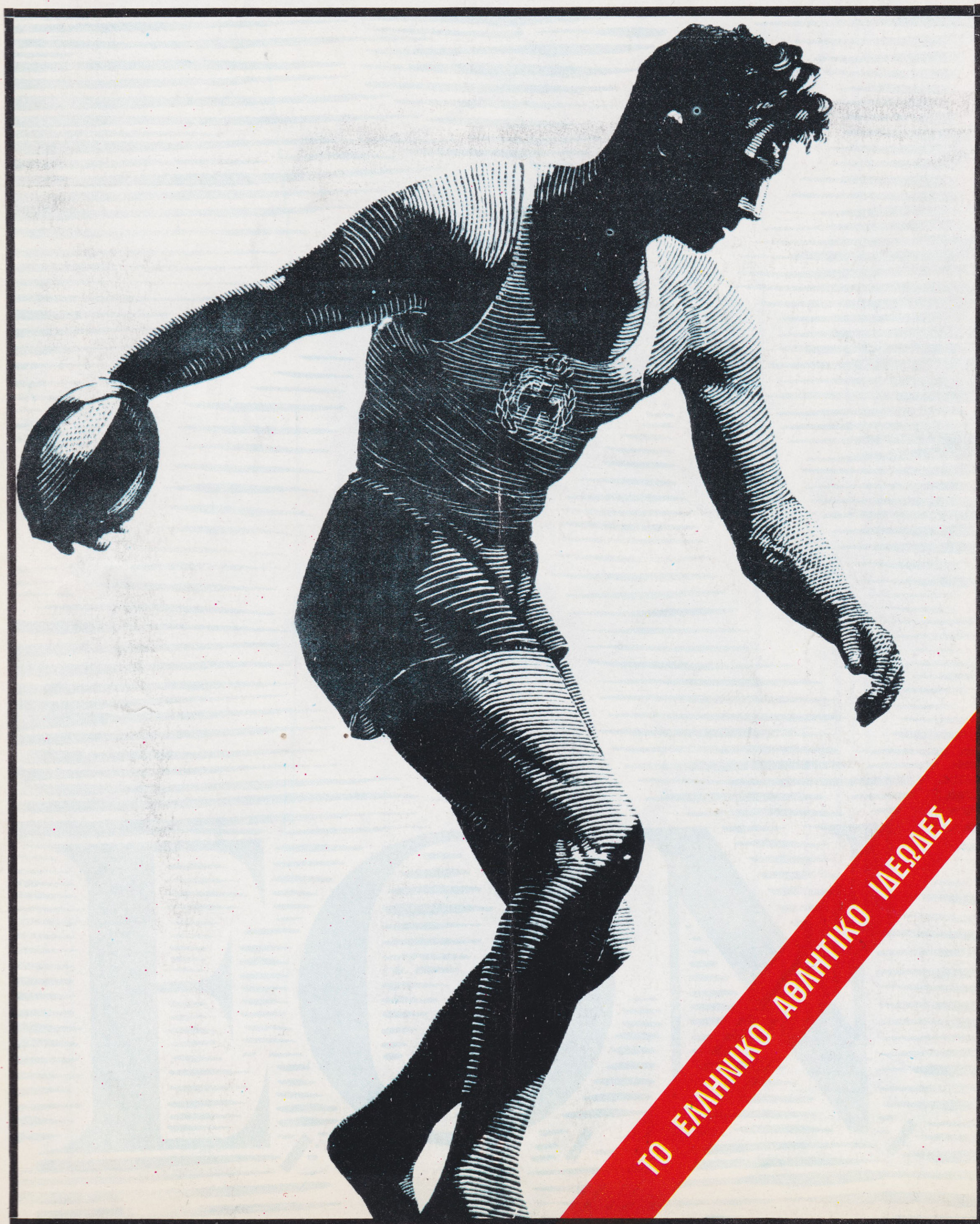
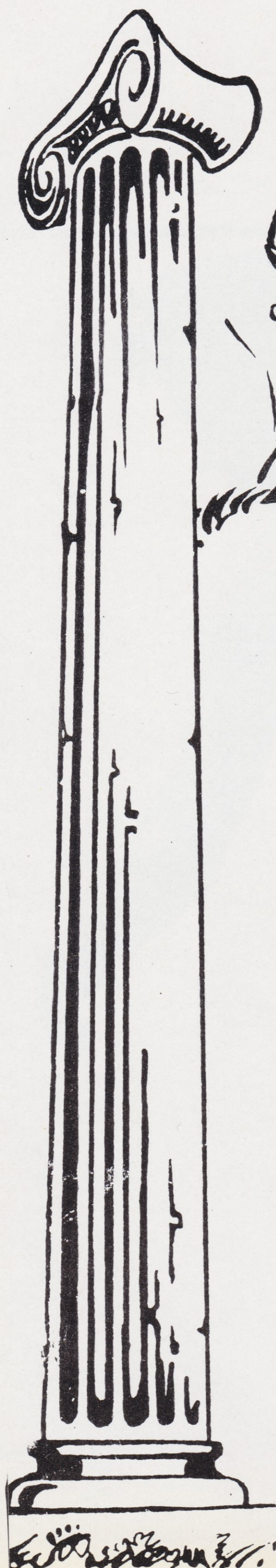
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ - Α.Τ. 49 - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1989

«Στο δρόμο και στο πάλεμα και στο λιθάρι,
στων ευγενών Αγώνων λάμψε την ορμή
και με τ' αμάραντο στεφάνωσε κλωνάρι
και σιδερένιο πλάσε κι άξιο το κορμί»

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Α.Τ. 49 - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1989(100) - ΤΙΜΗ 200 ΔΡΧ.
ΑΘΗΝΑ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 - 3ος ΟΡΟΦΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
Τ.Θ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 28 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ
Τ.Θ. 11207 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 541 10
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
ΒΟΛΟΣ: ΜΗΛΙΝΗΣ 9 & ΕΡΜΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
ΠΑΤΡΑ: Τ.Θ. 1259
Υπεύθυνως συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Πολύ ασχοληθήκαμε τον τελευταίο καιρό, είναι γεγονός, με τις εκλογές. Έτσι πρόθεση μας ήταν σε αυτό το τεύχος το πρώτο άρθρο της έκδοσής μας να μην είναι σχετικό με την φαιδρή αυτή διαδικασία. Όμως ο πειρασμός είναι μεγάλος, τόσο μεγάλος, όση και η αστειότητα της κορυφαίας αυτής διαδικασίας της δημοκρατίας μας. Ευτυχώς ή δυστυχώς ζούμε σε αυτόν τον κόσμο, σε αυτή την θλιβερή εποχή. Έτσι είτε το θέλουμε, είτε όχι έρχονται στην αντίληψή μας πράγματα, γεγονότα και περιστατικά που σίγουρα εκτός από αστειότητα και αγανάκτηση, μας φέρνουν θλίψη για το κατάντημα της πατρίδας μας. Ακούμε τις μεγαλόστομες εξαγγελίες των πολιτικών μας, ενώ την ίδια στιγμή γνωρίζουμε πολύ καλά ποιος ο αληθινός σκοπός για την νομή της εξουσίας. Έχουμε ο καθένας προσωπικές εμπειρίες από το περιβάλλον μας, γνώση συγκεκριμένων περιστατικών και γνωρίζουμε πως όλα αυτά τα μεγαλόστομα για σωτηρία της πατρίδας, για ανόρθωση της χώρας κ.τ.λ. δεν είναι τίποτε άλλο από προφάσεις και δικαιολογίες, που σαν σκοπό τους έχουν να έλθει επιτέλους η στιγμή που θα «κονομήσουν» και οι άλλοι... Γνωρίζουμε από το περιβάλλον μας ο καθένας πως αυτό που απασχολεί τους συμπατριώτες μας δεν είναι ούτε η Πατρίδα, ούτε η τιμή της χώρας, αλλά πως ο καθένας από αυτούς μετά το «χαρμόσυνο άγγελμα» της νίκης των «ημετέρων» θα κατορθώσει επιτέλους το «πολυπόθητον» δάνειο, την «αξιαγάπητον» μετάθεση, τον «πολύκλαυστον» διορισμό. Αυτά είναι τα ουσιαστικά κριτήρια επιλογής της εξουσίας των συμπατριωτών μας... Όμως στα μπαλκόνια των πολιτικών τα πράγματα αλλάζουν «ως δια μαγείας», έτσι οι ίδιοι άνθρωποι, που πριν λίγα μόλις λεπτά έδιναν στο πολιτικό τους γραφείο άπειρες υποσχέσεις για διορισμούς και θεσιθηρείες, μεταμορφώνονται ξαφνικά σε αλύγιστους υπερασπιστές του δημοσίου συμφέροντος, σε ανορθωτές της χώρας, μεταμορφώνονται ξαφνικά σε Λεωνίδες και Αλεξάνδρους, σε Παλαιολόγους και Κομνηνούς. Και η ιστορία πάει λέγοντας... Και σ' αυτές τις εκλογές νέοι ανηψιοί, γιοί, συμπέθεροι και γαμβροί ετοιμάζονται για βουλευτικές έδρες κάτω από το πρίσμα της μεγάλης Αξιοκρατικής αρχής της δημοκρατίας των ημετέρων. **Συμπατριώτες, απολαύστε ως την τελευταία στιγμή την διασκεδαστική αυτή κωμωδία, μια κωμωδία με «μπόλικη δράση», έρωτες, καταχρήσεις, δολοφονίες, μοιχείες, απ' όλα έχει το έργο και αν παρ' όλα αυτά και μετά απ' όλα αυτά δεν γίνετε ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ, τότε δύο πράγματα μπορεί να συμβαίνουν ή είσθε βλάκες ή περιμένετε διορισμό.**

– Όμως και σε αυτήν την συλλογιστική η δημοκρατία έχει τον αντίλογό της και λέει: «ναι, έχουμε ελαττώματα, όμως είμαστε το πολίτευμα με τα λιγώτερα». Θαυμάστε δημοκρατία και «πλουραλισμό» (νέα μοντέρνα λέξη του συρμού, του συρμού και του παλουκιού)! Με άλλα λόγια δηλαδή μετά από εμάς το χάος! Τι διαφορετικό αλήθεια έλεγε ο Μποκάσα ή ο Ιντ Αμίν Νταντά; Η δημοκρατία αυτοανακηρύσσεται στο καλύτερο πολίτευμα έχει όμως καλούκακού και έναν-δύο «μπαμπούλες» πρόχειρους για όσους δύσπιστα στέκουν απέναντι στα αίσχη και στις ασχήμιες της. Η λογική του άσπρου-μαύρου, η λογική της δημοκρατίας. Έτσι όποιος κατηγορεί την δημο-

κρατία και το οικονομικό της σύστημα τον καπιταλισμό ή κομμουνιστής είναι ή αναρχικός. Για την δημοκρατία η πολιτική σκέψη του ανθρώπου είναι ένα σύνολο πεπερασμένο με ανώτατο όριο, πέραν του οποίου είναι αδύνατον να πορευθεί, τις εκλογές, την αρχή της πλειοψηφίας. Οι εκλογές είναι το δόγμα της δημοκρατίας, είναι η απαράβατη αρχή της απάτης της.

– Αγαπητοί Συμπατριώτες, ζούμε σε μια παράλογη εποχή, σε μια εποχή όπου η υποκρισία των θεσμών ονομάζεται συνταγματική τάξη και η αφαίμαξη του λαού από τον καπιταλισμό ονομάζεται οικονομική ανάπτυξις. Το βόλεμα των φατριαστών και των κλικαδόρων, πολιτική καριέρα, και οι ανοησίες των ψυχοπαθών ονομάζονται τέχνη. Συμπατριώτες, ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ! Σήμερα που οι προδότες γίναν ήρωες και οι ήρωες προδότες, σήμερα που κάθε τι Ελληνικό φαντάζει φτηνό και ψεύτικο και κάθε τι ξένο φαντάζει φανταχτερό και λαμπερό, σήμερα που όλα γυρίσανε ανάποδα, πρέπει να ξέρετε πως η Πατρίδα μας δίνει την ύστατη της μάχη. **Μια μάχη που πέρα και πρώτα από το πολιτικό της περιεχόμενο είναι πρώτα απ᾽όλα ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ, αγώνας ενάντια στην υποκρισία, το ψέμμα και την διαφθορά θεσμών και προσώπων. Ο Εθνικοσοσιαλισμός σήμερα δεν είναι μόνον μιά πολιτική και μια ιδεολογία, είναι το μοναδικό δικαίωμα του ανθρώπου στη λογική και στην Αλήθεια.**

– Συναγωνιστές, ο καθένας από μας έχει κατά καιρούς ακούσει τα λόγια: «Τι θέλεις κι ασχολείσαι, θα στιγματιστείς, εσύ θα αλλάξεις τον κόσμο;» Η απάντηση που πρέπει να δίνουμε είναι μία στέρεα, ακλόνητη και μοναδική: **ΝΑΙ, ΕΜΕΙΣ Θ᾽ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, ΜΟΝΟ ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ ΜΠΟΡΟΥΝ Ν᾽ΑΛΛΑΞΟΥΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ!** Όσο γι᾽αυτό που λένε οι άλλοι «στίγμα», εμείς αυτό το θεωρούμε ΧΡΙΣΜΑ και τίτλο τιμής.

– Συναγωνιστές, ας αναλογισθούμε ο καθένας την ζωή του, μια στιγμή είναι όλα που διάβηκε κι ότι απομένει απ᾽τη ζωή μας ακόμα μια στιγμή είναι. Ότι αξίζει σε αυτόν τον κόσμο είναι ο Αγώνας για τα Ανώτερα Ιδανικά, ότι μένει αναλλοίωτο κι άφθαρτο σ᾽αυτό τον κόσμο είναι ο Αγώνας για τις Ιδέες, την Μοναδική Αλήθεια αυτού του Κόσμου, Αγώνας σκληρός μα Τίμιος, αγώνας άνισος μα Δίκαιος γιατί όπως λέει κι ο ποιητής:

«Χαρές και πλούτη αν χαθούν
και τα βασίλεια κι όλα
δεν είναι τίποτε αν στητή
μένει η ψυχή κι ολόρθη».

Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

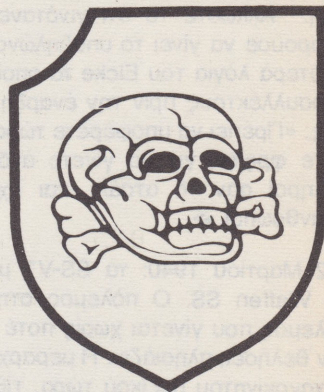

Ἡ Ζωή μιᾶς Φυλῆς δέν εἶναι μιά λογικῶς ἐξελισσόμενη φιλοσοφία, οὔτε μιά διαδοχή φάσεων μέ φυσικούς νόμους, ἀλλά ἡ ἔκφραση μιᾶς μυστικῆς συνθέσεως, μιᾶς ψυχικῆς δράσεως, ἡ ὁποία δέν μπορεῖ νά γίνη κατανοητή, οὔτε μέ λογικούς κανόνες, οὔτε μέ τήν ἀρχή αἰτίου καί αἰτιατοῦ.

ALFRED ROSENBERG

ΜΕΡΑΡΧΙΑ «TOTENKOPF»

Αν και όλες ανεξαιρέτως οι μονάδες των μαχίμων SS χρησιμοποιούσαν σαν διακριτικό τους τη νεκροκεφαλή με τα σταυρωτά οστά, μόνο η μεραρχία των SS «Totenkopf»[1] το χρησιμοποίησε σαν απόλυτο μεραρχιακό της σύμβολο από της εποχής της ιδρύσεώς της. Ξεκίνησε την ζωή της σαν μια μεγάλη, ανοργάνωτη σε πολλά σημεία και φτωχά εξοπλισμένη μονάδα, για να εξελιχθεί με το πέρασμα των αστραφτερών χρόνων του πολέμου σε μια από τις 7 θαυμάσιες μεραρχίες Panzer των Waffen SS για πολλούς, ίσως η καλύτερη.

Ήδη από το καλοκαίρι του 1934, ο έλεγχος των στρατοπέδων συγκεντρώσεως του Reich περνάει από τα S.A. σε μια νεοσύστατη ομάδα των Algemeine SS (Γενικών Καθηκόντων SS), τις μονάδες «Νεκροκεφαλής» (Totenkopfverbande). Διοικητής τους είναι ο SS Standartenfuehrer Theodor Eicke, ένας στιβαρός, άκαμπτος άνδρας και προσωπικός φίλος του H. Himmler. Ο Eicke, σαν Γενικός Επιθεωρητής των Στρατοπέδων Συγκεντρώσεως του Reich αντιλαμβάνεται από νωρίς την αναγκαιότητα της υπάρξεως, παράλληλα με τον επίσημο στρατό της Reichswehr μιας στρατιωτικής δυνάμεως εμποτισμένης με τα εθνικοσοσιαλιστικά ιδεώδη. Προικισμένος με μεγάλη αποφασιστικότητα και ισχυρότατη δύναμη θελήσεως αρχίζει να κινείται προς αυτή την κατεύθυνση, προσπαθώντας ν' αποδεσμεύσει σε κάποιον βαθμό τις μονάδες του από τον απόλυτο έλεγχο των Allgemeine SS.

Το 1938, μικρές, ελαφρά μηχανοκίνητες δυνάμεις «Νεκροκεφαλής» είχαν πάρει μέρος στην θριαμβευτική επανένωση Γερμανίας-Αυστρίας στο περίφημο Anschluss. Κατά την Πολωνική εκστρατεία τον Σεπτέμβριο του 1939 υπάρχουν ήδη 5 μονάδες «Νεκροκεφαλής», δυνάμεως τάγματος η καθεμία και είναι εγκατεστημένες στις εξής περιοχές: No 1 Oberbagern, No 2 Elbe, No 3 Sachsen, No 4 Ostfriedland και No 5 Brandenberg. Είναι περίπου 7400 άνδρες. Και μόλις τον Οκτώβριο του ιδίου έτους ο Eicke (με τον βαθμό του SS Gruppenfuhrer τώρα) πάρει την άδεια να σχηματίσει από το απόθεμα αυτό μια μεραρχία, θα ξεδιαλέξει περίπου 6500 άνδρες και θα σχηματίσει τρία συντάγματα (Standarten). Σ' αυτούς θα προστεθούν αξιωματικοί των ήδη υφιστάμενων SS-VT, άνδρες των Allgemeine SS, καθώς και το τάγμα «Νεκροκεφαλής» με την ονομασία «Haimwehr Danzig»[2] που θα προσκολληθεί στο νεοσχηματισμένο τρίτο σύνταγμα.

Ενώ η μεραρχία πεζικού «Totenkopf» βρίσκεται στην Πολωνία σε καθήκοντα δευτερευούσης σημασίας και εκπαιδεύεται, γνωστοποιείται στον Eicke πως από της 1ης Οκτωβρίου 1939 η μονάδα του γίνεται δεκτή στα SS-VT. Ωστόσο, για πολύ καιρό ακόμα η μεραρχία του θα είναι αναγκασμένη να παίζει τον ρόλο του «φτωχού συγγενή» δίπλα στις άλλες πιο εξέχουσες μονάδες των μαχίμων SS. Και πρώτα απ' όλα η μεραρχία πρέπει να κερδίσει την μάχη της για νέους άνδρες, καλή εκπαίδευση, όπλα και μηχανοκίνητα. Κανείς δεν φαίνεται να πιστεύει στις ικανότητές της και τα εμπόδια που έχει να ξεπεράσει είναι συχνά τα διπλά από εκείνα των άλλων μονάδων των μαχίμων SS. Με την βοήθεια του Himmler και του SS Gruppenfuhrer Gottlob Berger (Βαυαρός, ο σημαντικότερος στρατολόγος των SS) η υπόθεση φαίνεται να προχωράει, είτε δια της ευθείας, είτε δια της πλαγίας οδού. Άνδρες αρχίζουν να συρρέουν (έπρεπε να είναι υγιείς, καθαροί Γερμανοί, ηλικίας μέχρι 26 ετών και ύψους πάνω από 1,69

m). Οπλισμός και μηχανοκίνητα βρίσκονται από τα Τσεχοσλοβάκικα εργοστάσια της Σκόντα και από όποια άλλη πηγή είναι προσιτή. Εκεί που η μονάδα πάσχει πολύ είναι στο θέμα της εκπαίδευσης, αν και η πειθαρχία της είναι υποδειγματική. Άλλωστε το ότι γινότανε ότι καλύτερο μπορούσε να γίνει το υποδηλώνουν και αυτά τα κοφτερά λόγια του Eicke τα οποία έλεγε στους νεοσυλλέκτους πριν την έναρξη της εκπαίδευσης: «Πρέπει να υποφέρετε τώρα και να υποφέρετε φριχτά, για να γίνετε άνδρες Γερμανοί, σκληροί σαν το ατσάλι, και όχι θηλυπρεπείς υπάνθρωποι.»

2 Μαρτίου 1940: τα SS-VT μετονομάζονται σε Waffen SS. Ο πόλεμος στην Δύση, ένας πόλεμος που γίνεται χωρίς ποτέ η Γερμανία να τον θελήσει, πλησιάζει. Η μεραρχία «Totenkopf» μηχανοκίνητου πεζικού τώρα, τίθεται στην διάθεση της 2ας Στρατιάς του Maximilian von Weichs. Ο στρατηγός von Weichs επιθεωρεί στις 4 Απριλίου την μεραρχία και βρίσκεται μπροστά σ΄έναν μεγάλο, γερό, πειθαρχημένο σχηματισμό, ο οποίος επιπλέον είναι και μηχανοκίνητος. Ο von Wichs είναι Βαρώνος, καθολικός και από τα πιο συντηρητικά στελέχη της Wehrmacht (πρώην Reichswehr), αυτό όμως δεν θα τον εμποδίσει ν΄αρχίζει ν΄αλλάζει γνώμη προς το καλύτερο για τους σχηματισμούς των μαχίμων SS. Και δεν θα είναι ο μόνος[3].

Ενώ ο μεγάλος πόλεμος αρχίζει, η μεραρχία μένει σε κατάσταση ετοιμότητος στο Κάσσελ της Γερμανίας. Τέλος, στις 16 Μαΐου της δίνεται η διαταγή: να κινηθεί προς Βέλγιο όπου θ΄αποτελέσει την ταχυκίνητο εφεδρεία του 15ου Σώματος Ranzer (5η και 7η μ. Ranzer).

Στις 19 Μαΐου κιόλας βρίσκεται στο Le Cateau μαζί με την 7η μεραρχία Panzer την οποία διοικεί ο στρατηγός Erwin Rommel. Η εχθρική αντίσταση συνεχώς μεγαλώνει, οι Αγγλογάλλοι ρίχνουν συνεχώς νέες μάζες στρατού εναντίον των εξόχως προελαυνόντων Γερμανικών μεραρχιών. Στις 20 Μαΐου η μεραρχία «Totenkopf» προσβάλλεται από τον εχθρό και χάνει 16 άνδρες, ενώ έχει και 53 τραυματίες. Οι επόμενες ημέρες θα είναι ακόμα σκληρότερες, αφού θα εκδηλωθεί η μεγάλη εχθρική αντεπίθεσις

SS της μεραρχίας Totenkopf κάπου στο Ρωσσικό μέτωπο.

κοντά στο Arras. Εδώ θα διαφανούν οι μεγάλες αδυναμίες της μεραρχίας στον τομέα της μαχίμου εκπαιδεύσεως, αδυναμίες που θα πληρωθούν με πολύτιμο αίμα. Η κατάστασις θα διασωθεί χάρις στις ενέργειες του στρατηγού Guderian, αλλά η εμπιστοσύνη των στρατηγών της Wehrmacht κλονίζεται και μάλλον χαίρονται γι αυτό. Ίσως να χαίρονται και γιατί δεν είχαν βοηθήσει την μεραρχία αυτή τους προηγούμενους μήνες όπως θα έπρεπε να κάνουν προκειμένου να τους έχουν πιστούς συντρόφους και στήριγμα στην μάχη.

Η «Totenkopf» όμως ξαναστέκεται στα πόδια της. Στις 27 Μάϊου φτάνει στο κανάλι Bethune και εκβιάζει την διάβασή του από τον εχθρό. Μετά κινείται προς Meville, ενώ ο 4ος λόχος του 2ου συντάγματος (διοικητής ο SS Obersturmfuhrer Fritz Knochlein) μάχεται στο Le Paradis σκληρά και εξοντώνει τελικώς τους Άγγλους που ήταν εκεί οχυρωμένοι. Η υπόλοιπη μεραρχία εμπλέκεται στις 28 σε σκληρές μάχες όπου χάνει περί τους 150 άνδρες (νεκροί τραυματίες, αγνοούμενοι). Λίγο πριν την Δουνκέρκη η μεραρχία αποσύρεται και στέλνεται να ακολουθήσει την μηχανοκίνητο «Leibstandarte SS Adolf Hitler» στη νικηφόρα πορεία προς την Βουλώνη.

Κατά την διάρκεια της πρώτης αυτής φάσεως της εκστρατείας στην Γαλλία, την μεγαλύτερη επιτυχία από πλευράς «Totenkopf» την πέτυχε το αναγνωριστικό της τάγμα: σε μια σύντομη και άγρια μάχη εναντίον αποικιακών στρατευμάτων, στο Tatare κοντά στη Λυών, συνέλαβε 6.000 αιχμαλώτους. Κατόπιν περνάει ξανά στην εφεδρεία, περιοριζόμενη στην αναδιοργάνωσή της και σε δευτερεύοντα πάλι καθήκοντα. Τον Ιούνιο του 1940 η μεραρχία διέθετε περί τις 20.000 άνδρες, αριθμός όμως πλασματικός, αφού οι 13.246 από αυτούς βρισκόταν σε κατάσταση όχι ιδανική για τις απαιτήσεις της μονάδος.

Ενώ συντάγματα «Νεκροκεφαλής» συνεχώς οικοδομούνται, ο Eicke ρίχνεται ξανά στην δουλειά για να μετατρέψει την μεραρχία του σ έναν πραγματικό μάχιμο σχηματισμό, έναν σχηματισμό αντάξιο της περιφήμου «leibstandarte». Τον Ιούνιο του 1941 εκτός της μεραρχίας υπάρχουν άλλα 17 συντάγματα «Νεκροκεφαλής», συνολικού αριθμού 40.000 ανδρών. Οι καλύτεροι εξ αυτών βρίσκονται τώρα πραγματικά στην «Totenkopf», εν όψει και της επερχομένης με ταχύτητα συγκρούσεως με τους μπολσεβίκους. 3 συντάγματα (Standarten) «Νεκροκεφαλής» θα πάρουν επίσης μέρος στην εκστρατεία. Τα δύο θα σχηματίσουν το Kampfgruppe «Nord» (Ομάδα Μάχης «Βορράς»)[4], ενώ η τρίτη βρίσκεται από την Άνοιξη

του 41 προσκολλημένη στην μεραρχία «Reich» για την εκστρατεία στα Βαλκάνια[5]. 22 Ιουνίου 1941: η μάχη ξεσπά. Στις απέραντες, αφιλόξενες στέππες δυο κόσμοι συγκρούονται με μανία. Από τον Ιούνιο εκείνο, μέχρι το τέλος, η μεραρχία των Waffen SS «Totenkopf» θα δώσει με συνέχεια, συνέπεια και γενναιότητα τον μεγάλο Αγώνα εναντίον του μπολσεβικισμού, πολεμώντας για την Ευρώπη, τον Fuehrer και την Γερμανία.

Κωνσταντίνος Κομνηνός

1. *Στον γιακά του χιτωνίου τους, αντί για τα γνωστά κεραυνοειδή SS, φέρουν μικρές ασημόχρωμες νεκροκεφαλές με σταυρωτά οστά.*

2. *Αρχική ονομασία* SS Totenkopf Sturmbanne «Gotze» *από το όνομα του διοικητού της* SS Obersturmbannfuhre Gotze. Δημιουργήθηκε τον Οκτώβριο του 1938 στο Berlin-Adlershof *και προοριζόταν για καθήκοντα φρουράς της πόλεως του* Danzig. *Ωστόσο έλαβε μέρος στις μάχες της Πολωνικής εκστρατείας.*

3. *Χαρακτηριστικό είναι πως αργότερα, στην Ρωσσία, ο ίδιος ο* von Manstein *είχε μείνει εντυπωσιασμένος από την μαχητικότητά της και την θεωρούσε σαν την καλυτέρα μεραρχία των* SS.

4. *Η μετέπειτα ορεινή 6η μεραρχία των SS* «Nord».

5. *Αυτό συνέβη διότι είχε αφαιρεθεί το σύνταγμα* «Germania» *από την μ.* «Reich» *προκειμένου να σχηματισθεί γύρω του μια νέα μεραρχία των μαχίμων* SS *(η γνωστή* «Wiking»*).*

ΕΥΓΟΝΙΚΗ

Η λέξη Ευγονική κατασκευάστηκε το 1883 από τον Galton στην Αγγλία, ως παράγωγο της λέξης ευγενής. Με τη λέξη αυτή συνδέθηκε μια ολόκληρη κίνηση για τη βελτίωση της ποιότητας, αρχικά των φυτών και των ζώων και αργότερα των ανθρώπων. Για την εφαρμογή της Ευγονικής ακολουθήθηκαν δυο κατευθύνσεις, η θετική και η αρνητική. Και η μεν θετική Ευγονική είναι η προσπάθεια καλλιέργειας ή ανάπτυξης φυτών και ζώων με επιθυμητές ιδιότητες (π.χ. αύξηση παραγωγής, ελάττωση νοσηρότητας, ζώα με περισσότερο κρέας ή καλύτερη γούνα κ.λπ.). Η δε αρνητική Ευγονική σχετίζεται με την εκρίζωση εκείνων των ποικιλιών, που είναι ακατάλληλες για τροφή, ή ευαίσθητες σε νοσήσεις κ.λπ.

Η εφαρμογή της Ευγονικής στα ζώα και στα φυτά σημείωσε επιτυχία. Όμως, η εφαρμογή της στους ανθρώπους υστερεί και τούτο για λόγους που θα εξετάσουμε στη συνέχεια.

Είναι γνωστό πως σε όλους σχεδόν τους λαούς απαγορεύεται ο γάμος μεταξύ συγγενών, με εξαιρέσεις, βέβαια, τους γάμους σε οικογένειες Εβραίων (όπως, χαρακτηριστικά, προτρέπει σε αυτούς το Ταλμούδ), ή σε οικογένειες Φαραώ. Αυτό, βέβαια, θα οφείλεται σε παρατηρήσεις σχετικά με την συχνότητα γεννήσεων ανώμαλων παιδιών μετά από τέτοιους γάμους, ή την εμφάνιση κληρονομικών νόσων. Είναι, ουσιαστικά, μια εμπειρική εκτίμηση του γενετικού φορτίου, η οποία, όμως, αποτελεί και τη βάση εφαρμογής της Ευγονικής. Η βασική αρχή της Ευγονικής για τους ανθρώπους είναι πραγματικά ευγενική˙ σκοπεύει να απαλλάξει την κοινωνία από τις κληρονομικές παθήσεις και να σώσει χιλιάδες οικογένειες από το δράμα μια βαριάς κληρονομικής νόσου. Όμως, για την επίτευξη αυτών των σκοπών, φέρεται μια σειρά ψευτοδιλημμάτων, στα οποία θα αναφερθούμε.

Αρχικά, τίθενται ορισμένα προβλήματα εφαρμογής τα οποία στηρίζονται σε βιολογικές παραμετρους. Ως εκ τούτου, είναι γνωστό ότι για να εξαλειφθεί μια κληρονομική νόσος απαιτούνται μερικές γενεές. Πολλές κληρονομικές παθήσεις, που ακολουθούν τον κυρίαρχο τύπο κληρονόμησης, έχουν ελαττωμένη συχνότητα μεταβίβασης στην επόμενη γενιά. Έτσι, αν πάρουμε ως παράδειγμα την αχονδροπλασία (μια μορφή νανισμού) η οποία ακολουθεί τον κυρίαρχο τύπο μεταβίβασης, θα δούμε ότι, για διάφορους λόγους, το γονίδιο μεταβιβάζεται στην επόμενη γενεά μόνο κατά 20%, δηλ, αν δεν υπήρχαν νέες μεταλλάξεις, η νόσος θα είχε εξαφανιστεί σε 5-6 γενεές, δηλ. σε 180 χρόνια. Από την άλλη πλευρά, οι φορείς υποτελών γονιδίων δεν μπορούν να βρεθούν πάντοτε, ακριβώς γιατί δεν υπάρχουν αξιόπιστες μέθοδοι ανίχνευσης, ή γιατί είναι δύσκολο να γίνει εξέταση όλου του πληθυσμού για να ληφθούν γενικά μέτρα.

Όμως, η αντιμετώπιση αυτών των προβλημάτων στηρίζεται, αποκλειστικά, στη θέληση για την εφαρμογή της Ευγονικής. Αν δεν υπάρχουν καλές μέθοδοι, μπορούν να βρεθούν καλύτερες αν χρειάζεται να περάσουν πολλά χρονια για να εμφανιστούν αποτελέσματα, γιατί να μην αρχίσουμε όσο το δυνατόν νωρίτερα, από σήμερα; Ιδιαίτερα σε νόσους όπου η ανθρώπινη επέμβαση μπορεί να είναι καίρια, όπως στην πνευματική καθυστέρηση. Πέρα από τον καλύτερο έλεγχο περιπτώσεων επίκτητης πνευματικής καθυστέρησης (π.χ. που οφείλεται σε τοξικές ουσίες, σε λοιμώδεις παθήσεις, σε ανοξία του εγκεφάλου), η στείρωση των πνευματικά καθυστερημένων ατόμων υπολογίστηκε ότι θα ελαττώσει τις περιπτώσεις αυτές κατά 30%. Το πρόβλημα βέβαια, δε θα εκλείψει, όμως θα μικρύνει σημαντικά. Ποιος ο λόγος να χαθεί αυτή η ευκαιρία;

Η καλύτερη μέθοδος Ευγονικής, που εφαρμόζεται σήμερα, στον άνθρωπο, είναι η γενετική καθοδήγηση. Ειδικευμένοι γιατροί εξετάζουν

τις πιθανότητες που υπαρχουν για ένα ζευγάρι να γεννήσει ένα παιδί π.χ. με μεσογειακή αναιμία. Όμως, και αυτή η μέθοδος δεν εφαρμόζεται ορθά. Αντί υπεύθυνοι φορείς να κάνουν γενετικό έλεγχο του πληθυσμού και να απομονώνουν ειδικές περιπτώσεις, συμβαίνει το αντίθετο, δηλ. ο ενδιαφερόμενος εθελοντικά ζητά τη γνώμη ενός γιατρού. Το πιθανότερο, βέβαια, είναι να χάνεται η πλειοψηφία των ατόμων που χρειάζονται ιατρικό έλεγχο. Εξάλλου, η γνώμη του γιατρού είναι καθαρά συμβουλευτική. Ακόμη και σε περιπτώσεις ζευγαριών ιδιαίτερα βεβαρημένων κληρονομικά, αυτοί είναι εκείνοι που τελικά θα αποφασίσουν, και που, στις περισσότερες περιπτώσεις, συναισθηματικά φορτισμένοι θα οδηγηθούν σε μια περιπέτεια, για την οποία σίγουρα δε θα πληρώσουν μόνο αυτοί.

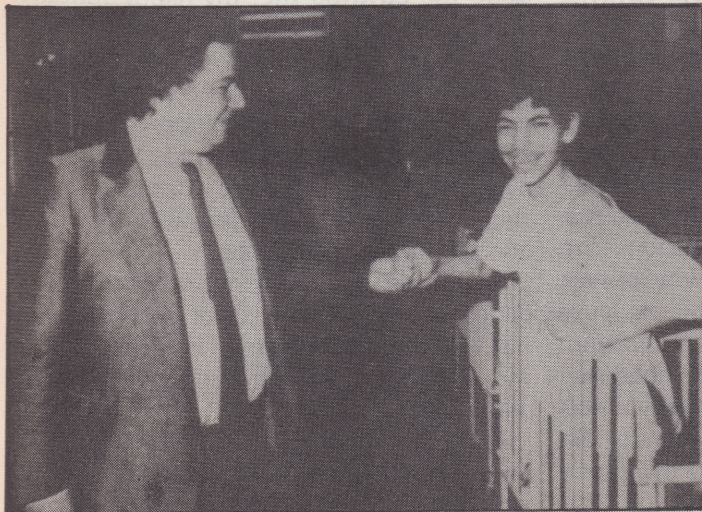
Τέλος, η προγεννητική διάγνωση γενετικών παθήσεων, δηλ. η διάγνωση γενετικών παθήσεων σε έμβρυα, δεν έχει ακόμη ευρεία πρακτική εφαρμογή. Ο λόγος είναι ότι, ακόμη κι αν διαγνωσθεί μια πάθηση, αυτό γίνεται αργά, περίπου μετά τη 16η εβδομάδα, οπότε είναι δύσκολη, αν όχι αδύνατη, η τεχνητή διακοπή της κύησης.

Όμως η εφαρμογή της Ευγονικής αντιμετωπίζει και τα λεγόμενα δεοντολογικά προβλήματα. Πολλοί επισείουν τον κίνδυνο κατάχρησης της Ευγονικής. Λένε πως ένα γενικό μέτρο, όπως η στείρωση, θα μπορούσε να εκφυλιστεί γραφειοκρατικά. Φοβούνται μήπως η Ευγονική γίνει αντικείμενο πολιτικής, μήπως οδηγήσει στη δημιουργία «καθαρής φυλής» και σε διωγμούς μειονοτήτων.

Κρύβονται, όμως, πίσω από μια σάπια ηθική, έναν διαστρεβλωμένο ανθρωπισμό. Είναι δειλοί και ανίκανοι να δουν κατάματα το πρόβλημα. Η Ευγονική πρέπει ακριβώς να γίνει αντικείμενο πολιτικής, κοινωνικής πολιτικής. Γιατί πρέπει το κοινωνικό σύνολο να σηκώνει το βάρος της νοσηλείας των χιλιάδων ασθενών με μεσογειακή αναιμία; Γιατί τα ίδια χρήματα δεν αξιοποιούνται στην έρευνα, στο γενετικό έλεγχο για την εξάλειψη αυτής της αρρώστιας; Γιατί τόσες οικογένειες πρέπει να ζουν το καθημερινό δράμα των παιδιών με πνευματική καθυστέρηση;

Γιατί, από την άλλη πλευρά πρέπει χιλιάδες γυναίκες να οδηγούνται κάθε χρόνο σε αμβλώσεις, επειδή δεν έχουν χρήματα να ζήσουν ένα υγιές παιδί που θα έρθει στον κόσμο;

Κανείς δεν μιλά για «διωγμό μειονοτήτων» ούτε για τη δημιουργία γκέτο. Αντίθετα, απαιτούμε μια κοινωνία πολύ πιο φυσική, πολύ πιο ανθρώπινη, πολύ πιο ηθική από τη σημερινή.

Η αντίληψη της δημοκρατίας περί ευγονικής εξαντλείται σε άσυλα και σε επισκέψεις πολιτικών.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΔΟΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ

Οικονομικό Δόγμα είναι η αναγόρευση της οικονομίας και των νόμων της ως πρώτης αρχής, η οποία διέπει νομοτελειακά την πολιτική και κοινωνική ζωή των λαών και επικαθορίζει την ιστορική τους πορεία. Περιεκτικότερα θα αποκαλούσαμε Οικονομικό Δόγμα την αναγόρευση της οικονομίας ως μέτρον όλων των αξιών, τόσο κοινωνικής και πολιτικής, όσο ιστορικής και πολιτιστικής τάξεως. Το οικονομικό δόγμα αποτελεί το βάθρο της ιδεολογίας του κυρίαρχου συστήματος διέποντας θεμελιακά εξ ίσου την καπιταλιστική και την σοσιαλιστική του εκδοχή. Πράγματι, ό,τι έλειπε από τον καπιταλισμό, που πριν 2 αιώνες επέβαλε **στυγνά** την βασιλεία του οικονομικού δόγματος στην πράξη ήταν η θεωρητική θεμελίωση, την οποία έσπευσε να πραγματώσει με επάρκεια ο σοσιαλισμός δια της Μαρξιστικής Ιδεολογίας 50 μόλις χρόνια αργότερα.

Ο Φιλελευθερισμός ως ιδεολογικό προπέτασμα του καπιταλισμού με κοινωνικές και πολιτικές προεκτάσεις, απεδείχθη ανεπαρκής δια την άσκηση ιστορικής σαγήνης στην ακατέργαστη ψυχή των μαζών, που έμειναν απροσδοκήτως προσηλωμένες στις παραδοσιακές αξίες της Λαϊκής Κοινότητας και τις πολιτιστικές τους καταβολές. Προ του κινδύνου της ριζικής ανατροπής, οι πάτρωνες του καπιταλισμού επεστράτευσαν τον Μαρξισμό: Όταν το δόγμα αδυνατεί να καταξιωθή ως λαϊκή συνείδηση, τότε δύναται να επιβληθεί ως πανανθρώπινη οριζόντια θρησκεία, **αλωτριώνοντας** τις ψυχές των λαών με το μεσσιανικό του κήρυγμα. Το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: Η υποδούλωση των λαών στον ζυγό του Οικονομικού δόγματος είναι ιστορικό γεγονός και δια μέσου αυτού η άλωσή τους από την εβραϊκή αντίληψη ζωής και η απομάκρυνσή τους από τις παραδοσιακές αξίες της φυλής και του πολιτισμού τους.

Σήμερα ο θρίαμβος του οικονομικού δόγματος είναι καθολικός. Και αφού ο στόχος επετεύχθη, τα προσχήματα έπεσαν και τα πράγματα μπορούν να ειπωθούν με τ όνομά τους. Η υποκριτική αντίθεση σοσιαλισμού και καπιταλισμού είναι πια περιττή. Ο αστισμός, δηλαδή η κοινωνική διάσταση του καπιταλισμού και της Εβραϊκής Αντίληψης Ζωής, κατέστη οικουμενικώς κυρίαρχος. Το κυρίαρχο σύστημα δεν χρειάζεται πια το άλλοθι του σοσιαλισμού για να επενδύσει φιλοσοφικά και επιστημονικά τις επιλογές του, αφού η φιλοσοφία και η επιστήμη έχουν πεθάνει. Το κέρδος είναι ο νέος θεός της ανθρωπότητος, η οικονομία κατέστη επιτέλους το μέτρο όλων των αξιών. Έτσι μπορεί να τον απορρίψει πανηγυρικά. Σάρκα από την σάρκα του Συστήματος, ο Μαρξισμός επετέλεσε τον ιστορικό του ρόλο. Αφού συνέδραμε τον καπιταλισμό στην υπέρβαση όλων των κρισεών του, κέρδισε το προνόμιο να πεθάνει ήσυχα μέσα στην θλίψη της ζοφερής παρακμής του. Η Μαρξιστική Ιδεολογία ζει σήμερα τις ώρες του θανάτου της, την πλέον τραγική αυτοδιάψευσή της. Δεν νικήθηκε σ ένα πόλεμο, μα διαλύεται σαν καπνός, θρυμματίζεται σαν το ψεύτικο είδωλο ενός κόσμου που αποφάσισε πλέον να σπάσει τον μαγικό καθρέπτη του. Αιχμάλωτη μιας ιστορικής αναγκαιότητας, που έχρισε υπέρτατο κριτή της, πεθαίνει σήμερα υπακούοντας στο αδυσώπητο της κέλευσμα.

Τελευταία αναλαμπή τησ ο **Νεοσταλινι**σμός του Μπρέζνιεφ και οι νεοσταλινικοί των Κ.Κ. της Γαλλίας, της Πορτογαλίας και της Ελλάδας, που δεν μπορούν πια να αποτελέσουν ελπίδα της.

Ο Γκορμπατσώφ και ο Βαλέσα, ο Γιαρουζέλσκι και ο Καντάρ, ενθουσιώδεις νεοφώτιστοι θιασώτες του Οικονομικού Δόγματος όπως αυτό υλοποιείται από τον Δυτικοευρωπαϊκό και Αμερικανικό καπιταλισμό, προ-

συπογράφουν την ληξιαρχική πράξη θανάτου της.

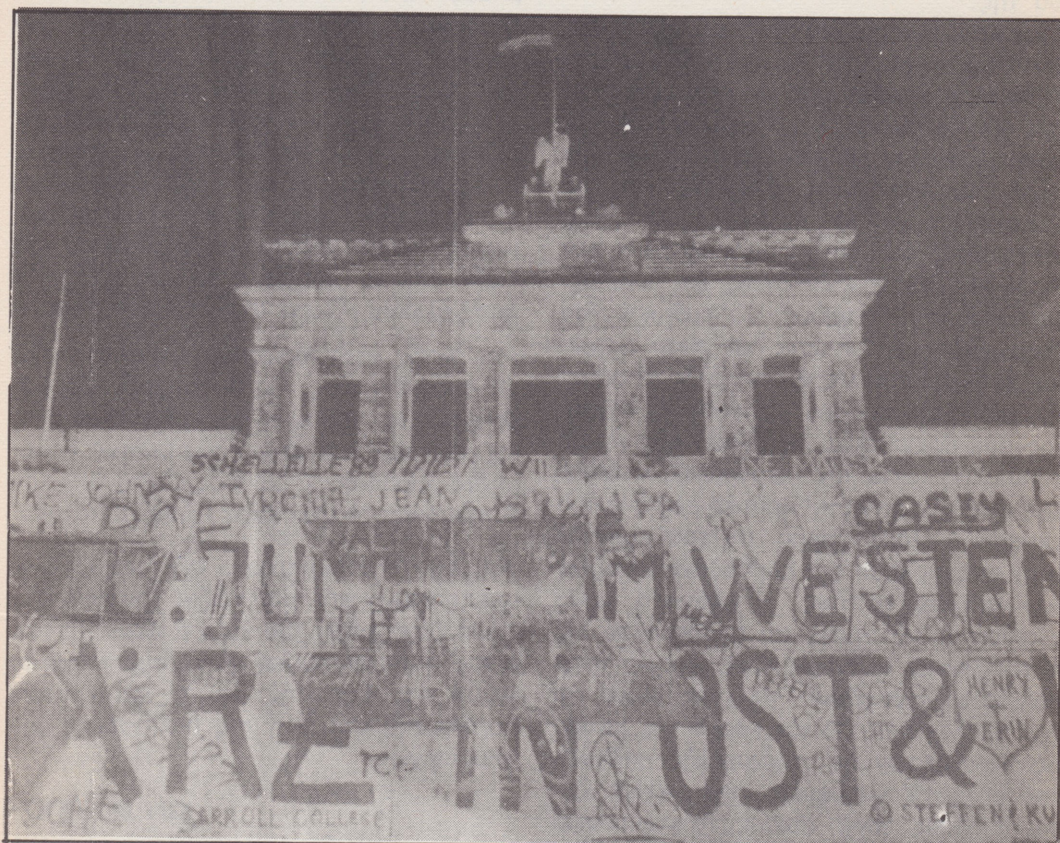
Σήμερα, εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές δεν είμαστε αντικομμουνιστές, διότι δεν μπορεί να είμαστε αντίθετοι σε μια ιδεολογία, που έχει ήδη πεθάνει. Τον αντικομμουνισμό τον εγκαταλείπουμε με σιγουριά στα χέρια των λαών της Ανατολικής Ευρώπης και της Σοβιετικής Ενωσης, που διαλύοντας τις μαρξιστικές αυταπάτες αποτινάσσουν τον Σταλινικό ζυγό αναζητώντας και πάλι την θαλπωρή της Πατρίδας. Το καθήκον του Εθνικοσιαλισμού σήμερα δεν είναι ο αγώνας εναντίον του Μαρξισμού αλλά εναντίον του αστισμού και του οικονομικού δόγματος που θριαμβεύει. Το όραμα της υλικής ευημερίας μέσω της οικονομικής ανάπτυξης αποτελεί την σαγηνευτική σειρήνα που εκμαυλίζει τους λαούς και τους προωθεί στην απεμπόληση των παραδοσιακών αξιών του πολιτισμού τους. Η αλόγιστη όμως οικονομική ανάπτυξη και η οικονομία ως αυτοσκοπός, οδηγούν τους λαούς στην πολιτιστική ισοπέδωση, την αλλοτρίωση και την αποξένωση από τον κόσμο της ιστορίας. Προπάντων δε, η ιδιοτελής επιδίωξη της ατομικής ευημερίας, που ευαγγελίζεται σ όλους τους τόνους το οικονομικό δόγμα, δεν στοιχειοθετεί λόγο ζωής, δεν μπορεί να ικανοποιήσει τα αρχέτυπα ερωτηματικά της ύπαρξης και υποβιβάζει τον άνθρωπο από δημιουργό πολιτισμού σε μαζοποιημένο δούλο του κυρίαρχου συστήματος. Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές γνωρίζουμε πως οι δύο αδυσώπητες μυλόπετρες του συστήματος, το οικονομικό δόγμα και ο αστισμός, θα συνεχίσουν να αλέθουν αενάως την ποιότητα ζωής και πολιτισμού των λαών και να την ξερνούν ως ποσότητα κατανάλωσης, βορά στα άπληστα σαγόνια του αστού μαζανθρώπου, που κατακλύζει τις κοινωνίες μας. Για τούτο βροντοφωνάζουμε: Στο πρόσωπο του μοναδικού μας εχθρού, του κυρίαρχου συστήματος πολεμήστε λυσαλέα τις δίδυμες όψεις του: τον Αστισμό και το Οικονομικό Δόγμα! Καταλύστε την παντοκρατορία των οικονομικών συνασπισμών και αποτινάξτε τον καπιταλιστικό ζυγό χάριν του κοινού ιδανικού, που είναι η παλινόρθωση των παραδοσιακών αξιών της Ευρώπης, και η νέα κραταιή πορεία της στα ίχνη της πολιτιστικής της δημιουργίας.

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Ο θρίαμβος του οικονομικού δόγματος στην πράξη. Η συνεργασία των δύο «εχθρών»: της καπιταλιστικής δεξιάς και της κομμουνιστικής δεξιάς.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΔΥΟ ΚΡΑΤΗ

Έχουν περάσει 44 χρόνια από την λήξη του Β΄ Π.Π. η έκβαση του οποίου οδήγησε στην δημιουργία των δύο Γερμανικών κρατών στην καρδιά της Γηραιάς Ηπείρου και το θέμα της επανένωσης τους κάθε άλλο παρά λησμονημένο μπορεί να θεωρηθεί. Αντίθετα, τους τελευταίους μήνες παρατηρείται μια ιδιαιτέρως αισθητή ευαισθητοποίηση – κυρίως των ίδιων των Γερμανών – πάνω σ΄αυτό.

Το θέμα γίνεται πιο επίκαιρο συσχετιζόμενο με την επερχόμενη Ευρωπαϊκή «ένωση» του 1992 και την διαφοροποίηση της πολιτικής της Μόσχας τόσο στα εσωτερικά της όσο και σε ότι αφορά τα κράτη δορυφόρους της Σοβιετικής Αυτοκρατορίας.

Το πόσο υγιής είναι η βάση στην οποία επιχειρείται η δημιουργία της Κοινής Ευρωπαϊκής Αγοράς το 1992, με προοπτική την μελλοντική πολιτική ένωση της Ευρώπης, είναι κάτι ολωσδιόλου αμφισβητήσιμο με δεδομένη την απόλυτη προτεραιότητα που δίνεται στις οικονομικές συνιστώσες του θέματος Ενωμένη Ευρώπη και την παράλληλη υποβάθμιση των υπολοίπων (φυλετικών, εθνικών, πολιτιστικών κ.τ.λ.).

Γι΄αυτό πρέπει να θεωρείται και φυσιολογική η απροθυμία, των υπόδουλων στα εβραιοαμερικανικά συμφέροντα, κυβερνήσεων της Δ. Ευρώπης, να λάβουν μια ξεκάθαρα θετική θέση στο Γερμανικό πρόβλημα. Χαρακτηριστικό είναι η δήλωση του Ιταλού Χριστιανοδημοκράτη πρωθυπουργού Giulio Andreotti: «Υπάρχουν δύο Γερμανικά Κράτη και πρέπει να παραμείνουν δύο Γερμανικά κράτη». Τώρα, το αν ο Γερμανικός λαός στον οποίο βίαια επιβλήθηκε ο διαχωρισμός αυτός επιθυμεί να βρεθεί κάτω από την σκέπη μιας κοινής πατρίδας αυτό λίγο ενδιαφέρει γιατί η ΕΟΚ θέτει τα οικονομικά συμφέροντα πάνω από «ενοχλητικές λεπτομέρειες» εθνικιστικής φύσεως.

Και φυσικά όλοι αυτοί που αντιτίθενται στην επανένωση της Γερμανίας οχυρώνονται πίσω από το επιχείρημα ότι μια ενωμένη Γερμανία θα ήταν ένα πανίσχυρο Κράτος με επιθετική και λαίμαργη διάθεση για τους γείτονες της. Ο μύθος των κακών Γερμανών που επιβουλεύονται τους αθώους γείτονές τους, δεν σταμάτησε να χρησιμοποιείται.

Και ενώ στην Ανατολική Γερμανία η κομμουνιστική ηγεσία θεωρεί την χώρα «προπύργιο του σοσιαλισμού» και δεν φαίνεται διατεθειμένη να συζητήσει το θέμα, όλα δείχνουν ότι ο λαός της χώρας τάσσεται σε συντριπτική πλειοψηφία υπέρ της επανένωσης. Εξ άλλου και στα δύο κράτη εκδηλώσεις εθνικισμού – που μέχρι τώρα βρίσκονταν σε λανθάνουσα κατάσταση – είναι πλέον καθημερινό φαινόμενο. Οι νεαροί Δυτικογερμανοί που κάποτε επιθυμούσαν να επισκεφθούν την Ιταλία, Γαλλία και Η.Π.Α., τώρα προτιμούν σαφώς την Ανατολική Γερμανία. Οι Ανατολικογερμανοί δεν παύουν να ενισχύουν με ιαχές «Deutschland! Deutschland!» τις δυτικογερμανικές ποδοσφαιρικές ομάδες που αγωνίζονται σε χώρες της ανατολικής Ευρώπης. Στο παρελθόν οι Δυτικογερμανοί συνήθιζαν να υποστηρίζουν φανατικά τους Αμερικανούς σε οποιαδήποτε αθλητική συνάντηση μεταξύ των ΗΠΑ και της Α. Γερμανίας. Σήμερα τα πράγματα έχουν αντιστραφεί πλήρως.

Προχωρόντας σε θέματα όπως αυτό του ΝΑΤΟ, οι Γερμανοί σήμερα δεν φαίνονται καθόλου διατεθιμένοι να δεχθούν τη ρήση του πρώτου Γεν. Γραμματέα της Συμμαχίας, Λόρδου Ismay, ότι η αποστολή της Συμμαχίας είναι να κρατήσει «τους Αμερικανούς μέσα (στην Ευρώπη), τους Ρώσους έξω και τους Γερμανούς κάτω». Επίσης πολύ διαδεδομένη είναι η άποψη ότι το ΝΑΤΟ έχει παύσει προ πολλού να αποτελεί μια συμμαχία για την άμυνα της Δυτ. Ευρώπης, απέναντι στο Σοβιετικό κίνδυνο και αποτελεί απλώς το στρατιωτικό και πολιτικό όργανο για την εδραίωση της Αμερικανικής επιρροής και κυριαρχίας στην περιοχή. Αυτό έδειξε και ένα γκάλοπ του Ινστιτούτου Sample του Μονάχου όπου το 71% των ερωτηθέντων δήλωσε ότι θα επιθυμούσε την ταυτόχρονη αποχώρηση των δυνάμεων του ΝΑΤΟ και του Συμφώνου της Βαρσοβίας από την Δυτική και Ανατολική Γερμανία αντίστοιχα. Στο ίδιο γκάλοπ ένα ποσοστό 87% τάχθηκε υπέρ της επανένωσης της Γερμανίας ενώ μερικά χρόνια πριν το ποσοστό αυτό μόλις έφθανε το 65%. Άλλο χαρακτηριστικό του εθνικιστικού ανέμου που πνέει στην Γερμανία είναι το ποσοστό 7,1% που συγκέντρωσαν οι Ρεπουμπλικάνοι του Frantz Schonhuber στις εκλογές για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, και που η πολύ πιθανή επανάληψη της επιτυχίας τους στις εθνικές εκλογές θα σημάνει την υπερκέραση του κόμματος των Ελεύθερων Δημοκρατών, που αποτελούν βασικό τμήμα της κυβέρνησης Συνασπισμού του καγκελάριου Kohl. Γνωστές οι θέσεις του Frantz Schonhuber, βετεράνου του Β΄ Π.Π. και των Waffen-SS κατά των ξένων εργατών που κατακλύζουν την Γερμανία, υπέρ της Ενωμένης Γερμανίας με πρωτεύουσα το Βερολίνο, κατά της «αμερικανοποίησης» του τρόπου ζωής και της μανίας του καταναλωτισμού. Ένα άλλο ευαίσθητο σημείο που θίγουν οι Ρεμπουπλικάνοι είναι αυτό της κυριαρχίας στην ίδια τους την χώρα που παραμένει σαφώς περιορισμένη από τα συμμαχικά δικαιώματα που εκτείνονται από την εγκατάσταση στρατιωτικών βάσεων μέχρι την παρακολούθηση τηλεφώνων. Αποκαλυπτική για το θέμα και ενδεικτική της μειοδοσίας και υποκρισίας των κυβερνώντων την Δυτ. Γερμανία από τον πόλεμο και μετά είναι μια δήλωση του Jurgen Ghroborg βοηθού του υπουργού Εξωτερικών Hans-Dietrich Genscher: «Αν ποτέ η κοινή γνώμη ανακαλύψει πόσο εκτεταμένα είναι αυτά τα δικαιώματα, (των συμμάχων), σίγουρα η αναταραχή θα είναι μεγάλη».

Είναι φανερό λοιπόν ότι παρά τον διακαή πόθο των νικητών του μεγάλου πολέμου να δώσουν ένα τέλος σύμφωνο με τα συμφέροντά τους, τα σχέδιά τους δεν εξελίχθηκαν όπως τα περίμεναν. Η φωνή του αίματος μιλάει ξανά στους Γερμανούς όπως και στους άλλους λαούς της Ευρώπης όπως δείχνει και η άνοδος των εθνικιστικών κομμάτων σ΄όλες σχεδόν τις Ευρωπαϊκές χώρες και η Εθνικιστική αναταραχή στην ίδια την Σοβιετική Ένωση. Όσο για την πραγματική ένωση της Ευρώπης αυτή θα παραμείνει απατηλό όνειρο όσο διατηρείται ο αφύσικος διαχωρισμός της σε ανατολική και δυτική που της επέβαλλαν οι ανίερες συμφωνίες καπιταλιστών και μπολσεβίκων. Η Γερμανία αποτελεί τη χώρα σύμβολο του διαχωρισμού αυτού και η επανένωση της την αφετηρία για την πορεία προς την Ενωμένη Ευρωπαϊκή Πατρίδα.

ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΣΧΟΛΕΣ

Πιεστική μέχρις παραλογισμού η ανάγκη για σπουδές — συνεχίζει να δίνει, 10 χρόνια μόλις απ'το 2.000, το χρώμα της, τόσο στις φτωχογειτονιές της πατρίδος μας, όσο και στα σαλόνια της αστικής επιδειξιομανίας. Μια εξ ολοκλήρου λαθεμένη νοοτροπία, η οποία παρανοϊκά συνεχίζει, να θεωρεί τα πτυχία και τις σπουδές σαν το μοναδικό κριτήριο αναγνώρισης, καταξίωσης και κοινωνικής ανόδου. Μια νοοτροπία που μας θυμίζει το τραγικό, στερνό παραμιλητό του Μεγαλέξανδρου: «Πεθαίνω με τη βοήθεια πολλών γιατρών» — και η Ελλάδα πεθαίνει με τη βοήθεια πολλών Dr, πολλών πτυχιούχων, πολλών μετεκπαιδευθέντων εις Χάρβαρντ και αλλαχού! Αλλά... ποιος νοιάζεται για την Ελλάδα!;

Δεκάδες χιλιάδες νέοι της Πατρίδας μας, που «απέτυχαν» στις εξετάσεις για ΑΕΙ-ΤΕΙ, θύματα αυτού του ανόητου κοινωνικού και οικογενειακού αμόκ, απευθύνθηκαν και φέτος στα λεγόμενα «κέντρα ελευθέρων σπουδών» προσπαθώντας να εξασφαλίσουν το... θαυματουργό χαρτί, για να μπορούν ίσως με αξιώσεις να... διαβάζουν τις ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ των εφημερίδων, όταν την επαύριο θα ψάχνουν για δουλειά! Αυτός είναι ο σεβασμός του αστικού κράτους στην νεολαία μας — αλλά ξέχασα το κράτος μας έχει μεγάλα θέματα για ν'ασχολείται, π.χ. κάθαρση, αστυνόμευση, ησυχία, προϋπολογισμούς, επενδύσεις κ.ά. μεγαλόγδουπα ζητήματα...

Γι'αυτούς τους δεκάδες χιλιάδες νέους, που δεν έφυγαν στο εξωτερικό, αλλά ελέω μιας ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ που γίνεται ΑΜΕΙΛΙΚΤΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΣΕΠΗΣ, έμειναν εδώ για να πληρώσουν τον φόρο που τους αναλογεί στην ντόπια πλουτοκρατική κλίκα που λυμαίνεται τον παρα-σχολικό μας βίο... Όλοι έχουμε δει, τις χιλιάδες διαφημίσεις των διαφόρων σχολών, στην τηλεόραση και στις εφημερίδες. Το πρώτο που αναφέρεται είναι ότι ΟΙ ΣΧΟΛΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΕΣ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΑΠ'ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΑΛΛΑ ΑΠ'ΟΛΟΥΣ! «Εγγραφείτε έγκαιρα — λοιπόν — για να εξασφαλίσετε θέση στο τμήμα και το ωράριο που εσείς επιθυμείτε» — για ΟΛΑ φροντίζουν οι λήσταρχοι του ιδρώτα και του μόχθου του Λαού μας! Μια τεράστια απάτη εις βάρος χιλιάδων Ελλήνων, υπό την ένοχη ανοχή του Κράτους. Του Κράτους που έκανε ιδανικό το βόλεμα, το μισθό, τη δημοσιοϋπαλληλική καρέκλα, του Κράτους που αντί να βγει να σφαλίσει ή το λιγότερο να μηνύσει τους απατεώνες για την κοροϊδία των «αναγνωρισμένων πτυχίων», δίνει ακόμη μια φορά τις εξετάσεις ταπεινοφροσύνης και δουλοπρέπειάς του στην ασύδοτη πλουτοκρατία. Το αρμόδιο Υπουργείο Παιδείας (ναι, υπάρχει και τέτοιο ακόμη· άραγε γιατί;) με μια χλιαρή δηλωσούλα (σε μια απ'τις 20 εφημερίδες, σε μια μέρα απ'τις 365 του χρόνου, στο υποδεκαπλάσιο μιας σελίδας από σύνολο 64!), δηλώνει ότι δεν αναγνωρίζει το κράτος, τα πτυχία των σχολών αυτών και... καλεί τους ενδιαφερόμενους να διερευνούν προσεκτικά την ποιότητα των σπουδών και άλλα φαιδρά! Αντί να πάει

το Υπουργείο και να κάνει τον έλεγχο αυτό, αντί να επιβάλλει ένα επίπεδο σπουδών και να βγει υπεύθυνα να ενημερώσει το Λαό μας, φροντίζει για την σιωπή του... που σίγουρα είναι χρυσός! Και βρισκόμαστε στα πρόθυρα της εισβολής των ιδιωτικών και των ξένων Πανεπιστημίων˙ το αστικό κράτος που αδυνατεί να επέμβει στους ντόπιους «μικρούς» πλουτοκράτες φαντάζεστε τι θα πράττει μπροστά στα μεγαθήρια συμφερόντων και σκοπιμοτήτων του Διεθνούς κεφαλαίου...

Μπορεί βέβαια το κράτος των καπιταλιστών να διατηρεί την ΕΛΕΦΑΝΤΙΣΙΑ του ευαισθησία για τις τύχες του Λαού μας — εμείς όμως ως μοναδικοί εκφραστές της θέλησης για **Παιδεία, Λαϊκή και Εθνική,** για καθαρή και δυνατή Πατρίδα, δεν θ'αφήσουμε την Εκπαίδευση να γίνει εργαλείο παρασκευής δούλων του Συστήματος.

Εμείς δεν υποκλινόμαστε στις ορέξεις του Κεφαλαίου και μπορούμε να κρατάμε περήφανοι την Σημαία της αληθινής Κάθαρσης. Οι ΧΑΜΗΛΟΙ ΤΟΝΟΙ στη φωνή του Κράτους, μπορεί να ταιριάζουν στο άθλιο περιμάζωμα των προσκυνημένων πολιτικάντηδων, που τόσα χρόνια μονιμοποίησαν και νομιμοποίησαν το Dr. μπροστά στο όνομα του κου Γ. ΚΟΣΚΩΤΑ!

Αν ίχνος ευαισθησίας και ενδιαφέροντος έχει μείνει σ'αυτό το Κράτος, για τον... κυρίαρχο Λαό του, ας μας το δείξει με έναν πλήρη έλεγχο στις ιδιωτικές σχολές και με μια υπεύθυνη και ουσιαστική εκστρατεία ενημέρωσης.

Μέχρι την ώρα που μια άλλη πνοή, ένα άλλο Κράτος θα δώσει τη Νειότη στη Γη μας, ο αγώνας μας πρέπει να είναι ανυποχώρητος.

— ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΓΙΝΕΙ Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΣΕΠΗΣ.
— ΓΙΑ ΝΑ ΧΤΙΣΤΕΙ Η ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΣΥΝΤΡΙΨΕΙ ΤΗΝ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ-ΥΠΗΡΕΤΗ ΤΗΣ.

ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

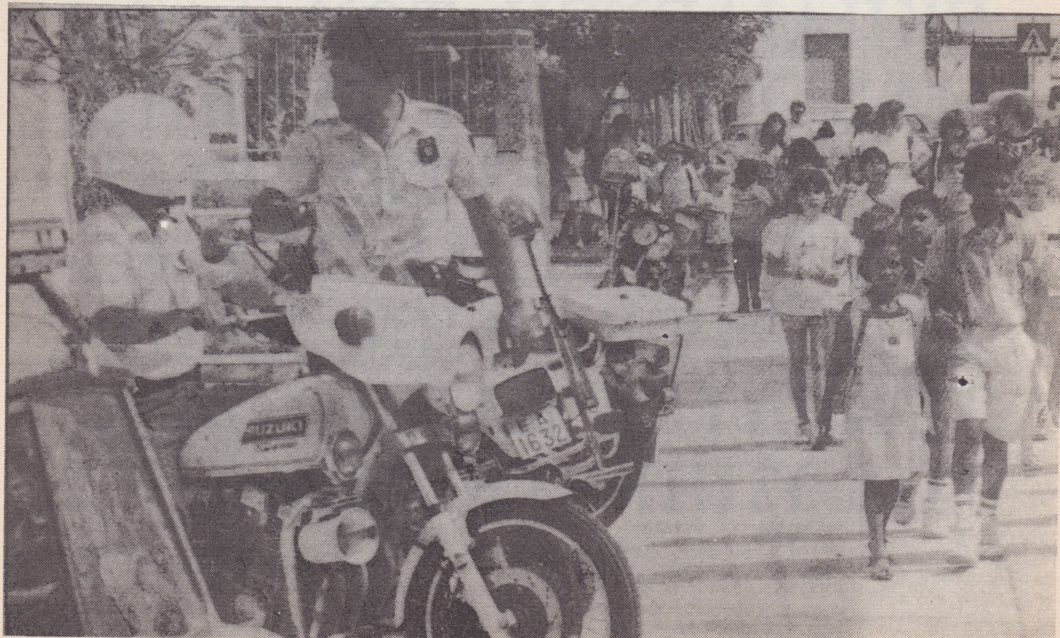
ΑΘΗΝΑ 1989: ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ ΧΙΛΙΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

Παρασκευή 22 Σεπτεμβρίου, κάπου στο Λόφο του Στρέφη, στην Αθήνα, στην Ελλάδα του 1989. Κάποιος τηλεφωνεί στο 109 της άμεσης επέμβασης κατά των ναρκωτικών, ότι «στη γωνία κάποιων οδών μπήκαν έξι άτομα με τις σύριγγες στα χέρια σε κάποιο χαμόσπιτο. Σπεύσατε». – Το 109 απαντά ότι δεν υπάρχει εκεί κανείς πλην του τηλεφωνητή! Ειδοποιείται το αρμόδιο Ε΄ Α.Τ. – και τα όργανά του καταφθάνουν πιστεύοντας ότι θα πιάσουν... τον μεγάλο έμπορο. Το αποτέλεσμα; Έξι απελπισμένοι συνάνθρωποί μας 24 έως 30 ετών, που γεννήθηκαν στην επαρχία και αργοπεθαίνουν στην Αθήνα, άεργοι, άνεργοι, διαλέξτε εσείς. Τα ονόματά τους; Μακάρι να τα θυμώνται και οι ίδιοι! Τους σέρνουν στην Αστυνομία και τα «γνωστά»...

Θα περιμένατε να τελειώσει εδώ – αυτή η βαρετή και συνηθισμένη Ιστορία. Θα την συνεχίσουμε όμως. Ένα δημοτικό σχολείο της περιοχής σχολάει εκείνη την ώρα και οι μαθητές περιεργάζονται τις μηχανές των «Ζητάδων» και τους «κρατούμενους». Είναι οι Έλληνες μαθητές – με σημαία τους τρία... έγχρωμα αδελφάκια μας, Ελληνάκια κι αυτά (ελπίζω να φαίνονται στην α/μ φωτογραφία μας). Ποιός ξέρει ποιος δάσκαλος – θα προσπαθεί(;) να τους μάθει την Ελληνική Ιστορία μας, για το ΄21, τον Κολοκοτρώνη, τον Μεγαλέξανδρο – πόσο τον λυπάμαι...

Ναρκωτικά, κρατούμενοι – χρήστες ναρκωτικών, Αστυνομικές δυνάμεις, έγχρωμα «αδελφάκια» ΟΛΑ ΜΑΖΙ κάτω από μια γκρίζα αθλιούπολη – ΟΛΑ ΜΑΖΙ΄ ΟΛΗ Η ΑΗΔΙΑ ενός κόσμου παράλογου, που δεν ξέρει που πάνε τα τέσσερά του, που κατηγορεί εμάς τους Έλληνες εθνικιστές ότι είμαστε το περιθώριο και η εξαίρεση. Και εμείς θα βρούμε για μια ακόμη φορά να τους πετάξουμε κατάμουτρα ότι ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ, Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥΣ, ΟΙ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ – Η εξαίρεση δεν είμαστε εμείς είναι ο κόσμος τους. «Μια εικόνα χίλιες λέξεις» – μια εικόνα που θα την βλέπετε ταχτικότερα με περισσότερα police, περισσότερες σύριγγες, περισσότερα έγχρωμα αδελφάκια... ΕΚΤΟΣ, ναι εκτός και αν μια δύναμη, φροντίσει για μια άλλη «ΚΑΘΑΡΣΗ».

Να, ας πούμε, ο ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ...

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ-ΤΑ ΝΕΑ «ΜΕΤΡΑ» ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΥ

Αμείλικτο πόλεμο κατά των εμπόρων ναρκωτικών κήρυξε ο Πρωθυπουργός ΤΖΑΝΝΕΤΑΚΗΣ και το Υπουργικό Συμβούλιο (Έβερτ, Συνασπισμός, δηλαδή και άλλοι) στη συνεδρίαση της 22/9/1989, παίρνοντας νέα «αποφασιστικά» μέτρα για την καταπολέμηση της μάστιγας (πριν ένα μήνα έναν άλλο ΑΜΕΙΛΙΚΤΟ πόλεμο, είχε ξεκινήσει ο ίδιος Πρωθυπουργός και το ίδιο υπουργικό συμβούλιο ενάντια στους εμπρηστές των δασών μας – με «αποφασιστικά» μέτρα και κείνη τη φορά που... παρά τρίχα έλυσαν το πρόβλημα Η ΕΛΛΑΔΑ ΟΜΩΣ ΕΓΙΝΕ ΗΔΗ ΦΑΛΑΚΡΗ!). Δεν θα χρειαστεί να σας αναφέρω τα μέτρα γιατί βλέπετε δεν είμαι τόσο σίγουρος όσο αυτοί για την αποτελεσματικότητά τους – έτσι επιφυλλάσομαι να τα παρουσιάσω όταν εξαφανίσουν... τα ναρκωτικά, για να δείξω αν μη τι άλλο, την καλοπιστία μου.

Αφήστε όμως φίλοι αναγνώστες την φαντασία σας λεύτερη να φαντάζεται έναν πρωθυπουργό με χοντρή καδένα στο χέρι και φάτσες σαν αυτή του Θανασάκη, ας πούμε, ή του μπουλντόζα να παρακολουθούν με δέος την αγόρευσή του: «Ο πόλεμος κατά της εξάπλωσης, σημαίνει ένα και μόνο πράγμα: Πόλεμος αμείλικτο κατά των εμπόρων ναρκωτικών και όλων όσων τους στηρίζουν. Τα τεράστια κέρδη που συσσωρεύουν οι εκμεταλλευτές του θανάτου, κάνουν την προσπάθεια εναντίον τους δύσκολη. Γιατί τους επιτρέπουν να επιδιώκουν, με κάθε είδους δωροδοκίες, την παράλυση των μηχανισμών τιμωρίας και να μετατρέπουν έτσι τους αυστηρούς νόμους και τις δρακόντειες ποινές, σε απλά ευχολόγια χωρίς καμιά σημασία...» και συνεχίζει λέγοντας ότι απαιτούνται υψηλά κονδύλια και επενδύσεις σε «αδιάφθορους» ανθρώπους που θ΄αναλάβουν κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Ερώτηση 1η – αν τελικά το χρήμα είναι εκείνο χάρην του οποίου γλυτώνει ένας έμπορος ναρκωτικών, τότε γιατί δεν είναι ΕΝΟΧΗ η κοινωνία του χρήματος και του κέρδους;

Ερώτηση 2η – τελικά τι ανεξαρτησία και τι αμεροληψία εξασφαλίζει η Δικαιοσύνη, η Αστυνομία και οι άλλοι αστικοί μηχανισμοί όταν απ΄τα χείλη ενός πρωθυπουργού ακούγεται ότι εύκολα δωροδοκούνται; Δηλαδή ας πούμε Κε ΤΖΑΝΝΕΤΑΚΗ μόνο οι κουλουράδες, μόνο οι απλοί άνθρωποι του λαού που δεν έχουν να δωροδοκήσουν – αυτοί θα υφίστανται τους νόμους σας; (Ο κόσμος τόχει τούμπανο...)

Ερώτηση 3η – Ομιλείτε για «αδιάφθορους» ανθρώπους. Με το χέρι στην καρδιά Πρωθυπουργέ της Ελλάδας, υπάρχει ΑΔΙΑΦΘΟΡΟΣ έστω και ένας μέσα στα τρωκτικά του κοινοβουλευτισμού, μέσα σ΄όλες τις υψηλές υπηρεσίας σας;

Ερώτηση 4η – Κάνετε λόγο για «μηχανισμούς τιμωρίας» – εμάς μας ενδιαφέρουν οι μηχανισμοί ΠΡΟΛΗΨΗΣ – και η ερώτηση: Είναι δυνατόν να υπάρξει πρόληψη χωρίς να συντριβεί το καθεστώς του οποίου είστε ένας εκφραστής;

Παρακάτω στην εισήγησή σας λέτε ότι «θα κοπούν κεφάλια όσο ψηλά κι αν βρίσκονται» (πιθανότατα το είπατε και με ύφος). Συγχωρέστε μας, αλλά τόσες φορές που έχουμε ακούσει τούτη τη «ρήση» από Πρωθυπουργούς και Υπουργούς της μεταπολιτευτικής Ελλάδας πολύ φοβούμαστε, πως αν είχε εφαρμοστεί, ούτε εσείς θα είχατε κεφάλι...

ΛΑ·Ι·ΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

– ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ
– ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ, ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΞΕΝΩΣΗ

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΜΑΣ

1) Σήμερα ΘΑΝΑΤΟΣ στους εμπόρους – δίκες με συνοπτικές διαδικασίες.

2) Στο άρθρο 46, παράγρ. 2 του «Κώδικα δικηγόρων» ορίζεται ότι «ο δικηγόρος οφείλει ιδία, να μην υποστηρίζει παρανόμους και προφανώς αδίκους υποθέσεις» – Εξ αυτού να απαγορευτεί στους δικηγόρους να υπερασπίζονται εμπόρους ναρκωτικών.

3) Άμεση απέλαση όλων των εγχρώμων Αφροασιατών που εμφανίζονται ως «ξένοι εργάτες» και διακινούν ναρκωτικά.

4) Να μπει οριστικά λουκέτο στο οποιοδήποτε στέκι νεολαίας, αν υπάρχει έστω και παραμικρή ένδειξη προώθησης ναρκωτικών.

5) Να σταματήσει το εμπόριο ψεύτικων ελπίδων – τα κέντρα αποτοξίνωσης δεν έχουν λόγο ύπαρξης.

6) Οι «χρήστες» είναι ΑΡΡΩΣΤΟΙ συνάνθρωποί μας – μπορούμε να έχουμε μικρές ελπίδες θεραπείας τους, μόνο αν πάψουν να υφίστανται οι αιτίες που τους έστειλαν στα ναρκωτικά – σίγουρα δηλαδή μόνο με μια πλήρη αλλαγή των κοινωνικοπολιτικών συνθηκών.

7) Αυστηρότατος έλεγχος στα σύνορά της Πατρίδας μας – Να ξεκινήσει τώρα διεθνής εκστρατεία και καταγγελία της Τουρκίας που αποτελεί κύριο παραγωγό και διακινητή ναρκωτικών στην Ευρώπη και στον κόσμο.

8) Καίτοι θεωρούμε γενικά την διαφώτιση, ένα αμφίβολο μέτρο – εντούτοις κρίνουμε την διαφώτιση αναγκαία στα σχολεία μας, ως ένα ουσιαστικό μέτρο πρόληψης – πού σίγουρα δεν φτάνει και δεν καλύπτει το χρέος καμιάς Πολιτείας έναντι των νέων της.

9) Προσιτά και ανοιχτά στάδια για όλους τους νέους – χώροι Άθλησης και Πολιτισμού παντού· αφού το Κράτος αδιαφορεί ο Λαός οφείλει να πάρει τις τύχες στα χέρια του.

10) ΟΛΑ ΑΥΤΑ στην προοπτική συντριβής των αξιών που πάνω τους χτίστηκε ο κόσμος του «αργού» θανάτου· Άτομο, Συμφέρον, Κέρδος, Καταναλωτισμός, Αδιαφορία, Μόδα, Κοσμοπολιτισμός, Αστισμός, Ξενομανία, Αποχαύνωση – Ο ΣΤΥΓΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΥ.

ΕΜΕΙΣ ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΟΤΙ

– Κανένας δεν πολεμά τα Ναρκωτικά· αν δεν πολεμά τις αιτίες που οδηγούν σ αυτά.
– Κανένας δεν πολεμά τα Ναρκωτικά· αν «καλύπτεται» με την εφαρμογή αστυνομικών και σωφρονιστικών μέτρων για τους χρήστες ναρκωτικών...
– Κανένας δεν πολεμά τα Ναρκωτικά· αν στερεί στους Νέους τον Τρόπο Ζωής που πηγάζει απ τις επιταγές της Φύσης, της Πατρίδας και της Δικαιοσύνης.
– ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΑ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ· ΑΝ ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΑ ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ, ΤΗΝ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΑ, ΤΟΝ ΕΦΗΣΥΧΑΣΜΟ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ ΠΟΥ

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥΣ

Και γι᾽ αυτό

ΣΗΜΕΡΑ

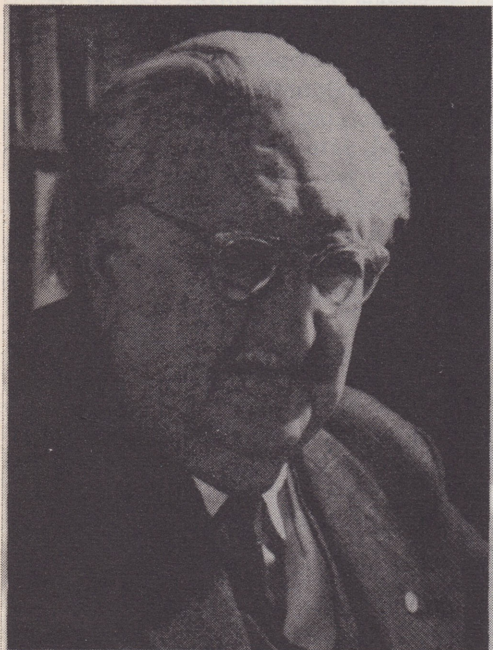
Θάνατος στους εμπόρους ναρκωτικών

ΑΥΡΙΟ

Θάνατος στην χρηματιστική κοινωνία

ΔΩΣΕ ΤΗ ΜΑΧΗ ΜΑΖΙ ΜΑΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΞΑΝΑΒΡΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗ ΧΑΜΕΝΗ
ΝΙΟΤΗ ΤΟΥ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η «ΣΟΒΑΡΗ» ΜΟΥΣΙΚΗ

Μανώλης Καλομοίρης (1883 - 1962): τὸ ἔργο του, ποὺ σημείωσε σταθμὸ στὰ νεοελληνικὰ μουσικὰ πράγματα καὶ δημιούργησε «σχολή», καλύπτει ὅλα τὰ εἴδη φωνητικῆς καὶ ἐνόργανης μουσικῆς, ἐκτὸς ἀπὸ θρησκευτική· ἡ πολύπλευρη καὶ ἀκαταπόνητη δράση του καλύπτει ἐπὶ μισὸν αἰώνα κάθε τομέα μουσικῆς δραστηριότητος τῆς Ἑλλάδος.

1. Τι είναι η «σοβαρή» μουσική

Ήδη γνωρίζουμε από την προσωπική, καθημερινή μας εμπειρία ότι υπάρχουν περισσότερα από ένα διαφορετικά είδη μουσικής με τα οποία ερχόμαστε σε επαφή καθημερινά. Από αυτά άλλα είναι φτηνά καθημερινά και ανούσια και άλλα διατηρούν μιαν αμεσότητα στο πέρασμα του χρόνου που τους δίνει μια ιδιαίτερη αίγλη.

Με τη λέξη «σοβαρή» προσπαθούμε να υποκαταστήσουμε την περιορισμένη χρονικά και λανθασμένη ετυμολογικά λέξη «κλασική» που χρησιμοποιείται σαν επίθετο για να προσδιορίσει ένα συγκεκριμένο είδος μουσικής σύνθεσης. Σαν «σοβαρή» χαρακτηρίζουμε τη μουσική εκείνη που έχει, αφ' ενός από πλευρά φόρμας κάποια αξιόλογη ή αξιοπρόσεκτη επεξεργασία, μιαν υπακοή σε συγκεκριμένους κανόνες σύνθεσης και αφ' ετέρου, για να δικαιολογεί την έννοια της σαν τέχνη μια άμεση σχέση με το κοινωνικό σύνολο, μια άποψη και προβληματισμό για την ζωή. Σε καμιά περίπτωση η λέξη σοβαρή δεν σημαίνει θλιβερή ή συγκρατημένη διάθεση ή δεν συνεπάγεται περιορισμό στον χαρακτήρα και το ύφος της.

2. Η εξέλιξη της «σοβαρής» μουσικής

Ουσιαστικά ο διαχωρισμός της μουσικής σε «σοβαρή» και «εύκολη» ξεκινά με ένα διαφορετικό σχήμα από αυτό που αναφέραμε στο προηγούμενο κεφάλαιο. Στα χρόνια του μεσαίωνα η θρησκευτική μουσική περνά από το εξαντλημένο μονόφωνο μέλος στην πολυφωνία και εξοστρακίζει οτιδήποτε δεν υπακούει στους θρησκευτικούς κανόνες σαν μιαρό. Η «σοβαρή» μουσική προέρχεται από την εξέλιξη αυτή της εκκλησιαστικής μουσικής προσλαμβάνοντας ταυτόχρονα πολλά στοιχεία από την κοσμική μουσική που ακουγόταν είτε στις αυλές των μοναστηριών είτε στις γιορτές και στις συγκεντρώσεις των χωρικών, που πολλές από αυτές είχαν ειδωλολατρικό χαρακτήρα. Οι νόμοι του τονικού μουσικού συστήματος, αν και είχαν αναφερθεί με εξαιρετικά μεγάλη προσέγγιση από τον Πυθαγόρα, εξελίσσονται αργά και παγιώνονται σιγά σιγά έχοντας σαν κριτή τη συνεχή εξέλιξη των μουσικών μορφών και τους μεγάλους συνθέτες. Η διαφορά μεταξύ εύπεπτης και σοβαρής μουσικής στον 17ο, 18ο και 19ο αιώνα δεν αναφέρεται σε περιεχόμενο αλλά σε φόρμα. Τυπικά αναφέρουμε πως ο Σούμπερτ έμεινε στην ιστορία του πολιτισμού για τις 9 συμφωνίες του, τα έργα μουσικής δωματίου κ.ο.κ. και όχι για τα 600 τραγούδια του. Ομοίως ο BEETHOVEN, που είχε συνθέσει αναρίθμητα μικρά εμβατήρια, τραγούδια, χορούς κ.ο.κ.

Συγκεκριμένη μνεία πρέπει να γίνει στο σημείο αυτο για την άρρηκτη σχέση της μουσικής με την παράδοση του κάθε τόπου που απ' όσα αναφέραμε προηγουμένως βλέπουμε. Η σχέση αυτή της μουσικής με την παράδοση θα γίνει ακόμα πιο συγκεκριμένη από το 2ο μισό του 19ου αιώνα που έχουμε την παγίωση και καθιέρωση των εθνικών σχολών.

3. Η γένεση των εθνικών σχολών

Ηδη από τα πρώτα χρόνια του 19ου αιώνα, από τη Ρωσία έχουμε την χρησιμοποίηση των πρώτων δημοτικών λαϊκών τραγουδιών μέσα στην σοβαρή μουσική δημιουργία. Σιγά σιγά με την εμφάνιση και εξάπλωση των εθνικιστικών κινημάτων και την συνειδητοποίηση των ταυτοτήτων των λαών της Ευρώπης δημιουργούνται μια σειρά από ξεχωριστές σχολές, βασιζόμενες στα επιμέρους λαϊκά και δημοτικά μουσικά στοιχεία και παραδόσεις του κάθε λαού μα οργανωμένες πάνω στην κοινή βάση των διδαγμάτων του παρελθόντος που αναπτύχθηκαν, εξελίχθηκαν και παγιώθηκαν στην κεντρική Ευρώπη. Βλέπουμε έτσι μια σειρά από σημαντικότατους συνθέτες να αναπτύσουν δραστηριότητα και να καθιερώνουν εαυτούς και έργο σε ολόκληρη την Ευρώπη.

4. Η ελληνική εθνική σχολή

Η εθνική σχολή της μουσικής στην Ελλάδα, αν και η ανάγκη ύπαρξής της είχε επισημανθεί από τους Λαμπελέτ και Λαυράγκα από το 1903 αρχίζει αν υφίσταται μέσα στην πρώτη 10ετία του εικοστού αιώνα και κορυφώνεται ταυτόχρονα με την έννοια της μεγάλης ιδέας. Κύριος αρχηγός και εκφραστής της ελληνικής εθνικής μουσικής σχολής είναι ο Μανώλης Καλομοίρης, ο οποίος ουσιαστικά βασιζόμενος στην ιδέα της δημοτικής και στο έργο του Κωστή Παλαμά θέτει τις βάσεις για μια εθνική σχολή απαλλαγμένη από ξενόφερτες επιρροές. Πριν από τον Καλομοίρη οι επτανήσιοι είχαν πολλές φορές εκφράσει μουσικά τα εθνικά ιδεώδη και τους αγώνες του λαού για ανεξαρτησία (Μάντζαρος «Ύμνος εις την ελευθερίαν», Καρρέρ «Μάρκος Μπότσαρης») όμως ουδέποτε μπόρεσαν να ελευθερωθούν από την ιταλική επιρροή. Ταυτόχρονα με τον Καλομοίρη αναφέρουμε τις μορφές των: Μάριου Βαρβογλή, Αντίοχου Ευαγγελάτου, Πέτρου Πετρίδη, κ.α. και ανάμεσά τους τη διφορούμενη μορφή του Νίκου Σκαλκώτα. Η Εθνική σχολή, μετά την πτώση της Σμύρνης αν και αποτελεί πια κατεστημένο στην μουσική Ελλάδα, παύει να έχει συγκεκριμένα ερείσματα, και σιγά σιγά επηρεαζόμενη από τις νέες τάσεις που έρχονται από το εξωτερικό, φθίνει και τελικά εξαφανίζεται.

5. Οι νέες τάσεις, η «πρωτοπορία»

Στις αρχές του αιώνα, ανάμεσα σε μια σειρά κοινωνικά γεγονότα που ισοπεδώνουν ουσιαστικά την Ευρώπη, εμφανίζονται αντικατοπτρισμοί αυτής της ισοπέδωσης στην μουσική. Ο Εβραίος Σαίνμπεργκ, καταργεί τους τονικούς νόμους της σύνθεσης που είχαν καθιερωθεί με μια επεξεργασία αιώνων και λίγο αργότερα δημιουργεί ένα δικής τους εγκεφαλικής εμπνεύσεως σύστημα, το σειραϊσμό που θα δημιουργήσει σχολή και θα εξαπλωθεί. Κατόπιν τούτου του εναύσματος, μια σειρά από τέτοια εγκεφαλικά πειραματικά συστήματα θα ξεπηδήξουν με αποτέλεσμα να απομακρυνθεί το κοινό από τη σοβαρή μουσική δημιουργία και να στραφεί στα εύκολα καταναλωτικά μουσικά ανουσιουργήματα. Ελάχιστες υγιείς αντιδράσεις εμφανίστηκαν στο ισοπεδωτικό αυτό κίνημα. Έτσι σήμερα η σοβαρή μουσική συνθετική δραστηριότητα έχει περιοριστεί στο ελάχιστο και το κοινό κατά κανόνα απέχει από τις εκδηλώσεις σοβαρής μουσικής θεωρώντας την κάτι το θλιμένο και μουσειακό.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Δεν μπορούμε να κάνωμε βήμα στην μελέτη της τέχνης μας, δίχως να παραδεχθούμε την συνάφεια της με την τέχνη των Ελλήνων. Στην πραγματικότητα, η σύγχρονη τέχνη μας είναι μονάχα ένας κρίκος στην αλυσίδα της καλλιτεχνικής εξελίξεως ολόκληρης της Ευρώπης, η οποία έχει ως αφετηρία της τους Έλληνες.

RICHARD WAGNER
«ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ»

ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ

Άλλο ένα χτύπημα έρχεται να κλονίσει τον μύθο των «καλών» Συμμάχων. Πρόκειται για ένα βιβλίο του Καναδού συγγραφέα James Bacque, το οποίο μάλιστα έγινε μπεστ-σέλλερ και αναφέρεται στον θάνατο εκατοντάδων χιλιάδων Γερμανών αιχμαλώτων πολέμου στα στρατόπεδα αιχμαλώτων των Συμμάχων.

Συγκεκριμένα ο Bacque αναφέρει ότι σε Αμερικανικά στρατόπεδα αιχμαλώτων βρήκαν το θάνατο 793.239 Γερμανοί στρατιώτες ενώ στα αντίστοιχα Γαλλικά ο αριθμός των νεκρών ανέρχεται στις 167.000.

Στο βιβλίο περιγράφονται με λεπτομέρειες και παραστατικότητα οι φοβερές συνθήκες διαβίωσης που αντιμετώπισαν οι Γερμανοί Αιχμάλωτοι Πολέμου στα «στρατόπεδα» αυτά. Συνωστισμένοι κατά χιλιάδες σε περιφραγμένα, με αγκαθωτό συρματόπλεγμα λιβάδια, που γρήγορα μετατράπηκαν σε λασπώδεις εκτάσεις από τις ανοιξιάτικες βροχές οι αιχμάλωτοι αναγκάζονταν να σκάβουν τρύπες στο έδαφος για να προφυλαχθούν από το κρύο. Η έλλειψη τροφής και νερού ήταν φοβερή. Πολλοί αναγκάστηκαν να τρώνε γρασίδι και να πίνουν ούρα για να κρατηθούν ζωντανοί καθώς όμως οι μήνες περνούσαν, η πείνα και οι επιδημίες τους θέριζαν κατά χιλιάδες.

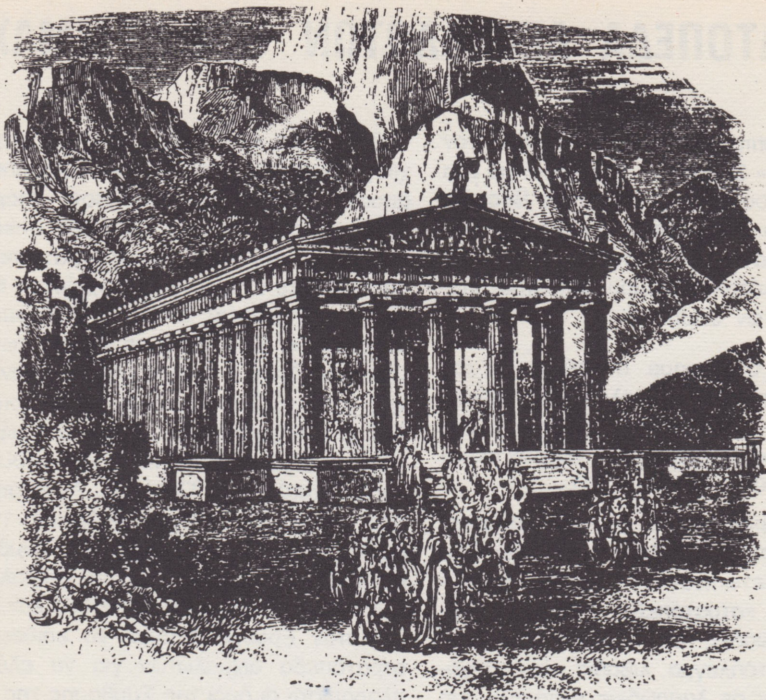
Οι αριθμοί των νεκρών είναι από μόνοι τους ικανοί να προκαλέσουν φρίκη, κάτι άλλο όμως είναι πιο αποκαλυπτικό και ενδεικτικό της «καλωσύνης» και του «ανθρωπισμού» που θέλουν να παρουσιάζουν σαν χαρακτηριστικά τους οι νικητές του πολέμου εκείνου.

Ο Bacque καταλογίζει ευθύνες στην συμμαχική ηγεσία όχι μόνο γιατί δεν προσπάθησε να αποφύγει κάτι που οπωσδήποτε μπορούσε να αποφευχθεί αλλά και γιατί το επεδίωξε. Η πράξη που αρνήθηκε στους στρατιώτες αυτούς οποιαδήποτε ανθρώπινη μεταχείριση ήταν αυτή που ο συγγραφέας αποκαλεί «Θανάσιμο καθεστώς DEF». DEF είναι τα αρχικά των λέξεων Disarmed Enemy Forces (Αφοπλισμένες Εχθρικές Δυνάμεις) και είναι ο χαρακτηρισμός που έδωσε ο Αϊζενχάουερ, μετά από σύμφωνη γνώμη του Συμμαχικού Επιτελείου, στους Γερμανούς Αιχμαλώτους Πολέμου. Αυτό σήμαινε ότι από εκείνη την στιγμή (Μάρτιος 1945) δεν ίσχυαν γι' αυτούς οι εντολές της Σύμβασης της Γενεύης που αφορούσαν τους αιχμαλώτους. Ο Αμερικανικός Στρατός αρνήθηκε κατ' επανάληψη στον Ερυθρό Σταυρό να επιθεωρήσει τα στρατόπεδα αιχμαλώτων για να ελέγξει εάν πληρούνται οι όροι της Σύμβασης της Γενεύης. Επιπλέον 3,5 εκατομύρια πακέτα τροφής του Ερυθρού Σταυρού έτοιμα για διάθεση από τον Αμερικανικό Στρατό από τον Μάιο του 1945 βρίσκονταν ακόμα στις αποθήκες τον Νοέμβριο. Αν είχαν διατεθεί μπορούσαν να προμηθεύσουν τον κάθε αιχμάλωτο από τους 700.000 που πέθαναν εν τω μεταξύ με 1000 τουλάχιστον θερμίδες ημερησίως.

Κατά τα άλλα μερικοί προσπαθούν ακόμα να μας πείσουν ότι το 1945 αυτοί έσωσαν την ανθρωπότητα από τους βαρβάρους εχθρούς του πολιτισμού. Αν έτσι εκδηλώνουν αυτοί τον πολιτισμό τους τότε θα προτιμούσαμε να είχαν νικήσει οι «βάρβαροι»...

«Εμείς οι Αμερικανοί εκτελέσαμε αιχμαλώτους πολέμου, βομβαρδίσαμε νοσοκομεία, βυθίσαμε ναυαγοσωστικά, σκοτώσαμε αμάχους, πετάξαμε ετοιμοθάνατους σε λάκκους με νεκρούς. Στον Ειρηνικό κομματιάσαμε τα κρανία των εχθρών μας για να χαρίσωμε αναμνηστικά στις αρραβωνιαστικές μας και φτιάξαμε χαρτοκόπτες από τα κόκκαλά τους. Στέψαμε τους βομβαρδισμούς μας με φώσφορο και τις δολοφονίες αμάχων με ατομικές βόμβες, πετώντας τες σε δύο σχεδόν ανοχύρωτες πόλεις με αποτέλεσμα έτσι να επιτύχωμε μια αναμφισβήτητη επίδοση στις στιγμιαίες μαζικές δολοφονίες».

ΕΝΤΓΚΑΡ ΤΖΟΟΥΝΣ «Ένας πόλεμος είναι αρκετός»

Η ΜΑΓΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

᾿Εκεῖ πού ἑνώνεται ὁ Ταΰγετος καί ὁ Πάρνωνας, τά δύο μεγάλα βουνά τῆς Λακωνίας, ἦτανε κάποτε παληά, μέσα σέ ἕνα ἀπρόσιτο βαθύ φαράγγι χτισμένη, ἡ Μαγική Πολιτεία. ᾿Ακόμα καί σήμερα ἅμα πᾶτε ἐκεῖ, θά δῆτε νά ἀσπρίζουνε ἀνάμεσα ἀπό τά ἀγριολούλουδα σπασμένα μάρμαρα. Μά τό πιό παράξενο ἀπ᾿ ὅλα εἶναι αὐτό πού μπορεῖ νά δῆ κανείς ἐκεῖ κάθε δειλινό. Κάθε δειλινό, καθώς ὁ Ἥλιος πλανιέται γιά στερνή φορά ἀνάμεσα στά δέντρα καί στούς θάμνους, σχηματίζονται ἀπό τά χρώματα, ἀπό τίς ἀχτίνες καί ἀπό τά φυλλώματα χιλιάδες ἀγέρινα χαμόγελα, πού φτερουγᾶνε πρός τά οὐράνια καί χάνονται μακριά στό ἄπειρο, στόν Ἥλιο. Εἶναι τά μαγεμένα χαμόγελα τῶν τελευταίων Πολεμιστῶν τῆς Πολιτείας πού μιά πανέμορφη Νεράϊδα τά μάγεψε νά ὑπάρχουνε γιά πάντα.

Τήν ἱστορία αὐτῆς τῆς Πολιτείας κανείς δέν ξέρει καί ἐγώ τήν ἔμαθα τυχαῖα καθώς ἐσκάλιζα κάτι παλιά κιτρινισμένα βιβλία μέ στάλες αἷμα ἐπάνω, μαυρισμένες ἀπό τούς αἰῶνες καί ἀπό τήν ἄδικη τῶν ταπεινῶν ἀνθρώπων καταφρόνια. Ἦτανε κρυμμένα σ᾿ ἕνα μέρος ἀπόκρυφο πού Ἥλιος δέν βλέπει καί ὅλοι τό λένε μέρος σκοτεινό, καταραμένο. Εἴχανε νά τά δοῦν ἀνθρώπου μάτι, ἐτοῦτα τ᾿ Ἅγια Γραφτά, χρόνους πεντακόσιους. Μά ἐγώ πλησίασα καί ἐδιάβασα καί ἔμαθα, ξεχωρίζοντας μέ πεῖσμα μέσα στίς σκοτεινές τίς νύχτες γράμματα καί φθόγγους καί εἰκόνες, ἔχοντας γιά φῶς μου τό ὀλόγιομο φεγγάρι, ὅταν ὁ Ἄρης βρισκόταν στό Σκορπιό καί τίς ἀφέγγαρες βραδιές ἕνα κερί κατάμαυρο πού ἔχω πάντοτε στό μέρος τῆς καρδιᾶς κρυμένο. Καί καθώς γράμματα σιγά-σιγά ἐξεχώριζα καί ὕστερα λέξεις, προτάσεις καί εἰκόνες καί καθώς μέσα στό νοῦ μου σιγά-σιγά γεννιότανε ἡ ἱστορία, χωρίς νά καταλάβω ἦλθε καί ἡ Αὐγή καί ὁ πρῶτος ἥλιος εἶδε τά κιτρινισμένα βιβλία καί ξαφνικά τό στεριωμένο ἀπό τούς αἰῶνες ἐπάνω στούς παπύρους Αἷμα ἐζωντάνεψε μέσα στό φῶς τοῦ ἥλιου καί ἔγινε ἀλήθεια, ἔγινε φῶς καί ἐχάθηκαν ἀπό μπροστά μου καί βιβλία καί ἥλιος καί χρόνος καί ξανάζησε μέσα στούς ἄπειρους χρόνους καί στούς ἀμέτρητους τόπους, ἡ Μαγική Πολιτεία.

«Ἦτανε στό καιρό ὅπου Δεσπότης στό Μωρηά, Ἄρχοντας στό κάστρο τοῦ Μυστρᾶ ἦτανε ὁ Κωνσταντίνος ὁ Δραγάτσης. ᾿Εξοῦσε

τότε στά μέρη ἐκεῖνα ἕνας ἄνθρωπος παράξενος, ἀλλόκοτος καί ὀνειροπαρμένος. Ἤτανε γέρος, μά εἶχε μάτια παιδικά. Λόγο γι' αὐτόν κακόν δέν εἴχανε νά ποῦνε. Κανένα δέν εἶχε ἀδικήσει, μόνο πού ἀρνιόταν τό Χριστό καί ἦταν παράξενος, παράξενος πολύ. Ὅλο κάτι παλιά μουχλιασμένα χειρόγραφα κρατοῦσε, ὅλο ἀνάμεσα σέ κάτι ρημαγμένα μάρμαρα περιπλανιόταν τίς νύχτες, ψιθυρίζοντας λόγια ἀλλόκοτα, σέ ἄγνωστη γλῶσσα, σέ τόνο πρωτάκουστο. Οἱ χωριάτες ὅποτε τόν ἔβλεπαν ἐφεύγανε μακριά ψιθυρίζοντας: «ἔρχετ' ὁ Μάγος». Οἱ καλογέροι κι οἱ παπάδες τόν μισοῦσαν καί τόν ἐλέγανε ἀντίχριστο, διαβολικό, καταραμένο. Μά ὅσοι εἴχανε ἑλληνική καρδιά καί νοῦ, ψυχή καί πίστι τόν ἐσεβόντουσαν καί τόν ἀγαποῦσαν. Τά ἀερικά τοῦ δάσους καί τῶν νερῶν οἱ γελαστές νεράϊδες τόν γνωρίζαν. Τ' ὄνομά του: «Ἄρχοντας Γεμιστός»!

Εἴπανε κάποτε καί τό ἔχουνε θαρρῶ καί γράψει πώς ἐλπίδα τοῦ Ἄρχοντά μας γιά νά ἀναστήση τό Μεγαλεῖο τῶν Θεῶν, ἦτανε ἕνα πλάσμα θεϊκό, πού αὐτός ὁ ἴδιος εἶχε πλάσει μέ αἷμα Θεῶν. Εἴπανε ἀκόμα πώς τό πλάσμα αὐτό ἐπέθανε καί πώς μαζί μ' αὐτό σκορπίσανε καί τά ὄνειρα καί οἱ πόθοι τῶν θνητῶν. Ὅπως ὅλα τά πράγματα ἔτσι καί τοῦτο μισή ἀλήθεια καί μισό ψέμα. Μά ἐγώ πού εἶδα Αἷμα καί Ἥλιο νά γίνονται ἕνα, μπορῶ καί θά σᾶς πῶ τό μυστικό, τό μυστικό τοῦ Πλήθωνος, τό μυστικό τῆς Μαγικῆς Πολιτείας.

Ὑπάρχει κάπου μιά θάλασσα, πού κάθε Ἀνατολή ἀφήνει ὁ Ἥλιος, ὁ Θεός ἕνα χαμόγελο. Ὅποιος τήν ὥρα ἐκείνη τύχει καί βρεθεῖ σ' αὐτή τή θάλασσα καί ἔχει τό θάρρος νά δῆ κατάματα τόν ἥλιο νά χαμογελᾶ, αὐτός ἔχει γιά πάντα τόν ἥλιο κλεισμένο στήν καρδιά.

Ὑπάρχει κάπου ἕνας βράχος, πού κάθε πού ὁ πατέρας μας ὁ Νεφελεγερέτης σπαθίζει μέ τόν κεραυνό του, ἀφήνει μαζί μέ τήν φωτιά καί μιά ματιά του. Ὅποιος τήν ὥρα ἐκείνη τύχει καί βρεθεῖ στή ριζωμιά τοῦ βράχου, ἔχει γιά πάντα στά μάτια χαραγμένο τό βλέμμα τοῦ Ἀητοῦ.

Ὑπάρχει κάπου καί ἕνα βαθύ φαράγγι πού ὅποιος σταθεῖ τή νύχτα ἐκεῖ καί δεῖ τόν Ἑωσφόρο, τό πιό λαμπρό τῆς νύχτας μας Ἀστέρι νά τρεμοπαίζη δείχνοντας ψυχές πολεμιστῶν νά σκούζουν παραγγέλματα σέ ἐρειπωμένο κάστρο, στοιχειωμένο, ὅποιος βρεθεῖ ἐκεῖ, ἐκείνη τή στιγμή, αὐτός θά 'χη γιά πάντα στή καρδιά τήν Ἁγία Μοναξιά τῆς Περηφάνειας καί θἄναι ἀλαφροΐσκιωτος.

Καί ὑπάρχει κάπου μιά ψηλή κορφή, πού κάθε δειλινό πεθαίνοντας ὁ Ἀπόλλωνας, ὁ Ἥλιος, σταλάζει ἕνα δάκρυ Αἷμα. Ὅποιος τήν ὥρα αὐτή ἐκεῖ βρεθεῖ καί δεῖ τό Αἷμα τοῦ Θεοῦ, πού θά κυλᾶ στή γῆ, αὐτός εἶναι ἕνας Γιός τοῦ Ἥλιου.

Πλανήθηκε σέ χῶρες πολλές ὁ Γεμιστός καί σέ θάλασσες καί σέ ψηλές βουνοκορφές καί σέ βαθιά φαράγγια καί μάζεψε χαμόγελα ἀπό τόν Ἥλιο καί βρῆκε βλέμματα Ἀητῶν στίς ριζωμιές τῶν βράχων καί τό ἀκριβό τό Αἷμα τοῦ Ἀπόλλωνα καί τήν Ἁγία Μοναξιά τῆς Περηφάνειας καί ἔπλασε Ἀνθρώπους, πού εἶχαν τόν Ἥλιο στή καρδιά καί τή ματιά τοῦ Ἀητοῦ στό ἀγέρωχό τους βλέμμα, πού εἶχαν τήν Ἁγία Μοναξιά τῆς Περηφάνειας στή ψυχή καί ἦταν ἀλαφροΐσκιωτοι, καί ἔπλασε τούς Γιούς τοῦ Ἥλιου, καί ἔπλασε μιά **ΦΥΛΗ**. Καί ἔχτισε μιά Πολιτεία σέ ἕνα μέρος πού ἦταν βαθύ κι ἀπόκρυφο καί δέν μποροῦσε νά τή δῆ ἄνθρωπος ὅπου δέν εἶχε βλέμμα Ἀητοῦ, τόν Ἥλιο στήν καρδιά, ὅπου δέν ἦτανε ἀλαφροΐσκιωτος.

Ἐζούσανε εὐτυχισμένοι καί ἐσμίλευαν στό μάρμαρο Θεούς. Δουλεύανε τή γῆ καί ἄνθιζε εὐτυχία τήν ἄνοιξη ὁ τόπος. Ἤτανε ἀλαφροΐσκιωτοι καί ἐμίλαγαν στά ξωτικά καί στά ἄγρια θεριά τοῦ δάσους. Καί κάθε νέο παιδί ὅπου γεννιότανε τό ἐσήκωναν καί τό ἔδειχναν στόν Ἥλιο, εὐχαριστῶντας καί τιμῶντας τόν Πατέρα. Εἶχαν λαμπρούς ναούς, πλούσια ἀρχοντικά καί ἦταν εὐχαριστημένοι.

Ὥσπου μιά ἡμέρα φάνηκε νά ἔρχεται ἀπό μακριά γυρολόγος ἄσχημος, καμπούρης, ἕνας βρωμιάρης δύσοσμος Ἑβραῖος. Δέν εἶχε βλέμμα Ἀητοῦ στά μάτια, Ἥλιο δέν εἶχε στή καρδιά, οὔτε ἦτανε ἀλαφροΐσκιωτος. Εἶχε ὅμως μιά μαυρίλα στή ψυχή γι' αὐτούς πρωτόγνωρη καί τούς ξεγέλασε. Καί ἔτσι μαθεύτηκε τό μυστικό τους καί ἔτσι σκορπίσανε παίρνοντας κάποιος ἕνα ἄγαλμα Θεοῦ καί ἄλλος τόν γέρο τόν πατέρα του στούς ὤμους. Καί ἐρήμωσε ἡ Πολιτεία κι ἀπόμειναν μόνο τά μάρμαρα καί τά χαμόγελα τοῦ Ἥλιου κάθε δειλινό.

Ποῦ πῆγαν; Κανείς δέν ξέρει καί οἱ ἴδιοι μέ τά χρόνια τό ξέχασαν. Μά ἄν δῆτε ἄνθρωπο ἀλαφροΐσκιωτο, πού νἄχη Ἥλιο στή καρδιά καί τή ματιά τοῦ Ἀητοῦ στό βλέμμα, ἄν δῆτε ἄνθρωπο πού βλέπει μάρμαρα σπασμένα μέ πυρωμένο βλέμμα, νά ξέρετε πώς εἶναι ἕνας ἀπό αὐτούς, ἕνας ἀπό τούς ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ!

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΚΑΙ Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Μία ἀπό τάς πλέον σημαντικάς ἐκφράσεις τοῦ Πολιτισμοῦ μιᾶς Φυλῆς εἶναι ἡ Τέχνη, ἡ ὁποία Τέχνη δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά μία ἀπό τάς ἐκδηλώσεις αὐτῆς καθαυτῆς τῆς ὀντολογικῆς ταυτότητος τῆς Φυλῆς. Ἐπειδή δέ ἀκριβῶς ἡ Τέχνη ἀποτελεῖ προϊόν τῆς Φυλῆς, δι᾽ αὐτόν τόν λόγον καί δέν ὑπάρχει παγκόσμιος τέχνη, ἀλλά Φυλετική Τέχνη. Ἡ Λευκή Φυλή καί οἱ Ἕλληνες εἰδικώτερον ἦτο ἡ Φυλή αὐτή, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε τά ὑψηλότερα πρότυπα τέχνης εἰς τόν κόσμον , πρότυπα, τά ὁποῖα στηρίζονται εἰς τήν λατρείαν τῆς Μορφῆς, τοῦ Προσώπου, εἰς τήν Θείαν οὐσίαν τῆς Ἁρμονίας καί εἰς τήν μορφοποιοῦσαν τόν Κόσμον τῶν Φαινομένων Δύναμιν, εἰς τόν Ἥλιον.

Οἱ Σημῖτες ἀντιθέτως λόγω αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς φύσεως τῆς φυλῆς των καί τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς των θεωροῦν βλασφημία καί ἀπαράδεκτον τήν λατρείαν τοῦ Ὡραίου. Σχετικῶς ἐπ᾽ αὐτοῦ τοῦ θέματος ὁ Καθηγητής καί Ἀκαδημαϊκός Σπυρίδων Μαρινᾶτος γράφει: «Ψυχρά καί ἀποφασιστική ὑπολογιστικότης, σκληρότης καί ἀγάπη τοῦ κέρδους εἶναι τά βασικά χαρακτηριστικά τῶν Σημιτῶν. Θεούς καί θεάς ἔχουν πολλάς, στεροῦνται ὅμως μονίμων ναῶν διότι εἶναι νομάδες. Φετιχιστικά ἀντικείμενα, ὅπως εἰς λίθος ἤ τεμάχιον ξύλου εἶναι τά σύμβολα τῶν Σημιτικῶν Θεῶν. Ἐντεῦθεν ἡ ἀποστροφή τοῦ Σημίτου καί πρός ἀπεικόνσιν τοῦ θείου καί πρός κατασκευήν ναῶν.»

Κατά τήν διάρκειαν τῆς ἱστορίας ἀργότερον, ὅταν ἔπαυσαν πλέον οἱ Σημῖτες νά εἶναι νομάδες καί ἐδημιούργησαν σταθερᾶς ἑστίας κράτη, ἐξηκολούθησαν καί πάλιν νά ἀποστρέφονται αὐτά τά πρότυπα τῆς Τέχνης καί ἀπόδειξιν περί τούτου ἀποτελεῖ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς παραστάσεως τοῦ Θεοῦ τόσον εἰς τήν Ἑβραϊκήν, ὅσον καί εἰς τήν Μωαμεθανικήν Θρησκείαν. Ὅσον διά τήν Χριστιανική Τέχνη, αὐτή ὡς γνωστόν ἀπετέλεσε τό ἀντικείμενον πολυχρόνου διαμάχης εἰς τήν Βυζαντινήν Αὐτοκρατορία, διαμάχης, εἰς τήν ὁποίαν τελικῶς τό Ἑλληνικόν Πνεῦμα ἐκυριάρχησε ἐπί τοῦ Σημιτικοῦ σκοταδισμοῦ.

Βεβαίως ἐδημιούργησαν ἕνα κάποιον εἶδος Τέχνης οἱ Σημῖτες,., εἶδος ὅμως τό ὁποῖον οὐδέποτε ἔφθασεν εἰς τό ὕψος τοῦ θρησκευτικοῦ χαρακτῆρος καί τό ὁποῖον εἶδος χαρακτηρίζεται ἀπό μίαν ἔντονον τάσιν παρομορφώσεως τῆς Μορφῆς τοῦ Κόσμου ἐν γένει. Ἀπόδειξιν περί τούτου ἀποτελοῦν τόσον αἱ διάφοραι σωζόμεναι παραστάσεις τῶν ἀρχαίων ἑβραϊκῶν συναγωγῶν, ὅσον καί τά διάφορα «ἀραβουργήματα» τῶν μωαμεθανικῶν ναῶν. Αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς Σημιτικῆς νοοτροπίας τῆς τέχνης ἐκπρόσωποι σήμερον εἶναι οἱ λεγόμενοι «μοντέρνοι καλλιτέχναι». Βεβαίως τό θέμα τῆς «μοντέρνας τέχνης» εἶναι τεράστιον καί χρήζει εἰδικῆς ἀναλύσεως. πάντως ἀπό τά ὀλίγα, τά ὁποῖα μέχρι τώρα ἀνεφέρθησαν περί τῆς τέχνης, πρέπει νά ἔγινε ἀντιληπτόν ὅτι ἡ τέχνη ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀρρήκτως συνδεδεμένη μέ τήν Φυλήν τοῦ δημιουργοῦ καί ὅτι τά Ὑψηλά Πρότυπα τῆς Τέχνης τῆς Φυλῆς μας διαφέρουν σημαντικότατα ἀπό τάς τέχνας τῶν ἄλλων Φυλῶν, κατ᾽ ἐξοχήν δέ ἀπό τήν τέχνην τῆς Σημιτικῆς φυλῆς.

Τήν Τέχνην τῆς Φυλῆς μας δυνάμεθα μέ μίαν λέξιν νά ἀποκαλέσωμεν ΗΛΙΑΚΗΝ καί νά διευκρινίσωμεν ὅτι διά τήν Φυλή μας αἱ ἔννοιαι ΤΕΧΝΗΣ καί ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ταυτίζονται. Ἡ Τέχνη διά τόν Λευκόν Ἄνθρωπον ἄς μήν νομισθῇ ὅτι ἀποτελεῖ μίαν ἁπλῆν πολιτιστικήν ἐκδήλωσιν, ἀλλά αὐτήν καθαυτήν τήν ὑψηλοτέραν βαθμῖδα τοῦ Πολιτισμοῦ Του. Τοῦτο δέ διότι μόνον διά τῆς Τέχνης ἐπιτυγχάνεται ἡ περιγραφή τοῦ ἀναμφισβητήτου γεγονότος τῆς Κοσμικῆς Ἁρμονίας κατά ἕναν τρόπον μοναδικόν, ὁ ὁποῖος τρόπος συγχρόνως εἶναι καί Φυσικός καί Μεταφυσικός. Αἰτία τῆς παρακμῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ἦτο αὐτή ἀκριβῶς ἡ ἀπώλεια τῆς Ἁρμονίας μεταξύ Φυσικοῦ καί Μεταφυσικοῦ, ἡ ὁποία ἀπώλεια

ὡδήγησεν τήν ...λληνική Τέχνη καί τόν Ἑλληνικόν Πολιτισμόν γενικώτερον εἰς τόν μοιραῖον διαχωρισμόν μεταξύ τοῦ Αἰσθητικῶς Ὡραίου καί τοῦ Πνευματικῶς Ἀγαθοῦ. Σχετικῶς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος ὁ W. JÄGER γράφει:

«Ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ὁμήρου τό αἰσθητικό καί κοινωνικοφιλοσοφικό στοιχεῖο ἀποτελοῦν στήν ποίηση μιά ἑνότητα. Ἡ μορφή, μέ τή χαρακτηριστική της αἰσθητική ἰδιότητα, καθορίζεται ἀπό τά πνευματικά περιεχόμενα πού ἐνσαρκώνει. Οἱ ὑπέρτατες ἀξίες γίνονται γιά τούς ἀνθρώπους μέ τήν καλλιτεχνική τους διαμόρφωση ἐντυπώσεις μέ μόνιμη πνευματική ἐπίδραση καί μεγάλη ψυχοκινητική δύναμη. Τό νεωτερικό δόγμα γιά τήν αὐτονομία τῆς τέχνης ἦταν γιά τή γνήσια ἑλληνική διανόηση ἀνύπαρκτο ζήτημα. Οἱ θαυμαστές τῆς ποίησης διάβαζαν τά ἔργα ὄχι μόνο γιά αἰσθητική ἀπόλαυση, ἀλλά καί γιατί ἐκτιμοῦσαν τό κοινωνικό τους περιεχόμενο. Πρώτη ἡ ἀρχαία ρητορική ὑπερτίμησε τήν καθαρά αἰσθητική πλευρά τῆς ποίησης, κι' ἀργότερα ὁ Χριστιανισμός, ὁ ὁποῖος καθιέρωσε σάν δόγμα τήν αἰσθητική ἀποτίμηση, ἐπειδή αὐτό τοῦ ἐπέτρεπε ν' ἀπορρίπτη τό μεγαλύτερο μέρος ἀπό τό ἠθικό καί θρησκευτικό περιεχόμενο τῶν ἀρχαίων ποιητῶν σάν ἄθεο καί πεπλανημένο, ἀλλά ν' ἀναγνωρίζη τήν κλασσική μορφή σάν ἀπαραίτητο μέσον τῆς ἀγωγῆς καί σάν πηγή τῆς ψυχαγωγίας.» (W. Jäger. PAIDEIA σ. 64). - (Ὁ Ἑλληνικός Διαφωτισμός - Ἀγησιλάου Ντόκα, σελίς 112)

Ἡ ἔννοια τῆς Τέχνης, τῆς ἐκτιμήσεως δηλαδή καί τῆς ἀπολαύσεως τοῦ Ὡραίου εἶναι ἔννοια κατ' ἐξοχήν ἀντιλογική. Δέν εἶναι δυνατόν, ὅσον καί ἱκανός νά εἶναι κανείς νά δώση πλήρην ἀπάντησιν λογικῶς τεκμηριωμένην εἰς τό ἁπλοῦν ἐρώτημα: Τί εἶναι «Ὡραῖον»; παρ' ὅλην ὅμως τήν ἀδυναμίαν τῆς λογικῆς νά καθορίση τήν ἔννοιαν τοῦ Κάλλους, τό Κάλλος ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητον πραγματικότητα, ἡ ὁποία εἶναι κατ' ἐξοχήν ἀντιληπτή εἰς τόν Ἀνώτερον Ἄνθρωπο. Ἡ Δύναμις τῆς Τέχνης εἶναι τεραστία, διότι ὡς πιστεύω ἔγινε ἀντιληπτόν εἶναι ἡ Δύναμις αὐτή καθαυτή τῆς καθαρᾶς Βουλήσεως καί τοῦ Μύθου. Εἶναι ἡ Δύναμις ἐκείνη, ἡ μόνη ἱκανή νά καταρρίψη τήν σημερινή τυραννία τῆς «λογικῆς» καί νά ἐπαναφέρη τόν Ἄνθρωπον εἰς τήν Ἁρμονία Σώματος καί Ψυχῆς, Φυσικοῦ καί Μεταφυσικοῦ, Αἰσθητικῶς Ὡραίου καί Πνευματικῶς Ἀγαθοῦ. Διά τοῦτο καί πιστεύω ὅτι παραλλήλως πρός ὅλα τά ἄλλα, ἐάν ὄχι πρωτίστως, θά πρέπει ἡ Ἐπανάστασίς μας νά εἶναι συγχρόνως καί Ἐπανάστασις Αἰσθητική. Διότι τά ὅπλα εἶναι δυνατόν νά ἐξουδετερώσουν ἰσχυρότερα ὅπλα, τά ἐπιχειρήματα, ἐπιχειρήματα πλέον λογικά ἀλλά τά Μυθικά χρώματα τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης καί τήν Ἁρμονική Μελωδία τοῦ Ἡλιακοῦ Προτύπου, τί εἶναι δυνατόν νά σταματήση;

Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΙΔΕΩΔΕΣ

Με αφορμή την προσπάθεια διαφήμισης που σκοπό έχει την τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων στην Ελλάδα, εξ αιτίας των 100 χρόνων από την α΄ νεώτερη Ολυμπιάδα, θ΄αποπειραθούμε μια σύντομη αναδίφηση στην ιστορία του Ελληνισμού σε σχέση με το αθλητικό ιδεώδες και την Ολυμπιακή ιδέα, εκφράζοντας κάποιες ελεύθερες σκέψεις.

΄Οταν οι πρόγονοι μας άρχισαν να κατεβαίνουν κατά κύματα από τον βορρά εισδύοντας στην νότια βαλκανική τότε άρχισε και η διαμόρφωση της αγωνιστικής αγωγής του Ελληνισμού. Σ΄όλη την προομηρική και «ομηρική» περίοδο η αγωνιστική αγωγή και οι μορφές γύμνασης και άθλησης που την συνιστούσαν ένα σκοπό είχαν: την κατά το δυνατόν μεγαλύτερη ανάπτυξη σωματικών δεξιοτήτων και ψυχικών αρετών για την εξυπηρέτηση των πολεμικών καθηκόντων προς την φυλή και αργότερον προς την πολιτεία. Οι πολίτες ορμώμενοι από την αίσθηση του καθήκοντος προς το σύνολο και την επιθυμία εκτέλεσης εξαίρετων ηρωικών πράξεων γυμναζόντουσαν στα όπλα, στην πάλη, την πυγμή και σε διάφορες μαχητικές παιδιές.

΄Ετσι διαμορφώνεται το μέτρο του αθλητικού - αγωνιστικού ιδεώδους της περιόδου, με άξονα τον ηρωισμό και την μαχητική-πολεμική ικανότητα. Οι υπέροχοι ήρωες της Ιλιάδος αποτελούν παραδείγματα αυτών των αρετών που προβάλλουν ανάγλυφα μέσα στους στίχους του ισόθεου βάρδου. Η εξέλιξις της ελληνικής ζωής και του πολιτισμού των προγόνων μας συμβαδί-

ζει και με την περαιτέρω τροποποίηση και εξειδίκευση του αθλητικού-αγωνιστικού ιδεώδους. Έτσι από τον 6ο έως και τον 5ο π.Χ. αιώνα ιδανικό της γυμναστικής και της αγωνιστικής αγωγής είναι η επίτευξη της Ηράκλειας Δύναμης. Πυγμάχοι, παλαιστές και παγκρατιστές αναζητούν την ανάπτυξη της δύναμης και μόνο έτσι ώστε να είναι ικανοί για την Νίκη σε πολλές αγωνιστικές συγκεντρώσεις.

Τέλειο δείγμα αθλητή αυτής της περιόδου ο Μίλων ο Κροτωνιάτης πολυνίκης των Ολυμπιάδων. Καλλιτεχνικά δείγματα αυτού του κράματος υγείας και δύναμης οι Αργείοι ήρωες Κλέοβις και Βίτων, καθώς και ο Τεγεάτης Απόλλων, όλοι τους ιδεώδεις δυναμικοί Κούροι.

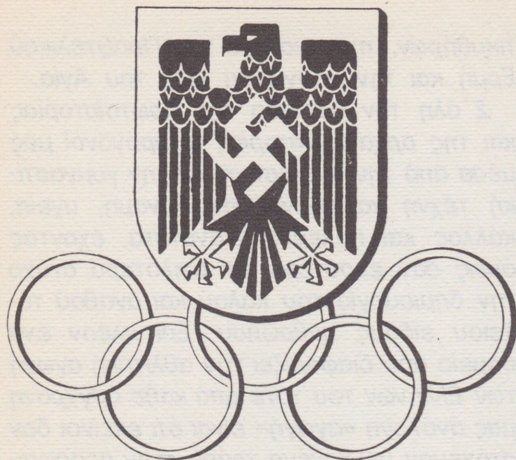
Η συνέχεια των 5ου και 4ου π.Χ. αιώνων φέρει στο προσκήνιο του πολιτιστικού δρωμένου δύο ακόμη στάδια τελειοποίησης της αθλητικής-αγωνιστικής αγωγής των προγόνων μας άρρηκτα συνυφασμένα με την άνθηση του Ελληνικού πνεύματος και την ύπατη βελτίωση της τέχνης. Με ένα συγκερασμό της «δύναμης με την ομορφιά» επιδιώκουν οι Έλληνες της εποχής να πραγματώσουν τον τέλειο άνθρωπο αθλητή. Συστηματοποιώντας τους αγώνες και την γυμναστική τέχνη μορφοποιούν τα ζητούμενα αθλητικά ιδεώδη εντατικώτερα. Οι Λάπιθες πολεμιστές του Ολυμπιακού Ιερού και ο υπέροχος δορυφόρος του Πολυκλείτου αποκαλύπτουν σ'όλο το μεγαλείο του, το θαύμα της δυνατής ομορφιάς χαρισμένο με την ιδανικώτερη πλαστική απόδοση.

Η κατοπινή περίοδος ανάπτυξης του αθλητικού ιδεώδους είναι παράλληλη με την δημιουργία των αθάνατων αριστουργημάτων του Χρυσού Αιώνα. Η «καλοκαγαθία» που διαπερνά σαν ιδανικό τον Ελληνικό Πολιτισμό, την τέχνη, τις πολιτειακές λειτουργίες και δομές δεν θα μπορούσε βέβαια να μη συμπεριλάβει την αθλητική ιδέα. Αναζητώντας με την τελειότερη εξειδίκευση την αρμονική ανάπτυξη σώματος και ψυχής οι Έλληνες αθλητές αποκτούν την πλαστική τελειότητα του Έφηβου των Αντικυθήρων, την ομορφιά του Πραξιτελικού Ερμή και την ασύγκριτη ισχύ του Αγία.

Σ'όλη την περίοδο της πρωτοϊστορίας και της αρχαίας ιστορίας οι πρόγονοί μας μέσα από την αγωνιστική και την γυμναστική τέχνη καλλιεργούσαν δύναμη, υγεία, κάλλος και πολεμική ικανότητα, έχοντας όμως σαν ευρύτερο και ψηλότερο στόχο την δημιουργία του καλού και αγαθού τέλειου είδους ανθρώπου. Επί πλέον ένα σημείο που διαφορίζει την αθλητική αγωγή των Ελλήνων του τότε από κάθε σύγχρονη μας ανάλογη «αγωγή» είναι ότι εκείνοι δεν στόχευαν με κανένα τρόπο στην προσωπική και μόνο ωφέλεια του πολίτη αθλούμενου. Η δημιουργία ωραίων και δυνατών πολιτών στο σώμα και την ψυχή είχε ύπατο στόχο την γενική ευδαιμονία της πολιτείας. Οι πρόγονοί μας θαύμαζαν και τιμούσαν τους αθλητές αλλά αποστρεφόντουσαν την γυμναστική για την γυμναστική, την υπερπροσκόλληση στην αθλητική εξειδίκευση και τις ιδιαίτερες διαιτητικές προσπάθειες. Ο Πραξιτέλης, ο Μύρων, ο Πολύκλειτος, ο Δάυχος και ο Λύσιππος απέδωσαν με την ανυπέρβλητη τέχνη τους την καλλιτεχνική

Ο Χίτλερ υποδέχεται το Σπ. Λούη στο Ολυμπιακό στάδιο του Βερολίνου στην Ολυμπιάδα του 1936.

δράση του αθλητικού ιδεώδους πάνω στ᾽ανθρώπινο κορμί. Οι Έλληνες αθλούμενοι καλλιτεχνούσαν στο σώμα τους με το σώμα τους, έχοντας μεταπλάσει τον αθλητισμό σε αισθητική και ηθική ανάγκη. Το ιδανικό του σοφού-αθλητή πολίτη πραγματώθηκε σ᾽αυτήν την γη όπου ο θείος Πλάτων υπήρξε Ισθμιονίκης και Πυθιονίκης της πάλης και ο μεγάλης Ευρυπίδης Ελευσιονίκης και Θησειονίκης της πυγμαχίας.

Ποιά μπορεί να είναι αναγνώστες η σχέση μεταξύ εκείνου του αθλητικού ιδεώδους και της σημερινής πραγματικότητας; Πώς μπορεί το εμπόριο, το παραεμπόριο και οι λογής-λογής σπόνσορες των τωρινών Ολυμπιάδων να σταθούν με το «αθλητικό» τους εξάμβλωμα δίπλα στο καθολικό γυμναστικό πνεύμα της υγείας και της ομορφιάς του Ελληνισμού. Η ρύθμιση της ζωής των αθλητών που στην πλειονότητά τους είναι κερδοφόρα ρομπότ είναι δυνατό να σχετίζεται με το Ολυμπιακό πνεύμα – που επικαλούνται οι οικουμενικές και διεθνιστικές επιτροπές; Η μηχανιστική προπόνηση, η αναγκοφαγία και η τεχνολογική υποστήριξη, είναι «αθλητισμός» κατά τους σημερινούς κύριους των μέσων μαζικής ενημέρωσης, που χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για το ντοπάρισμα των αθλητών. Μόνο με το πνεύμα της υστερορωμαϊκής περιόδου της παρακμής είναι δυνατόν να συγκριθεί η εποχή μας, όπου το κυρίαρχο σύστημα προσφέρει άρτο και θεάματα στις λυσσαλέες μάζες των υπαλληλίσκων. Τα εταιρειακά συγκροτήματα πρόθυμα να προσφέρουν θέαμα στις χαυνωμένες μάζες των «διανοουμένων» «φιλάθλων» που δεν γυμνάστηκαν ποτέ, στήνουν φιέστες σαν την Ολυμπιάδα του Λος Άντζελες με τζαζ μουσικές, ημίγυμνες χορεύτριες και εξωγήινους επισκέπτες ή μιμούνται φτηνιάρικα το μεγαλείο της αρχαιότητας με θεατρικό ύφος όπως στο στάδιο Λένιν της Ολυμπιάδας της Μόσχας. Ακόμα λείπουν οι θηριομαχίες και οι θανατηφόρες ανθρωπομαχίες για να ολοκληρωθεί η ομοιότητα με την ρωμαϊκή αρένα. Τα άθλια υποκείμενα που αντικατέστησαν και κρήμνισαν κάθε αξία οικοδομώντας αντιφυσικές κοινωνίες, μετέβαλλαν τους αγώνες σ᾽επιχειρήσεις και τους αθλητές σε εμπορεύσιμο κρέας. Αυτοί οι ίδιοι σκοτεινοί κύκλοι που προσπαθούν να μας πείσουν ότι για λόγους κέρδους, τουρισμού και διαφήμισης αξίζει να γίνει η χρυσή Ολυμπιάδα στην Αθήνα το 1996. Γιατί μήπως θα βρεθεί ένας ηρωικός νέος Σπύρος Λούης, μήπως μιλάει σε κανένα χούλιγκαν «το αρχαίο πνεύμα αθάνατο» του Παλαμά και γιατί πρόκειται να ξεπουλήσουμε μια ακόμα φορά την Ολυμπιακή φλόγα σε τιμή ευκαιρίας. Αναγνώστες, εμείς με συνέπεια προς την πίστη μας και τις ιδέες μας αποκηρύσσουμε αυτήν την άθλια φαρσοκομωδία που φοράει ξετσίπωτα τον Ολυμπιακό χιτώνα και σαν τον Απολλώνιο που χλεύασε τους υπόδουλους στη Ρώμη Αθηναίους όταν μετασκεύασαν το θέατρο του Διονύσου για θηριομαχίες, φτύνουμε κατάμουρτα τους φευτοφίλαθλους και τ᾽άνομα συμφέροντα της εποχής. Για να τελούνται Ολυμπιακοί αγώνες οφείλει να υφίσταται Ολυμπιακό ιδεώδες, μέρος ενός πολιτειακού ιδεώδους και στοιχείο πολιτισμού μιας κοινωνίας που ευθυγραμμίζεται στο ρυθμό των Αρχαίων Ελλήνων. Αψευδής μάρτυρας μεγαλείου και δυνατότητας πραγματικής αναγέννησης η Ολυμπιάδα του Βερολίνου 1936.

Όχι στην θέση της αγριελιάς το δολλάριο!

Όχι στον μαζικό αθλητισμό.

Λαϊκό Αθλητισμό και Ελληνική Αγωγή!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Οἱ σύγχρονοι ἱστορικοί τῆς παρακμῆς ὡς γνησία συνέχεια τῶν ἀποστόλων τοῦ σκοταδισμοῦ τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς ἀποκαλοῦν ἕναν μάρτυρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἕναν Ἅγιο τῆς φιλοσοφίας, Παραβάτη. Θεωροῦμε καθῆκον μας δι' ὀλίγων καί ἔστω δι' ὀλίγους νά ἀποκαταστήσωμεν τόν Αὐτοκράτορα Ἰουλιανό ἀπό τόν Χαρακτηρισμό τοῦ Παραβάτου τόν ὁποῖον παραβάται εἰς αὐτόν ἀπέδωσαν καί λιποτάκται τῆς Ἑλληνικῆς Κοσμοθεωρίας.

Κατά τόν 4ον μ.Χ. αἰῶνα δύο εἶναι αἱ δεσπόζουσαι φυσιογνωμίαι τῆς ἐποχῆς. Ὁ Ἕνας ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντίνος θεωρεῖται ὁ θεμελιωτής τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ δέ Ἰουλιανός παρουσιάζεται ὡς ἀσεβής εἰδωλολάτρης καί διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ. Πρίν προχωρήσουμε εἰς τήν ἐξέτασιν τοῦ ἀληθοῦς αὐτῆς τῆ ἀπόψεως θεωροῦμε σκόπιμον νά κάμουμε μίαν σύγκρισιν μεταξύ τῶν δύο ἀνδρῶν. Ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντίνος ὑπῆρξε ὁ δολοφόνος ὅλων τῶν στενῶν συγγενῶν του, ὅλων τῶν πλαγίων ἀρρενων, ἀπογόνων τοῦ πατρός του Καίσαρος Κωνσταντίου Χλωροῦ. Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰουλιανός κανέναν συγγενῆ του ὄχι μόνον δέν ἐφόνευσε ἀλλά οὔτε κἄν κατεδίωξε. Ὁ Κωνσταντίνος ἦτο ἀμόρφωτος, κατά δέ τόν σύγχρονόν του Ρωμαῖον Ἱστορικό Γίββωνα δέν ἐγνώριζε καθόλου τήν Ἑλληνική γλῶσσα. Ὁ Ἰουλιανός ἦτο ἄνθρωπος μεγάλης μορφώσεως, διακεκριμένος συγγραφεύς τῆς ἐποχῆς του, βαθύτατα δέ Ἑλληνιστής. Ἀπό τά δύο αὐτά ἐνδεικτικά σημεῖα τῆς προσωπικότητος ἑνός ἑκάστου τῶν ἐν λόγῳ προσώπων ἄς ἐξάγη ὁ ἀναγνώστης τά συμπεράσματά του.

Πρίν προχωρήσουμε εἰς τήν σημασίαν τοῦ ἀναμορφωτικοῦ ἔργου τοῦ Ἰουλιανοῦ θά πρέπει πρῶτα νά ἀναφέρουμε τό συγγραφικόν του ἔργο τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ ὁποίου κατεστράφη τῇ παρακινήσει τοῦ χριστιανικοῦ κλήρου. Τήν συγγραφικήν του δραστηριότητα ὁ Ἰουλιανός ἤρχισε ἀπό τήν ἐποχή τῆς ἐκστρατείας του εἰς τήν Γαλατείαν. Κατά τό διάστημα αὐτό ἔγραψε λογικόν ἔργον ὑπό τόν τῖτλον «περί τῶν τριῶν σχημάτων» καθώς καί στρατηγικήν μελέτη ὑπό τόν τῖτλον «Μηχανικά». Ἀργότερον ἐν Κωνσταντινουπόλει εὑρισκόμενος κατά τόν πρῶτον καιρό τῆς Βασιλείας του φαίνεται ὅτι ἔγραψε τά «Κρόνια» καί τόν «Λόγον εἰς τούς ἀπαιδεύτους κύνας, πρός Ἡράκλειον Κυνικόν» (Περί τοῦ πῶς κυνιστέον καί εἰ πρέπει τῷ κυνί μύθους πλάττειν)· τά δύο ταῦτα ἔργα, στρέφονται κατά τῆς φιλοσοφίας τῶν κυνικῶν. Κατά τήν τελευταίαν περίοδον τῆς ζωῆς του ἐγράφησαν τά δύο φιλοσοφικώτερα καί μυστικώτερα ἀπό τά σωζόμενα ἔργα του: τό «Εἰς τόν Βασιλέαν Ἥλιον» καί τό «Εἰς τήν μητέρα τῶν Θεῶν». Τέλος τό σπουδαιότερον του ἔργον, τό «Κατά τῶν χριστιανῶν» κατεστράφη. Ἀξιοσημείωτον εἶναι ἐπί τοῦ προκειμένου ὅτι μέ τόν ἴδιον τίτλον («κατά τῶν Χριστιανῶν») εἶχε γραφῆ ἔργον καί ὑπό τοῦ φιλοσόφου Πορφυρίου τό ὁποῖον ἐπίσης κατεστράφη.

Ἡ ἐντύπωσις ἐξάλλου ἡ ὁποία ὑπάρχει ὅτι ὁ Ἰουλιανός ὑπῆρξεν διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ πρέπει νά τονισθῆ ὅτι εἶναι ψευδής. Δέν ὑπῆρξε ὑποστηρικτής τοῦ, ναί αὐτό εἶναι γεγονός καθώς ἐπίσης εἶναι γεγονός ὅτι ἐπί Βασιλείας του δέν ἐδιώχθησαν οἱ Ἐθνικοί καί ἡ Ἑλληνική φιλοσοφία. Ἐάν αὐτό ἀποτελεῖ παράβασιν τότε ὄντως ὁ Ἰουλιανός εἶναι παραβάτης. Ἐάν ὅμως τό νά πιστεύη κανείς καί νά ἐνστερνίζεται τήν Ἑλληνική Σκέψι ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἀπείρου πνευματικοῦ μεγαλείου, τότε ὁ Ἰουλιανός ὑπῆρξε Μέγας. Πρός τούς Χριστιανούς ὁ Ἰουλιανός ἐφέρθη μετριοπαθῶς, χαρακτηριστικά δέ εἰς τήν Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ὁ Κ. Παπαρηγόπουλος γράφει: «Βεβαίως δέν πιστεύομεν τά ἐγκλήματα, τά ὁποῖα ἀπέδωσαν εἰς τόν Ἰουλιανόν οἱ μεταγενέστεροι Χριστιανοί χρονογράφοι».

Τό κοινωνικόν καί φιλανθρωπικόν ἔργον τοῦ Ἰουλιανοῦ ὑπῆρξε τεράστιον. Εἰς ὅλην τήν Αὐτοκρατορίαν ἵδρυσε τά περίφημα «ξενοδοχεῖα» ὅπού κάθε πτωχός, ἐθνικός ἤ χριστιανός ἄσχετον, εὕρισκε στέγην, τροφή καί περίθαλψιν. Ἀμέσως μετά τήν ἄνοδόν του εἰς τόν θρόνον μερίμνησε ὅπως ἔκτακτα καί τακτικά δικαστήρια ἀσχοληθοῦν μέ τά σφάλματα, τάς ἀτασθαλίας καί τάς παρεκτροπάς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Ἐκ τῶν πρώτων πράξεών του ὡς Αὐτοκράτορος ὑπῆρξεν ἐπίσης καί ἡ διαταγή περί ἀνοίγματος τῶν βιαίως κλεισθέντων ναῶν τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων θρησκείας. Αὐτή ἡ πρᾶξις τοῦ Ἰουλιανοῦ δέν ὠφείλετο εἰς κάποιαν περιστασιακήν σκοπιμότηταν ἀφοῦ ἤδη ἀπό ἡλικίας εἰκοσιενός ἐτῶν εἶχεν μυηθῆ εἰς τήν λατρείαν τοῦ Ἡλίου ὑπό τοῦ νεοπλατωνικοῦ φιλοσόφου Μαξίμου τοῦ Ἐφεσίου.

Ὁ Ἰουλιανός ὑπῆρξεν ἀναμφισβήτητως ὁ μεγαλύτερος όραματιστής τῆς ἐποχῆς του, ὁ δυναμικότερος συνδιασμός Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καί Ρωμαϊκῆς Πρακτικῆς. Πλήν ὅμως ἡ ἔλευσίς του δυστυχῶς ἦτο κατά δύο, τρεῖς αἰῶνας καθυστερημένη. Ὁ Ἰουλιανός προσεπάθησε νά περισώση τήν ὑγείαν ἀπό ἕναν κόσμο ὅμως πού εἶχε ἤδη σαπίσει καί εἶχε ἤδη πάρει τόν θλιβερό κατήφορο τῆς παρακμῆς. Προσεπάθησε μέ ὅλας του τάς δυνάμεις νά ἐπαναφέρη τήν ἀνθρωπότητα εἰς τό φωτεινόν μεγαλεῖο τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καί ἴσως νά τό ἐπιτύγχανε ἐάν ὁ θάνατος δέν ἐρχόταν νά τόν κτυπήση τόν δεύτερο μόλις χρόνον τῆς Βασιλείας του καί εἰς τό τριακοστόν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Μέ τήν δολοφονία τοῦ Ἰουλιανοῦ οἱ ἐχθροί τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπέτυχαν τήν ἀναστολή τῆς ριζικῆς θεραπείας τῆς ἀνθρωπότητος ἀπό τήν Ἑβραϊκή σῆψι. Πλήν ὅμως, τό μήνυμα πού ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανός μέ τό αἷμα του στέλνει διά μέσου τῶν αἰώνων, ἠχεῖ βροντερά στήν ἔνοχη συνείδησι τῆς σημερινῆς πνευματικῆς τυραννίας καί καλεῖ τούς «παραβάτες» νά συνεχίσουν τό ἔργο Του.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΝΗΜΕΣ

Επιμέλεια: **ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΠΑΣ**

31.10.331 π.Χ. Ο Μέγας Αλέξανδρος με δύναμη 52.000 ανδρώνκατατροπώνειτον Περσικό στρατό του Δαρείου στα Γαυγάμηλα και τον τρέπει σε άτακτη φυγή. Ο Περσικός στρατός αποτελείτο από 600.000 άνδρες (στρατιές Περσίας, Μηδείας και Βαβυλώνος) 200 δρεπανοφόρα άρματα και 15 πολεμικούς ελέφαντες. Κατά την ιστορική τούτη μάχη εφονεύθησαν 90.000 Πέρσες, ενώ από την Ελληνική πλευρά οι απώλειες ανήλθαν σε 500 περίπου άνδρες.

2.10.325 π.Χ. Ο Ναύαρχος του Μεγάλου Αλεξάνδρου Νέαρχος αναχωρεί από τον λιμένα των Παττάλων δια να εξερευνήσει τις ακτές των Ινδιών. Ο στόλος του αποτελείτο από 150 πλοία με 12.000 ναύτες και στρατιώτες και 2000 αξιωματικούς. Η αποστολή του διήρκεσε 21 εβδομάδες και δια πρώτη φορά στην Ιστορία πλοία από την Ευρώπη εισήλθαν σε λιμάνια του Ινδικού ωκεανού. Ο Νέαρχος και ο σχεδόν σύγχρονός του εξερευνητής Πυθέας ήσαν οι Έλληνες θαλασσοπόροι που άνοιξαν πρώτοι τον δρόμο των ανακαλύψεων.

26.10.1040. Η φρουρά της Θεσσαλονίκης και πολλοί ενθουσιασμένοι κάτοικοι με την πίστη ότι ο Άγιος Δημήτριος, που η μνήμη του εορτάζετο εκείνη την ημέρα, πολεμάει κι αυτός μαζί τους, εξέρχονται από τα τείχη της πόλεως και κατακόπτουν τον Βουλγαρικό στρατό που την επολιορκούσε.

9.10.1480. Ο Κροκόδειλος Κλαδάς με στρατό 15.000 ανδρών εκδιώκει τους Τούρκους από τα βόρεια σύνορα της Μάνης. Στα απελευθερωθέντα από τους Τούρκους φρούρια υψώνεται και πάλι η Βυζαντινή σημαία με τον δικέφαλο αετό.

7.10.1571. Ναυμαχία της Ναυπάκτου. Οι ενωμένοι Χριστιανικοί στόλοι της Ισπανίας, Βενετίας, Γένουας, Νεαπόλεως, Σικελίας και Βατικανού υπό την αρχηγία του δον Ζουάν του Αυστριακού καταναυμαχούν τον τουρκικό στόλο. Ο αποτελούμενος από 273 πλοία τουρκικός στόλος κατεστράφει ολοσχερώς. Ας σημειωθεί ότι επί των τουρκικών πλοίων ήσαν 25.000 Έλληνες κωπηλάτες δεμένοι με αλυσίδες.

Στις Ευρωπαϊκές δυνάμεις υπηρετούσαν 8000 Έλληνες που διεκρίθησαν δια τον ηρωισμόν τους και την αυτοθυσίαν τους. Τέλος από τα 285 χριστιανικά πλοία εβυθίσθησαν μόνον 15.

17.10.1797. Συνθήκη του Κάμπο-Φόρμο σύμφωνα με την οποία τα Ιόνια παραδίδονται στην Γαλλία.

30.10.1821. Η σφαγή της Κασσάνδρας. Ο πασάς της Θεσσαλονίκης επιτίθεται με μεγάλες δυνάμεις εναντίον της Κασσάνδρας της Χαλκιδικής και παρά την ηρωική αντίσταση των κατοίκων καταλαμβάνει την πόλη, την οποία μετατρέπει σε ένα μεγάλο σφαγείο.

25.10.1822. Ο Ομέρ Βρυώνης και ο Κιουταχής με στρατό αποτελούμενο από 20.000 άνδρες και πυροβολικό αρχίζουν την πρώτη πολιορκία του Μεσολογγίου.

27.10.1822. Ο Κωνσταντίνος Κανάρης εισέρχεται την νύκτα με το πυρπολικό του μεταξύ του αγκυροβολημένου εις την Τένεδο τουρκικού στόλου και πυρπολεί ένα μεγάλο δίκροτο το οποίο ανατινάχθηκε στον αέρα μαζί με το από 800 άνδρες πλήρωμα του. Από τον πανικό που επακολούθησε καταστράφηκαν και πολλά άλλα τουρκικά πλοία.

6.10.1825. 46 Έλληνες ωχυρωμένοι σε μια παλαιά εκκλησία εις την περιοχή Θηβών αποκρούουν για μια ολόκληρη ημέρα αλλεπάλληλες επιθέσεις 600 Τούρκων. Οι Τούρκοι τότε συγκέντρωσαν διάφορα εύφλεκτα υλικά και έβαλαν φωτιά στην εκκλησία. Ο οπλαρχηγός Αθανάσιος Σκουρτανιωτης και τα 45 παλληκάρια του εκάησαν ζωντανοί.

8.10.1827. Ναυμαχία του Ναυαρίνου. Πανωλεθρία του Τουρκοαιγυπτιακού στόλου από τον ενωμένο στόλο της Αγγλίας, Γαλλίας και Ρωσσίας. Η καταστροφή του εχθρικού στόλου είχε σαν αποτέλεσμα να αναπτερωθεί το ηθικό και οι ελπίδες των Ελλήνων που έβλεπαν πια την ελευθερία και Ανεξαρτησία να γίνεται πραγματικότητα.

13.12.1906. Ο Ανθυπολοχαγός του πυροβολικού Παύλος Μελάς ο οποίος είχε εισχωρήσει με απόσπασμα στην Μακεδονία με αποστολή να αποτρέψει τον εκβουλγαρισμό της, πίπτει μαχόμενος ηρωικά όταν μετά από προδοσία των Βουλγάρων Κομιτατζήδων κυκλώθηκε από τουρκικό απόσπασμα. Η θυσία του Παύλου Μελά συγκλόνισε την Ελλάδα και το όνομα του έγινε σύμβολο και θρύλος. Ας σημειώσουμε ότι κανείς δεν ανάγκασε τον εθελοντή Μακεδονομάχο ανθυπολοχαγό να αναλάβει αυτή την μυστική αποστολή. Ο Μελάς, γόνος της μεγάλης ηπειρώτικης οικογενείας των Μελάδων με μεγάλη οικονομική επιφάνεια, θα μπορούσε να συνεχίσει την στρατιωτική του σταδιοδρομία και μία ήσυχη ζωή χωρίς περιπέτειες. Χωρίς να χρειαστεί να εισέλθει δύο φορές στην Μακεδονία για να αντιταχθεί κυρίως στην Βουλγαρική επιβουλή. Το αίσθημα όμως του καθήκοντος, της φιλοπατρίας, το αίσθημα της θυσίας, τον ώθησαν στο να προσφέρει και την ζωή του στο βωμό της Πατρίδος. Έτσι λοιπόν εμείς οι Έλληνες Εθνικοσιαλιστές έχουμε φωτεινούς φάρους στην πορεία μας για την πραγματοποίηση του ονείρου της φυλής που λέγεται ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ. Μπορούμε να μιλάμε για τις άγιες εκείνες μορφές που μας δείχνουν τον αληθινό δρόμο της Εθνικοσοσιαλιστικής πίστεως και τρόπου ζωής προτού καν ο Εθνικοσοσιαλισμός λάβει την σύγχρονή του μορφή σε μία χώρα μακρυά από την Ελλάδα. Με αυτό το σκεπτικό λοιπόν μπορούμε άφοβα να ονομάσουμε τον Παύλο Μελά πρόδρομο του Ελληνικού Εθνικοσοσιαλισμού και Αγία μορφή της Ελληνικής ιστορίας.

12.10.1908. Η Κρητική συνέλευση κηρύσσει την ένωση με την μητέρα πατρίδα.

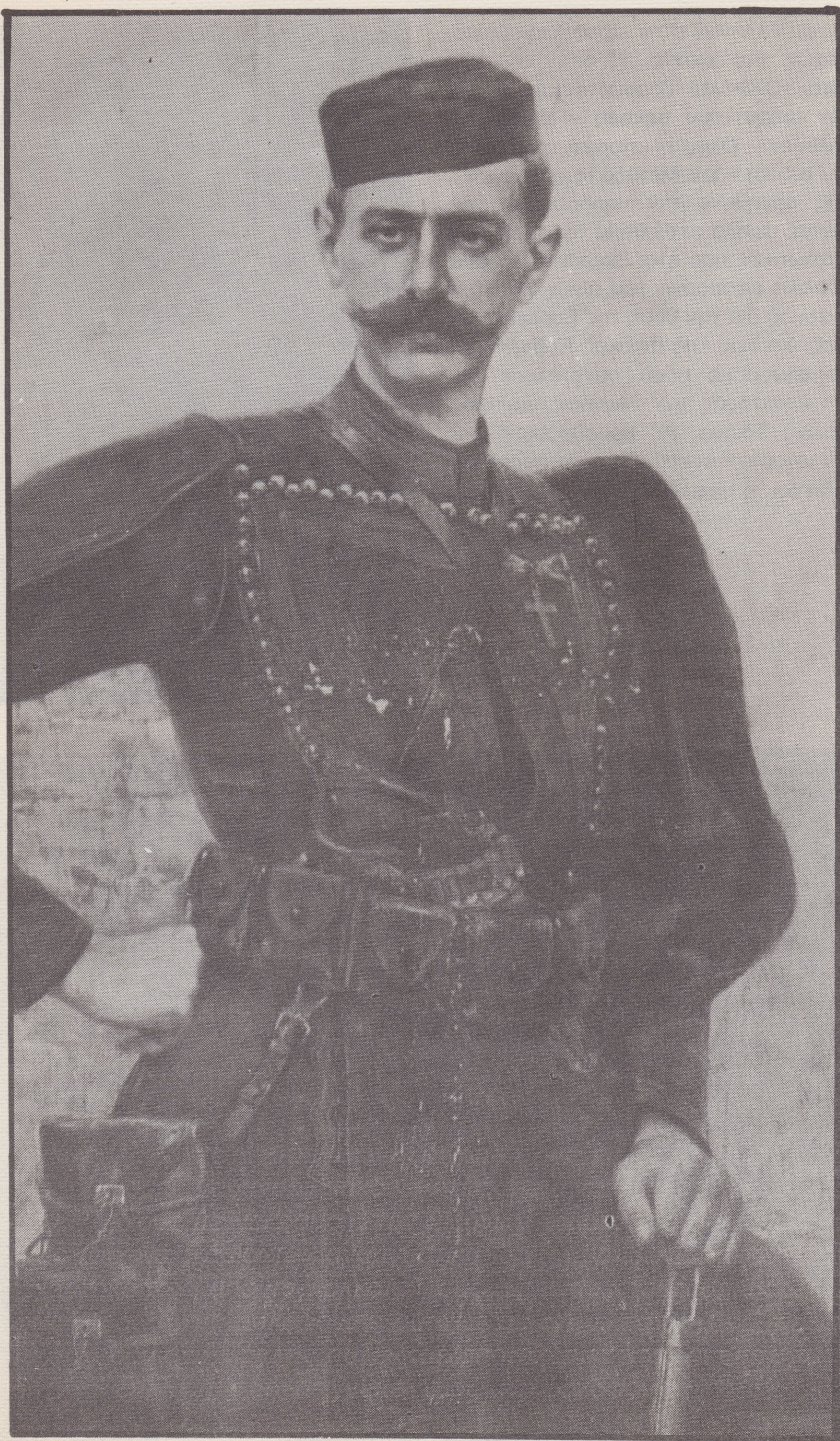
4.10.1912. Η Ελλάδα, η Σερβία, η Βουλγαρία και το Μαυροβούνιο κηρύσσουν τον πόλεμο κατά της Τουρκίας. Την επομένη ημέρα ο Ελληνικός στρατός περνάει τα σύνορα ενώ άγημα του στόλου καταλαμβάνει την Λέσβο. Στις 6 του μηνός μετά από μάχη καταλαμβάνεται η Ελασσών και εν συνεχεία η Δεσκάτη.
Στις 9 του μηνός ο Ελληνικός Στρατός ανοίγει την οδό προς την Μακεδονία αφού κατέλαβε το Σαραντάπορο και την επομένη εισέρχεται εις τα Σέρβια.
Στις 12 του μηνός ο Ελληνικός στρατός της Ηπείρου καταλαμβάνει την Φιλιππιάδα ενώ εις την Δυτική Μακεδονία απελευθερώνονται τα Γρεβενά, η Κοζάνη και η Σιάτιστα.
Στις 14 η 2α Μεραρχία μετά από σκληρό τριήμερο αγώνα στις ορεινές διαβάσεις του Βερμίου απελευθερώνει την Κοζάνη στις 16 Οκτωβρίου.
Στις 18 ο υποπλοίαρχος Νικόλαος Βότσης Κυβερνήτης τορπιλοβόλου εισέρχεται νύκτα πλησίον του λιμένος της Θεσσαλονίκης και σαν άλλος Κανάρης βυθίζει τούρκικο θωρηκτό ενισχύοντας έτσι με το κατόρθωμά του τις ηθικές δυνάμεις του μαχόμενου Ελληνικού Στρατού.
Στις 19 του μηνός ο Ελληνικός στρατός επιτυγχάνει λαμπρά νίκη στα Γιαννιτσά ανοίγοντας τον δρόμο προς την Θεσσαλονίκη.
Στις 25 μία ταξιαρχία Ιππικού μετά από σκληρό αγώνα καταλαμβάνει τον Λαγκαδά.

26.10.1912. Ο Χασάν Ταξίν πασάς της Θεσσαλονίκης μετά την ήττα των Γιαννιτσών και την κύκλωση της πόλεως από Ελληνικές δυνάμεις παραδίδει την πόλη. Υπογράφει δε πρωτόκολλο παραδόσεως σύμφωνα με το οποίο 35.000 Τούρκοι παραδίδονται άνευ όρων.
Ο Βασιλεύς Γεώργιος Α΄ και ο Αρχιστράτηγος Διάδοχος Κωνσταντίνος εισέρχονται εις την πόλη μετά δύο ημέρες ως ελευθερωταί.
Ο Βασιλεύς εγκαθίσταται στην πόλη και την ανακηρύσει συμπρωτεύουσα.

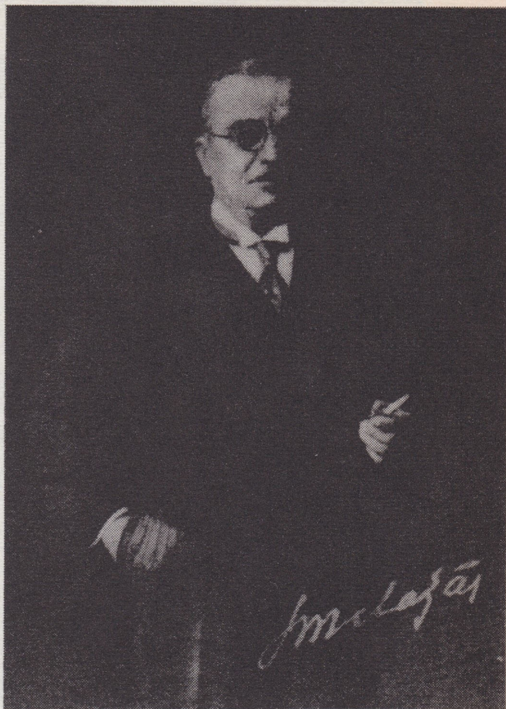
10.10.1916. Στόλος των δυνάμεων της Αντάντ καταπλέει στο Κερατσίνι. Ο Γάλλος Ναύαρχος αξιώνει τελεσιγραφικά την παράδοση των Ελληνικών αντιτορπιλλικών τον παροπλισμό ολοκλήρου του στόλου, την παράδοση του Ναυστάθμου και του λιμένος του Πειραιώς.
Αξιώνει επίσης το δικαίωμα να ελέγχει τους σιδηροδρόμους και ζητεί την παραχώρηση δέκα πυροβολαρχιών.

22.10.1923. Αποτυχημένο αντεπαναστατικό κίνημα των στρατηγών Γαργαλίδη και Λεοναρδοπούλου με σκοπό την ανατροπή του καθεστώτος του κινήματος του 1922.

28.10.1940. Η ημέρα του Ιστορικού «ΟΧΙ».
Στις 3 το πρωί ο Ιταλός πρέσβης Γκράτσι επεσκέφθη στο σπίτι του τον πρωθυπουργό, εθνικό κυβερνήτη του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου, Ιωάννη Μεταξά. Σκοπός της επισκέψεώς του ήτο η επίδοσις τελεσιγράφου σύμφωνα με το οποίο η Ιταλία απαιτούσε την μη

αντίσταση των Ελλήνων στην κατάληψη ορισμένων περιοχών της χώρας. Η απάντηση του Μεταξά ήτο «ΟΧΙ» και προσθέτοντας δια να τονίσει την αρχική του άρνηση «Πολύ καλά, έχομεν πόλεμον». (Σημ. η ιστορική στιχομυθία έγινε στην Γαλλική – ίδε Μεταξά Ημερολόγιον). Ο Μεταξάς αρνήθηκε την υποδούλωση της χώρας έχοντας υψηλό το αίσθημα της τιμής σαν πρώην στρατιωτικός που ήτο. Εκείνη την ημέρα άρχισε η τελική εφαρμογή του αψυχολόγητου και εγκληματικού δια την θέση της Ευρώπης και του Άξονος σχεδίου της Ιταλικής Κυβερνήσεως. Ας σημειώσουμε πόσο συνετέλεσε δια τούτο και ο πράκτορας των Άγγλων, γαμπρός του Μουσολίνι, Τσιάνο. Ας προσθέσουμε και αυτό που οι ιστορικοί εσκεμμένως το παραβλέπουν δηλαδή ότι το Ιταλικό σχέδιο ήτο εν αγνοία του Hitler.

ΑΟΥΣΒΙΤΣ

Ο ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ-ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ μέσα στα πλαίσια των εκδοτικών δραστηριοτήτων του και χάρι στην ευγενική προσφορά συναγωνιστού, εξέδωσε το βιβλίο των Manfred Roeder **και** Thies Christophersen **«ΑΟΥΣΒΙΤΣ». Η προσωπική αφήγηση ενός αυτόπτη μάρτυρα», το οποίο διατίθεται αποκλειστικά από τα γραφεία μας.**

Από το βιβλίο αυτό παραθέτουμε τον πρόλογο:

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Για τ' όνομα του Θεού, δεν μπορείς να συνεχίσεις τον αγώνα σου κατά της πορνογραφίας και του ηθικού εκφυλισμού χωρίς να δεσμεύεσαι με την πολιτική. Γιατί είσαι τόσο συνδεδεμένος με το παρελθόν; Σίγουρα, δεν επιθυμείς να δικαιώσεις τον Εθνικοσοσιαλισμό ή να αρνηθείς τα εγκλήματα του παρελθόντος;» Ακόμη και πολύ φίλοι έκαναν παρόμοιες ικετευτικές εκκλήσεις προς εμένα αφού ανέφερα τη λέξη ʹΑουσβιτζ σε σχέση με την προπαγάνδα τρόμου για τον πρώτο καιρό. ʹΕνας ειλικρινώς ενδιαφερόμενος παπάς, μου έγραψε: «έχω να σας πω ότι η στροφή σας προς την πολιτική του δεξιό-ηνοου ριζοσπαστισμού με έχει φοβίσει λίγο, αλλά θα σταθώ πίσω σας επίσης στο μέλλον, διότι σας γνωρίζω».

Ενώ ευχαριστήθηκα καθώς ήμουν αντικείμενο εμπιστοσύνης, ήταν εγερτήριο να αντιληφθώ πως κάθε προσπάθεια να εύρω την αλήθεια και τη δικαιοσύνη για τη Γερμανία ονομάζεται: πολιτική δεξιό-ηνοου ριζοσπαστισμού. Ναι, πόσο θα ήθελα να αφήσω το παρελθόν να αναπαύεται, εάν υπήρχε μια αμοιβαία υπόσχεση απ' όλες τις πλευρές να συγχωρέσουν και να ξεχάσουν, όπως έγινε στην συνθήκη ειρήνης μετά από τα τριάντα έτη πολέμου το 1648. Τίποτα δεν θίκτηκε, ούτε διωγμοί πραγματοποιήθηκαν. Αυτό ήταν πράγματι ένα ηρωϊκό επίτευγμα της αξιοπρέπειας μέσα στο πνεύμα του Χριστού!

Τι βλέπουμε σήμερα; Ποιός είναι πρόθυμος να συγχωρέσει, να ξεχάσει και να επουλώσει τις παλαιές πληγές; Μόνον οι Γερμανοί και ειδικά οι Γερμανοί πρόσφυγες, έχουν προσφέρει τις προθέσεις τους ξανά και ξανά, υποστηριζόμενοι από νεκρούς. Τι πράττει η άλλη πλευρά;

Η κυβέρνηση του Γερμανικού Ράϊχ παρανόμως απομακρύνθηκε από την εξουσία. Γερμανοί αξιωματικοί, οι οποίοι δεν είχαν κάνει τίποτε άλλά το καθήκον τους, και των οποίων οι χαρακτήρες ήσαν πολύ ανώτεροι από εκείνους των Συμμάχων που τους δίκασαν, σαδιστικά στραγγαλίστηκαν, αντιθέτως ούτε ένας στρατιώτης ή παρτιζάνος του εχθρού δεν οδηγήθηκε σε δικαστήριο για εγκλήματα πολέμου.

Η Γερμανική δικαιοδοσία και η έρευνα για αλήθεια έγινε αδύνατη. Μόνο οι Νικητές ήσαν για να δικάσουν και να γράψουν ιστορία. Ο κατατρεγμός των εγκλημάτων πολέμου σε οποιαδήποτε άλλη χώρα ταχέως απαγορεύθηκε. Όχι μόνο προφασίστηκαν τα έργα των Γερμανών, καταδιώκοντας με τον πιο κτηνώδη τρόπο, χωρίς να λαμβάνουν υπ' όψη τους καμμιά διεθνή νομική αρχή, αλλά διετάχθει ρητώς η υπέρβαση των περιοριστικών νόμων για τα αποκαλούμενα Γερμανικά εγκλήματα πολέμου ή τη γενοκτονία. Οι Γερμανοί, τοιουτοτρόπως στιγματίστηκαν σαν αποτέλεσμα ως επικηρυγμένοι, για να μπορούν να παίρνουν εκδίκηση επάνω τους μέχρι Δευτέρας Παρουσίας. Με αυτό τον τρόπο δόλιοι παρτιζάνοι έγιναν εθνικοί ήρωες· τιμημένοι Γερμανοί αξιωματικοί που υπεράσπισαν τους εαυτούς τους από αυτούς τους λωποδύτες αποκαλέσθηκαν εγκληματίες πολέμου.

Η παρούσα κυβέρνηση της Γερμανικής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας έχει διατάξει 14 τόμοι τεκμηριωμένων εγγράφων που αφορούν εγκλήματα που διαπράχθηκαν σε Γερμανούς φυλακισμένους πολέμου και πολίτες να μην δημοσιευθούν, αλλά να πολτοποιηθουν!

Η Golda Meir, ως πρωθυπουργός του Ισραήλ, έκανε γνωστό με αναμφισβήτητη ορολογία ότι «πλήρως φυσικές σχέσεις μεταξύ Γερμανίας και Ισραήλ δεν πρόκειται ποτέ να υπάρξουν». Πως μπορεί ένα παρελθόν να αφεθεί μόνο του το οποίο υποκινείται καθημερινά για να χρησιμοποιηθεί ενάντια στο λαό μας;

Όλα τα σχολεία συνεχίζουν να διαδίδουν τα ψεύδη γύρω από τις ωμότητες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Υπάρχει για παράδειγμα, τούτη τη στιγμή μία έκθεση που εκτίθεται στο Wiesbaden υπό την προστασία του πρωθυπουργού της Έσσης, η οποία τιτλοφορείται «Στρατόπεδο Συγκέντρωσης Sachsenhausen», όπου όλα τα εκτενή - αναπόδεικτα ψεύδη της προπαγάνδας θέτονται ξανά. Καθώς τάξη με τάξη δικτυώνονται διαμέσου της έκθεσης, τα τρομοκρατημένα παιδιά διαβάζουν ότι ένας θάλαμος αερίου κατασκευάστηκε στο Sachsenhausen το 1943, αν και έχει αποδειχτεί εδώ και καιρό ότι δεν υπήρξαν ποτέ θαλάμοι αερίων σε Γερμανική περιοχή. Σε κάνει να ανακατεύεσαι όταν διαβάζεις, «Μέρα και νύκτα η γλυκιά μυρωδιά της ψημένης ανθρώπινης σάρκας πονοκεφάλιαζε από την μέθη το στρατόπεδο». Τέτοιες ανακοινώσεις γίνονται παρά το γεγονός ότι ο Διεθνής Ερυθρός Σταυρός κανονικά επιθεωρούσε τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μέχρι το Μάρτιο του 1945, και ουδέποτε ανέφερε τίποτα για αέρια ή για ανέσεις κρεματορίων ή για γλυκιά μυρωδιά.

Επιπλέον συντηρείται ότι κάθε άνδρας-SS στο Sachsenhausen είχε το «δικαίωμα» να κτυπήσει και ακόμα να σκοτώσει έναν φυλακισμένο κατά τη διάρκεια του ονομαστικού προσκλητηρίου. Φυσικά, σκληρότητα έλαβε χώρα περιστασιακά, αλλά σχεδόν εξ ολοκλήρου ανάμεσα στους ίδιους τους τρόφιμους ή διαπράχθηκε από βοηθητικούς φρουρούς, τους ονομαζόμενους «Κάπος». Εάν

ένας άνδρας-SS ή οποιοσδήποτε άλλος Γερμανός αξιωματούχος διέπραττε οποιοδήποτε αδίκημα κατά των φυλακισμένων ή αγγιζε την περιουσία τους, περνούσε αμέσως απο στρατοδικείο.

Τι πιθανό συμφέρον θα μπορούσε να έχει ο Πρωθυπουργός Osswald της Έσσης διαδίδοντας τέτοια ψεύδη γύρω από τη Γερμανία;

Ολόκληρη η σχολική νεολαία δηλητηριάζεται με αυτά τα ψεύδη για τους πατέρες της εμβαθύνοντας την εχθρότητα ανάμεσα στις γενεές ακόμη περισσότερο. Αλλά αυτή είναι η συνταγή των παγκόσμιων συνομωτών να καταστρέφουν ένα λαό. Και εμείς που γνωρίζουμε καλύτερα, πρέπει να κρατήσουμε σιωπή;

Όποιος ακόμα θέλει να μας λέγει ότι αυτό είναι το Χριστιανικό πράγμα να κάνουμε, στα μάτια μου δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας ευτελής δειλός και λωποδύτης.

Το Υπουργείο Παιδείας στην Έσση ανέθεσε στην Εβραία Hannah Vogt να γράψει ένα βιβλίο για το παρελθόν της Γερμανίας με τίτλο «Ενοχή ή Πεπρωμένο», το οποίο ήδη έχει κάμει την 11νδέκατη έκδοσή του, και διανέμεται σε όλους τους απόφοιτους γυμνασίων. Μία Εβραία σχεδόν καθόλου δεν έχει τα προσόντα να κρίνει το παρελθόν της Γερμανίας αντικειμενικά. Αυτό το βιβλίο όπως αποδείχθει είναι ένα απόλυτο αριστούργημα της πολιτικής κηλίδωσης και της προπαγάνδας μίσους μέσα σ' ένα μεθοδικό πέπλο, και που μπορεί να συγκριθεί με τις εργασίες του αντιπροσώπου του Komintern Willy Muenzenberg, το απαράμιλλο της αντι-Γερμανικής ζύμωσης και της προπαγάνδας ψευδών που ούρλιαζε προς τους συνεργάτες του, όταν έγραφαν ένα άθρο εναντίον της Γερμανίας: **«Πολύ αδύναμο, πολύ αντικειμενικό! Κτυπήστε τους στο κεφάλι. Κάντε τον κόσμο να στέκει εμβρόντητος με τρόμο. Κάντε τους τη δυσωδία του κόσμου. Όλοι οι άνθρωποι πρέπει να τους καταριώνται και να ριγούν από τρόμο!»**.

Δεν υπάρχει κανένα αυθεντικό ντοκουμέντο που να τεκμηριώνει τις συνολικές απώλειες του Εβραϊκού πληθυσμού στη διάρκεια του τελευταίου πολέμου υψηλότερες από 200.000. Κατά τη διάρκεια μιας μοναδικής νύκτας, στη Δρέσδη, περισσότεροι ανυπεράσπιστοι, αθώοι Γερμανοί εξολοθρεύτηκαν —παιδιά, γυναίκες, γέροντες και ειδικά τραυματισμένοι άνθρωποι— από τους Εβραίους που πέθαναν σε όλα τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στα χρόνια του Εθνικοσοσιαλιστικου Καθεστώτος!!! Και σε αυτές τις Εβραϊκές ολικές απώλειες, ακόμα και οι φυσικοί θάνατοι συμπεριλαμβάνονται. Έτσι οι απώλειες, παρμένες ως ένα ποσοστό, αναμφισβήτητα ήταν πολύ μικρότερες από εκείνες οποιασδήποτε άλλης δύναμης που έλαβε μέρος στον πόλεμο· έχοντας στο μυαλό μας ότι η Εβραϊκή παγκόσμια οργάνωση είχε ήδη το 1933 κηρύξει έναν άγιο πόλεμο ενάντια στη Γερμανία, να πολεμηθεί μέχρι θανάτου.

Εκείνη την εποχή ούτε μία τρίχα μιας Εβραϊκής κεφαλής δεν είχε αγγιχτεί! Ακόμη, ο κόσμος αντηχεί με την οχλοβοή για τους

νεκρούς Εβραίους. Αλλά κανένα έγκλημα δεν ακούγεται για τη Δρέσδη και τον γνήσιο αριθμό των έξι εκατομμυρίων δολοφονημένων Γερμανών της Ανατολής. Καμμία φωνή δεν υψώθηκε για τα εκατομμύρια των δολοφονημένων Γερμανών και Ευρωπαίων αιχμαλώτων πολέμου που πολέμησαν στην Γερμανική πλευρά. Καμμία επιτύμβια πλάκα δεν μας λέγει για τους 105.000 Γάλλους που δολοφονήθηκαν επειδή ήσαν πρώην Γερμανοί. Ούτες ημέρες μνήμης τηρούνται για τους Ολλανδούς, Δανούς, Βέλγους, Νορβηγούς, Ρουμάνους, Ρώσους, Κοζάκους, Ουκρανούς, οι οποίοι σφαγιάσθηκαν με τον πιο κτηνώδη τρόπο γιατί είχαν εργασθεί ή πολεμήσει στην Γερμανική πλευρά. Αυτοί ήθελαν να σώσουν την Ευρώπη από τον Μπολσεβικισμό ή, σε μερικές περιπτώσεις, ο Γερμανικός έλεγχος πιθανόν, θεωρήθηκε να είναι το μικρότερο κακό.

΄Ενας εργαζόμενος στην παρούσα Γερμανική Ταχυδρομική Υπηρεσία μπορεί να απολυθεί επί τόπου εάν αρνηθεί ότι οι Εβραίοι πέθαναν με αέρια. Αυτή η παράξενη έννοια της «δικαιοσύνης» υποστηρίχθηκε από ένα δικαστήριο στην ΄Εσση που συμφώνησε ότι ουδείς εργαζόμενος πρέπει να ανέχεται τέτοιες εκφράσεις κατά των Εβραίων, οι οποίες «δεν μπορούν να συγκριθούν στην προσβλητικότητά τους». Κάθε λωποδύτης λοιπόν μπορεί ελεύθερα να καυχιέται σήμερα ότι διέπραξε σαμποτάζ και προδοσία κατά της Γερμανίας.

΄Ενας από τους ενδιαφερόμενους αναγνώστες με ρώτησε εάν έπεφτα ίσως θύμα ενός νέου Αντι-Σημιτισμού; Αντιθέτως! Μου αρέσει να βλέπω τους Εβραίους να τους μεταχειρίζονται όπως οποιονδήποτε άλλον και να μην απολαμβάνουν ειδικά προνόμια. Αυτά τα προνόμια, και τα ψεύδη που διαδίδονται από ορισμένες Κλίκες της Παγκόσμιας Εβραϊκής Κυριαρχίας είναι η αιτία ενός νέου Αντι-Σημιτισμού. Ο κύριος Wiesenthal προωθεί περισσότερο Αντι-Σημιτισμό από εμένα. Κάθε ευπρεπής Εβραίος είναι ευπρόσδεκτος στην έρευνά μας για αλήθεια και άρα να συμφωνεί με αυτό το βιβλιάριο. Εκδίδοντας τούτη την εντυπωσιακή αναφορά δεν υποκινούμε εθνικισμό ή μίσος, αλλά απλώς υπηρετούμε την αλήθεια, και μόνον η αλήθεια θα κάνει εμάς και τους άλλους ελεύθερους. Μόνο η αδικία που πραγματικά διαπράχθηκε μπορεί να κάμει καλό ή συγχώρεση. Επινοημένες ιστορίες «ωμοτήτων» θα δημιουργήσουν νέο μίσος και θα ενσπείρουν τους σπόρους της δυσαρέσκειας άνευ αποτυχίας.

Δεν ενδιαφερόμαστε τόσο πολύ εδώ στο να τρέχουμε πάνω κάτω την κλίμακα των απωλειών και των εγκλημάτων, αλλά πρωτίστως ενδιαφερόμαστε για την πνευματική ανάρρωση του λαού μας. ΄Εχουμε κατηγορηθεί για τα χειρότερα εγκλήματα της ιστορίας του ανθρωπίνου είδους: δηλαδή, ότι πρόθυμα αρχίσαμε έναν υδρόγειο πόλεμο, ότι δολοφονήσαμε εκατομμύρια αθώων ανθρώπων και εάν είχαμε το χρόνο και την ευκαιρία, θα είχαμε εξαλείψει το υπόλοιπο όλων των «υποταγμένων» ανθρώπων.

΄Οποιος μπορεί να αποδεχθεί μία τέτοια κατηγορία χωρίς διαμαρτυρία δεν έχει καρδιά ούτε μυαλό! Τώρα ξαφνικά υπάρχουν μάρτυρες που στέκονται και λέγουν: ΄Ολα αυτά είναι ψέματα! Η Γερμανία ουδέποτε ήθελε ούτε άρχισε αυτό τον πόλεμο αλλά εξαναγκάσθηκε να εισέλθει σ' αυτόν από τους θανάσιμους εχθρούς της. Δεν υπήρξαν θαλάμοι αερίων. ΄Ολα αυτά είναι επινοήσεις νοσηρών εγκεφάλων. Σχεδόν όλα τα αποκαλούμενα εγκλήματα πολέμου και οι δίκες για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης έχουν γίνει με επίορκους μάρτυρες και με παραποιημένα ντοκουμέντα.

Οποιοδήποτε πρόσωπο που κατηγορήθει για έγκλημα βέβαια θα ευχαριστηθεί όταν βρεθεί αθώος, πολύ δε περισσότερο όταν αποδειχθεί ότι το έγκλημα σε ερώτημα δεν έχει ακόμα διατυπωθεί.

Εμείς οι Γερμανοί πρέπει, συνεπώς, να χαιρόμαστε όταν σήμερα εμφανίζονται μάρτυρες που μπορούν να αποδείξουν ότι το ΄Αουσβιτζ δεν ήταν μηχανή θανάτου, αλλά ένα τεράστιο εργοστάσιο εξοπλισμού και ότι οι τρόφιμοι του στρατοπέδου είχαν ολικά κόσμια μεταχείριση. Και ότι οποιοσδήποτε άνθρωπος από έξω μπορούσε να επισκεφθεί το στρατόπεδο οποιαδήποτε ώρα. Οι περισσότεροι από το λαό μας αντιδρούν αρκετά διαφορετικά άκαμπτα. Συμπεριφέρονται όπως, έαν κάποιος ήθελε να τους αποστερήσει από την πιο πολύτιμη μετα-πολεμική εμπειρία τους, το σύμπλεγμα της ενοχής. Με νύχια και με δόντια κρέμονται πάνω στην Γερμανική ενοχή. Αυτό είναι ένα πολύ μοναδικό φαινόμενο στην ιστορία του ανθρωπίνου είδους. Σε οποιονδήποτε άλλο λαό μία τέτοια αντίδραση θα ήταν αδιανόητη και θα μπορούσε μόνο να περιγραφεί ως μία βαθειά πνευματική διατάραξη, καθώς δεν είναι φυσικό κάποιος να επιμένει ότι είναι ένοχος.

Τούτο είναι το πραγματικό πρόβλημα και ο αληθής λόγος για την έκδοση του βιβλιαρίου. Δεν είναι το ζήτημα ποιά πλευρά έπραξε τα περισσότερα λάθη· τούτο είναι σχεδόν κοινή γνώση στον καθένα που μελέτησε ακόμα και επιφανειακά τις διαθέσιμες πηγές. Αυτό είναι μια αθώωση για τη Γερμανία. το βιβλίο του Συνταγματάρχη Dall, γαμπρού του Franklin D. Roosevelt, «Η Πολιτική Πολέμου της Αμερικής», δεν ήταν καν αναγκαίο για να αποδειχθεί αυτό. Ωστόσο, αυτό το βιβλίο έχει αποκαλύψει, πέρα από κάθε αμφιβολία, την αποκλειστική ενοχή του Roosevelt και του Churchill για αυτό τον πόλεμο και για την εγκληματική τους συνωμοσία κατά της ειρήνης. Οποιοσδήποτε που ισχυρίζεται ακόμα το αντίθετο είναι κακόβουλος!

Γιατί είμαστε εμείς οι Γερμανοί τόσο ερωτευμένοι με την παραμυθένια ιστορία των έξη εκατομμυρίων δηλητηριασμένων από αέρια Εβραίων; Μπορώ να μιλήσω εδώ από εμπειρία γιατί εγώ, ο ίδιος, πίστεψα σε αυτήν κάποτε. Εμείς οι Γερμανοί αρεσκόμαστε να συλλογιζόμαστε γύρω από ένα πρόβλημα. Είμαστε θεοφοβούμενοι από φύση μας. Επομένως, έπρεπε να έχουμε μία από-

κρυφη θρησκευόμενη εξήγηση για την αμέτρητη δυστυχία στην οποία έχει εισέλθει ο λαός μας. Μόνον εκτός από την εξήγηση ότι οι άλλοι ήσαν δυνατότεροι και πιό παράτολμοι, είναι ανεπαρκής για τη Γερμανική ψυχή. Εμείς πιστεύουμε ότι κανείς δεν πρέπει να υποφέρει τέτοια δυστυχία χωρίς μια λογική αιτία. Είναι το πολύ γνωστό πρόβλημα του Ιώβ, ο οποίος επείσθει —από τους «φίλους» του και αναμορφωτές του— ότι κάθε χτύπημα από τη μοίρα είναι μία τιμωρία από τον θεό. Με αυτό τον τρόπο, πολλοί Γερμανοί είδαν στην καταστροφή του 1945 μία θεία δίκη για τις αμαρτίες και τα εγκλήματα που διαπράχθησαν. Ο μύθος των έξι εκατομμυρίων αθώων, δολοφονημένων ανθρώπων, πράγματι ικανοποίησε την απαίτηση για μια μεταφυσική εξήγηση και συνεπώς έγινε τόσο ανυπόμονα αποδεκτός. Φαίνεται ότι γίνεται όλο και περισσότερο πειστικός όταν στηρίζεται στη βίβλο: Δεν δολοφονήσαμε τον «οποιοδήποτε» λαό, αλλά δολοφονήσαμε τον «εκλεκτό» λαό! ΄Οπως κάποιος από τους αναγνώστες μου έγραψε με αυτά τα λόγια: «Ναι, εμείς επιτεθήκαμε στην κόρη του οφθαλμού του Θεού»· τι θαυμαστή εξήγηση! Τώρα γνωρίζουμε το γιατί. Τώρα έχουμε αποκτήσει κάτι για να υποφέρούμε, και μέσα από υποταγή προς όλους τους Εβραίους και πληρώνοντας κολλοσιαία χρηματικά ποσά, μπορούμε να ανακτήσουμε τουλάχιστον ένα μικρό μέρος της χάρης του Θεού, ή, ως μετανοώντες αμαρτωλοί να προσβλέπουμε σε συγχώρεση. Αυτός είναι ο λόγος που ο Γερμανός προσκολλάται στους «δολοφονημένους Εβραίους» σαν να σήμαινε τη σωτηρία της ψυχής του. Χωρίς αυτή την εξήγηση η τρομερή μας πτώση δεν θα μπορούσε να έχει υψηλότερη ερμηνεία και θα ήταν όλα πολύ σκληρά να υποφερθούν.

Δεν μπορούμε λοιπόν να κατηγορούμε τους πτωχούς πολίτες που πιστεύουν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης τρόμου. Θα τους αποστερήσουμε από την πίστη τους στον ένα και μοναδικό Θεό, το βασικό πρόβλημα της μεταρρύθμισης του Martin Luther, το οποίο φαίνεται να είναι ακόμα βαθειά-ριζωμένο με πολλούς ανθρώπους. Αλλά ο Ιώβ πολεμά τους αναμορφωτές του και τους δίδει την κατάλληλη απάντηση: «Αυτό το βάσανο έρχεται προς εμένα για κανένα κατανοητό λόγο. Δεν γνωρίζω γιατί. Είναι πέραν εμού. Αλλά δεν έχω μετανοήσει έναντι του Θεού. Δεν παραστράτησα από το σωστό μονοπάτι. Επιθυμώ να λογοδοτήσω με Εκείνον. Κράτησα την πίστη. Μια μέρα Αυτός θα με κρίνει δημοσίως!». Τούτη είναι η φωνή ενός δίκαιου ανθρώπου. Δεν είναι αυτός ο τρόπος που έχουμε υποχρέωση να μιλήσουμε; Απομακρυνόμαστε από τα δύο μεγάλα ψεύδη στα οποία η μεταπολεμική ανάπτυξη παραμένει: Δεν υπάρχει κανένας εκλεκτός λαός του Ισραήλ που θα μπορούσε να ισχυρισθεί ότι ταυτίζεται με τους Εβραίους· και δεν υπάρχει βεβαίως κανένας καταδικασμένος, εγκληματίας Γερμανικός λαός! Θα πολεμήσουμε ανυποχώρητα εναντίον οποιουδήποτε που υποστηρίζει ένα από αυτά τα ψεύδη ή ερμηνεύει επ' αυτών και ως εκ τούτου οδηγεί το λαό μας βαθύτερα μέσα στην δυστυχία του.

HANS GÜNTHER:

ΤΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ

ΘΕΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ - ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Εἰς τό παρόν ἄρθρον θά παραθέσωμεν χαρακτηριστικά ἀποσπάσματα καί κατά κάποιον τρόπο θά μπορούσαμε νά ποῦμε τήν Κεντρική Ἰδέα τῆς ἱστορικο-φιλοσοφικῆς μελέτης τοῦ διακεκριμένου ἀνθρωπολόγου-φιλοσόφου HANS F.K. GUNTHER «Ἰνδοευρωπαϊκή Θρησκευτικότης». Ἡ μετάφρασις τῶν ἀποσπασμάτων ἔγινε ἀπό τήν Ἰταλική μετάφρασι τοῦ βιβλίου πού ἐπιμελήθη ὁ πολιτικός κρατούμενος — συγγραφεύς GIORGIO FREDA.

Κατόπιν μιᾶς λεπτομεροῦς ἐξετάσεως — συγκρίσεως τῶν γλωσσικῶν χαρακτηριστικῶν τῆς Ἰνδικῆς, Περσικῆς, Βαλτικῆς, Ἑλληνικῆς γλώσσας, τῶν Ἰταλικῶν διαλέκτων καθώς καί τῆς Γερμανικῆς καί Κελτικῆς γλώσσης δυνάμεθα νά ἀναχθῶμεν εἰς μίαν κοινήν πρωτοευρωπαϊκή γλῶσσα πρός τό τέλος τῆς νεολιθικῆς ἐποχῆς.

Αὐτή ἡ πρωτο-ευρωπαϊκή γλῶσσα ἦτο ἡ γλῶσσα τῆς Λευκῆς Εὐρωπαϊκῆς Φυλῆς διά τήν ὁποίαν ἀνατρέχοντας εἰς τάς πηγάς τάς πρῶτας πληροφορίας ἔχομεν ἀπό τῆς ἐποχῆς τοῦ ὀρειχάλκου.

Πληροφορίας σαφεῖς διά τήν κοινήν θρησκείαν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς δέν ἔχομεν πλήν ὅμως διά τῆς μελέτης τῶν χαρακτηριστικῶν μιᾶς ἑκάστης θρησκείας κάθε Λευκοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Λαοῦ δυνάμεθα νά ἐξάγωμεν συγκεκριμένα κοινά στοιχεῖα πού ἀποτελοῦν τήν θρησκευτικότητα ὅλων αὐτῶν τῶν λαῶν πού ἀπαρτίζουν τήν Φυσική Ἀριστοκρατία τῆς ἀνθρωπότητος. Διά τῆς μεθόδου τῆς συγκρίσεως δηλαδή δυνάμεθα νά διακρίνωμεν μίαν κοινή χαρακτηριστική συμπεριφορά ἔναντι τῶν θεϊκῶν δυνάμεων. Αὐτή ἡ χαρακτηριστική συμπεριφορά τοῦ Λευκοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ Φυλετικόν Χαρακτηριστικόν, ἀναπηδᾶ δέ μέσα ἀπό τήν ἴδια τή φύσι τῆς Φυλῆς.

Κατ' ἀρχάς πρέπει νά τονισθῆ ὅτι τό θρησκευτικόν συναίσθημα τῶν Ἀρίων δέν γεννιέται ἀπό καμμίαν μορφήν φόβου πρός τόν Θεόν ἤ πρός τόν θάνατον, ὁ στίχος δέ τοῦ ποιητοῦ «PRIMUS IN ORBE FECIT DEOS FIMOR» (Ὁ φόβος τῶν ἀνθρώπων ἐδημιούργησε κατ' ἀρχάς τούς Θεούς) δέν θά μποροῦσε νά ἐφαρμοσθῆ εἰς τάς πλέον κλασσικάς ἐκδηλώσεις τῆς Ἀρίας θρησκευτικότητος. Ἕνας ὅμοιος φόβος δέν ἦτο δυνατόν νά γεννηθῆ ποτέ διότι ὁ Ἄριος δέν ἠσθάνθη ποτέ «δημιουργία» μιᾶς κάποιας θεότητος οὔτε θεώρησε ποτέ τόν κόσμο ὡς τήν δημιουργία κατασκεύασμα κάποιου θεοῦ δημιουργοῦ.

Ἡ ἰδέα ἐξάλλου μιᾶς σωτηρίας, λυτρώσεως καί ἑνός σωτῆρος δέν ὑπάρχει εἰς τήν νοοτροπίαν τῆς Φυλῆς μας. Ἐάν ὅμως πράγματι θέλομεν νά ὁμιλήσωμεν διά «σωτηρίαν» ἠμποροῦμε νά ὁμιλήσωμεν μόνον διά μίαν «αὐτοσωτηρίαν» τοῦ ἀνθρώπου διαμέσου τῶν ἰδικῶν του δυνάμεων καί μόνον, χωρίς τήν ἐπέμβασιν ἑνός θεοῦ. Ἡ σχέσις δέ τῆς ἐξαρτήσεως καί ὑποταγῆς μεταξύ ἀνθρώπου καί θεοῦ ἀπάδει πρός τήν ἀρχέγονον Εὐρωπαϊκή νοοτροπία εἶναι δέ χαρακτηριστικόν τῆς σημιτικῆς φυλῆς. Εἰς τάς σημιτικάς γλώσσας ἡ λέξις «λατρεύω» ἀνάγεται εἰς τήν ρίζαν «ABAD» ἥτις ἰσοδυναμεῖ πρός τήν ἔννοια «εἶμαι σκλάβος». Αὐτή ἡ θεώρησις τῶν πραγμάτων οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μέ τήν Ἀρία νοοτροπία χαρακτηριστικόν δέ τούτου ὅτι ὁ Ἄριος δέν προσεύχεται καταγῆς ἤ γονατιστός μά ὄρθιος κοιτῶντας τόν οὐρανό καί μέ τά χέρια ὑψωμένα ψηλά. Ἡ Εὐρωπαϊκή θρησκευτικότης δέν εἶναι δουλεία, δέν εἶναι ἡ ἱκεσία τοῦ ποδοπατημένου σκλάβου πρός τόν κύριόν του, ἀλλά ἡ ἐμπιστευτική πεποίθησις μιᾶς κοινότητος ἡ ὁποία ἐναγκαλίζει θεούς καί ἀνθρώπους. Ὁ ΠΛΑΤΩΝ εἰς τό «Συμπόσιον» του μᾶς ὁμιλεῖ διά μίαν ἀμοιβαίαν φιλία θνητῶν καί ἀθανάτων. Ἐπ' εὐκαιρία δέ αὐτῆς τῆς ἀναφορᾶς εἰς τόν Πλάτωνα πρέπει

νά τονισθῆ ὅτι μεταξύ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Λαῶν· ὁ Ἑλληνικός εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐπαρουσίασε κατ' ἐξοχήν εἰς ὅλο του τό μεγαλεῖο τήν ἀξιοπρέπεια καί τήν ὑπερηφάνεια τοῦ ἐλευθέρου ἀνθρώπους.

Ἀπό τάς ἐκφράσεις τῆς Ἀρίας θρησκευτικότητος εἰς τήν τέχνη διαφαίνεται ὅλη ἡ εὐγένεια τοῦ Ἀριστοκρατικοῦ πνεύματος τῆς Φυλῆς μας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ἡ πομπή τῶν Παναθηναίων εἰς τό ἀέτωμα τοῦ Παρθενῶνος ὅπου ξεδιπλώνεται σέ ὅλο της τό μεγαλεῖο ἡ γεμάτη μέτρο, συνετή καί εἰλικρινής εὐγένεια-μεγαλοπρέπεια τοῦ φυλετικοῦ μας γίγνεσθαι.

Ὁ θάνατος εἰς τόν κόσμον τῶν Ἀρίων δέν ὑπῆρξε ποτέ ἕν φαινόμενον κομίσεως θρησκευτικότητος. Ὁ θάνατος διά τούς Εὐρωπαίους εἶναι ἕν σημαντικόν φαινόμενο τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐντασσόμενο εἰς τήν λειτουργική διάταξι τοῦ κόσμου, καί εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων δέν ὑπῆρξε ἡ προοπτική ἑνός τέλους τοῦ κόσμου καί ἡ ἀπαρχή ἑνός «Βασιλείου τοῦ Θεοῦ».

Εἰς τό «DIE NORDISCHE RASSE BEI DEN INDOGERMANEN ASIENS-1934» ὁ H. GUNTHER γράφει ὅτι «ἡ Εὐρωπαϊκή θρησκευτικότης δέν ἐγνώρισε ποτέ τό κήρυγμα τοῦ θεοῦ εἶναι δέ ἀσυμβίβαστος μέ τήν νοοτροπίαν τῆς Φυλῆς μας κάθε σκέψις ἀντιτιθεμένη εἰς τήν ἐπιστημονικήν ἔρευνα καί εἰς μίαν ἀδογμάτιστον ἐλευθερίαν».

Ἡ θρησκευτικότης τῶν Ἀρίων δύναται νά ἐκφρασθῆ εἰς τάς διαφόρους μορφάς τοῦ μυστικισμοῦ, ἡ δέ τάσις εἰς τόν μυστικισμόν συμπίπτει μέ τήν Φυλετική νοοτροπία. Ἐκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον προπαρασκευάζει τόν Ἄριο εἰς τόν μυστικισμό εἶναι ἡ ἀναζήτησις μιᾶς ἀμμέσου ἐπαφῆς μέ τό θεῖον, ἡ συνεχής ἐπιδίωξις τῆς Πλατωνικῆς «ἀμοιβαίας φιλίας θεῶν καί ἀνθρώπων»

Εἰς τόν XX αἰῶνα, ἡ Εὐρωπαϊκή νοοτροπία ἔχει ἀρχίσει νά ἐξαφανίζεται. Σήμερον ὅλα ὅσα ἐγκωμιάζονται εἰς τήν μουσική — τέχνη — λογοτεχνία ὡς «προοδευτικά» οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μέ τήν νοοτροπίαν τῆς Φυλῆς μας.

Μά ἐμεῖς ὅμως πού εἴμεθα γνῶστες τοῦ ἐκφυλισμοῦ καί τῆς διαφθορᾶς καθῆκον ἔχουμε νά βροντοφωνάξουμε σέ ὅλους τούς ἀγνούς ἐργάτες τοῦ πολιτισμοῦ τήν περίφημον ρῆσιν τοῦ SCHILLER:

«Ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς Ἀνθρωπότητος εἶναι ἐμπιστευμένη εἰς τά χέρια σας! Διαφυλάξτε τη! Θά γκρεμισθῆ μέ ἐσᾶς, ἤ μαζί σας θ' ἀνυψωθῆ!»

Κατόπιν επιθυμίας πολλών αναγνωστών αναδημοσιεύουμε σ'αυτό το τεύχος 4 άρθρα εξαντληθέντων τευχών από την πρώτη περίοδο εκδόσεώς μας. (1981-1984). Τα άρθρα αυτά είναι: «Η μαγική πολιτεία», «Η δύναμη της τέχνης και η αισθητική επανάσταση», «Το θρησκευτικόν αίσθημα των Ευρωπαίων» και «Ιουλιανός».

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Αυτό το μήνα συνέβησαν πολλά τόσο υπέρ όσο και κατά των Λευκών πατριωτικών δυνάμεων. Οι εκλογές στη Ν. Αφρική ήταν ίσως το σημαντικότερο γεγονός. Οι πατριωτικές δυνάμεις της χώρας, που αγωνίζονται σκληρά για την επιβίωση των Λευκών στη χώρα αυτή αύξησαν σημαντικά τη δύναμή τους, όπως ο αναγνώστης θα γνωρίζει ήδη από τις εφημερίδες (αν και οι περισσότερες απ΄αυτές πέρασαν στα «ψιλά» την είδηση). Παρολαυτά το σύστημα δεν δέχτηκε αποφασιστικό χτύπημα. Η Ν. Αφρική παραμένει ένα κράτος κάτω από απόλυτο εβραϊκό έλεγχο, έλεγχο ο οποίος εξασκείται μέσω των τραστ εξορύξεως και επεξεργασίας διαμαντιών και ορυκτών γενικώτερα. Το κυβερνόν «Εθνικό» Κόμμα είναι υποχείριο των εβραϊκών συμφερόντων και, παραπλανώντας τους ψηφοφόρους του, απεργάζεται την καταστροφή της χώρας. Ο πρώην πρόεδρος Μπόθα κατηγορεί τον διάδοχό του Ντε Κλερκ για ξεπούλημα των Λευκών. Ο Ντε Κλερκ είναι βέβαια ένα κατάπτυστο εβραϊκό ανδρείκελο αλλά ο Μπόθα έχει πολύ ασθενή μνήμη και φαίνεται ότι ξέχασε ότι επί των ημερών του άνοιξε ο δρόμος γι΄αυτήν την καταστροφή. Εν πάσει περιπτώσει, είναι πολύ πιθανό οι πατριώτες της χώρας αυτής να χαλάσουν όλα τα σχέδια των κυρίων αυτών καθώς και όλων όσων βρίσκονται πίσω τους. Ας μην ξεχνάμε ότι η Ν. Αφρική είναι η μοναδική χώρα στην οποία οι Εθνικοσοσιαλιστές βρίσκονται **μέσα** στο πολιτικό παιχνίδι και όχι στο περιθώριο. Και αυτό συμβαίνει μολονότι (ή ίσως επειδή) η εβραϊκή παρουσία στο κράτος αυτό είναι εντονώτατη.

Στην Ευρώπη οι πατριώτες συνεχίζουν τον αγώνα τους σε πείσμα των «εκσυγχρονιστών» και των οπαδών της κοινωνίας-μπακάλικο. Πρόσφατα στη Γαλλία έχουν κλιμακωθεί οι διώξεις κατά των συναγωνιστών μας. Ο πρόεδρος του P.N.F.E. Κλωντ Κορνιγιώ συνελήφθη στις 13 Σεπτεμβρίου. Το επιχείρημα; Γνωστό και τετριμμένο: «Απειλή για την ασφάλεια του κράτους»...

Μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές δεν είχε απελευθερωθεί. Οι συναγωνιστές μας στη Γαλλία αγωνίζονται τούτη τη στιγμή για την αποφυλάκισή του. Στο επόμενο τεύχος θα έχουμε όλες τις λεπτομέρειες του συμβάντος και νέα από τις δραστηριότητες του P.N.F.E.. Στη Γερμανία οι εξελίξεις προχωρούν με γοργούς ρυθμούς. Η επανένωση της χώρας είναι αίτημα του 87,2% του λαού της (σύμφωνα με δημοσκόπηση της δυτικογερμανικής κοινής γνώμης που έγινε στα τέλη Ιουνίου για λογαριασμό μεγάλου περιοδικού). Όμως η τρομοκρατία εναντίον οποιουδήποτε αρθρώνει πολιτικό λόγο έστω και ελάχιστα διαφοροποιημένο από αυτόν του συστήματος συνεχίζεται. Πρόσφατα στέλεχος του REP (του κόμματος του Σενχούμπερ) εκμυστηρεύθηκε στον γράφοντα ότι το κυριώτερο εμπόδιο στον εκλογικό αγώνα τους είναι η αδυναμία εξευρέσεως υποψηφίων. Οι υποψήφιοι του REP σ όλη τη Γερμανία πέφτουν πολύ συχνά θύματα βανδαλισμών ή και φυσικών επιθέσεων ακόμη. Οι επιθέσεις αυτές οργανώνονται από αριστεριστές σε συνεργασία με αλλόφυλους (κυρίως Τούρκους) και βρίσκουν την ανοχή, αν μη την επιδοκιμασία των κατεστημένων κομμάτων για τα οποία το REP είναι ένα πολύ ενοχλητικό αγκάθι στα πλευρά τους.

ΒΕΛΓΙΟ

■ Τους τελευταίους μήνες έχει σηκωθεί θόρυβος στο Βέλγιο με αφορμή την αναψηλάφηση της υποθέσεως της οργανώσεως Westland New Post, ενός πατριωτικού σχηματισμού που έδρασε στις αρχές της δεκαετίας του 80.

Οδηγήθηκαν στο πλημμελιοδικείο των Βρυξελλών δέκα πρώην μέλη της οργανώσεως, μεταξύ των οποίων δύο γυναίκες, για να απολογηθούν για την υπεξαίρεση απορρήτων εγγράφων από το κέντρο επικοινωνιών του ΝΑΤΟ στην Εβέρ και για την κατηγορία της «συστάσεως ιδιωτικού στρατού». Ο φάκελλος της W.N.P. ξαναπήρε το δικαστικό δρόμο, αυτή τη φορά με κατεύθυνση το κακουργοδικείο το οποίο είναι τελικά το μόνο αρμόδιο για να αποφανθεί για τις πολιτικές προεκτάσεις της υποθέσεως. Όμως ο αρμόδιος εισαγγελέας αποφάσισε διαφορετικά και παραπέμφθηκαν περαιτέρω μόνο για την κατηγορία της υπεξαιρέσεως εγγράφων οκτώ από τους δέκα κατηγορουμένους οι οποίοι επειδή είναι στρατιωτικοί θα δικαστούν από στρατοδικείο.

■ Στις 27 του περασμένου Μαΐου οργανώθηκε στις Βρυξέλλες με πρωτοβουλία του περιβόητου «.S.O.S. Ρατσισμός» ένα κονσέρτο με τίτλο «μην αγγίζεις τον φίλο μου». Αρκετά εικοσιτετράωρα πριν από τη φιέστα οι «καλοί ανθρωπιστές» παρέα με τους έγχρωμους φίλους τους τριγύριζαν στους δρόμους της πόλης κραδαίνοντας ρόπαλα του μπέιζ-μπωλ βρίζοντας και απειλώντας όποιον έβρισκαν στον δρόμο τους. Αλλά το απόγευμα της 26ης τα γραφεία της «S.O.S. Ρατσισμός», της αριστερίστικης φυλλάδας «Αλτερνατίβ Λιμπερταίρ» και της M.R.A.X. (Κίνηση κατά του Αντισημιτισμού, του Ρατσισμού και της Ξενοφοβίας) βρέθηκαν κατεστραμμένα και γεμάτα πατριωτικά συνθήματα. Συνθήματα εμφανίστηκαν επίσης και στο χώρο που θα γινόταν το κονσέρτο. Αυτό, σε συνδυασμό με ένα πλήθος τηλεφωνικών απειλών, περιόρισε πολύ το αντιρατσιστικό μένος των διοργανωτών. Όταν μάλιστα έγινε γνωστό ότι οι Εθνικοσοσιαλιστές της ομάδας L'Assaut, η οποία τελευταία αναπτύσσει πολύ αξιόλογη δράση στο γαλλόφωνο Βέλγιο, θα ήταν παρόντες έξω από το χώρο του κονσέρτου, το φιλοθεάμον κοινό περιορίστηκε σε μερικές εκατοντάδες. Μεγάλος αριθμός αστυνομικών είχε σχηματίσει κλοιό γύρω από τον χώρο του κονσέρτου. Αυτό δεν εμπόδισε εκτεταμένα επεισόδια μετά το τέλος της φιέστας τα οποία και μεταφέρθηκαν στα γειτονικά στενά. Στο τέλος της βραδυάς οι συναγωνιστές μας μπήκαν μέσα στον ίδιο το χώρο του κονσέρτου και έτρεψαν σε φυγή τους πολύχρωμους αντιρατσιστές που είχαν οχυρωθεί εκεί.

ΓΑΛΛΙΑ

■ Η ομάδα της λεγόμενης Ευρωπαϊκής Δεξιάς τάραξε τα λιμνάζοντα νερά του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου στην εναρκτήρια συνεδρίασή του της 25ης Ιουλίου. Ο 87χρονος ευρωβουλευτής του F.N. του Λε Πεν, Κλωντ Ωτάν-Λαρά παίρνοντας πρώτος το λόγο ως πρεσβύτερος βουλευτής, έκανε έκληση για την διαφύλαξη της ταυτότητας της Ευρώπης και για την πολιτιστική και πολιτική ανεξαρτησία της από τις υπερδυνάμεις. Αυτό βεβαίως για τα φερέφωνα του συστήματος ήταν «φασιστική πρόκληση»...

Οι πατριωτικές δυνάμεις στο παρόν κοινοβούλιο διαθέτουν 17 βουλευτές από τη Γαλλία, τη Δυτ. Γερμανία και το Βέλγιο. Οι Ιταλοί του M.S.I. δεν συμμετέχουν στην ομάδα λόγω διαφωνιών με τους Γερμανούς συναδέλφους τους για το θέμα του Ν. Τυρόλου. Αντίθετα, οι σχέσεις των Γάλλων του F.N. και των Γερμανών του REP είναι κάτι περισσότερο από εγκάρδιες παρά τις προσπάθειες πολλών «καλοθελητών» να εμποδίσουν την δημιουργία κοινής ομάδας.

■ Τρεις εβραίοι τρομοκράτες επιτέθηκαν κατά του 60χρονου καθηγητή Ρομπέρ Φωρισσόν στις 17 Σεπτεμβρίου. Ο Φωρισσόν είναι από τους πιο διακεκριμένους αναθεωρητές ιστορικούς και οι αποκαλύψεις του (όπως π.χ. η πλαστότητα του «ημερολογίου της Άννας Φρανκ») έχουν βλάψει πολύ τα εβραϊκά συμφέροντα. Οι τρομοκράτες, οι οποίοι σημειωτέον δεν συνελήφθησαν

αλλά η ταυτότητά τους είναι γνωστή πέραν κάθε αμφιβολίας, αφού οι ίδιοι ανέλαβαν αργότερα τηλεφωνικά την ευθύνη, χτύπησαν με ρόπαλα τον καθηγητή στο κεφάλι και σ΄ολόκληρο το σώμα του. Ο καθηγητής μεταφέρθηκε με σοβαρά τραύματα στο νοσοκομείο, αλλά ευτυχώς διέφυγε τον κίνδυνο και τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές πρέπει να έχει αναρρώσει πλήρως.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ (ΔΥΤΙΚΗ)

Η συνεχιζόμενη φυλάκιση του Μάνφρεντ Ράιντερ εδώ και επτά ολόκληρα χρόνια έχει προκαλέσει τη δυσφορία και τις διαμαρτυρίες πολλών Γερμανών οι οποίοι καταλαβαίνουν ότι ο Ράιντερ εξακολουθεί να κρατείται στη φυλακή όχι βέβαια για οποιαδήποτε «αδικήματα», αλλά για τις Εθνικοσοσιαλιστικές του ιδέες και για την έντονη και πολυτάλαντη προσωπικότητά του με την οποία θα μπορούσε να αναδειχθεί σε πόλο συσπειρώσεως των Εθνικοσοσιαλιστών εάν αποφυλακιζόταν. Για να κατευνάσει κάπως τις διαμαρτυρίες η κυβέρνηση της Βόννης αποφάσισε τελευταία να τον μεταφέρει σε μια «ανοιχτή» φυλακή. Οι κάπως παλιότεροι αναγνώστες του περιοδικού θα θυμούνται ίσως ότι στα τέλη του 1988 ο Ράιντερ είχε ξαναμεταφερθεί σε «ανοιχτή» φυλακή, αλλά λίγες μέρες αργότερα, ύστερα από πιέσεις εβραϊκών κύκλων, επέστρεψε σε φυλακή «υψηλής ασφαλείας» όπου εκρατείτο κάτω από συνθήκες απομονώσεως. Σε πρόσφατη επικοινωνία μας μαζί του ύστερα από πολύ καιρό μας πληροφόρησε ότι ο γενικός εισαγγελέας στη Βόννη εισηγήθηκε την απόρριψη της τελευταίας αιτήσεως αποφυλακισέώς του με το αιτιολογικό ότι «...μολονότι ο Ράιντερ δεν δημιούργησε κανένα πρόβλημα στην φυλακή **δεν θα πρέπει να τον αντιμετωπίσουμε σαν συνηθισμένο εγκληματία λόγω των Εθνικοσιαλιστικών ιδεών του».**

Αναρωτιόμαστε αν στη θέση του Ράιντερ βρισκόταν οποιοσδήποτε τρομοκράτης ή δολοφόνος του κοινού ποινικού δικαίου τι θα είχαν κάνει οι πολύχρωμοι «ανθρωπιστές και προοδευτικοί»...

Η.Π.Α.

■ Με πρωτοβουλία του Δρα Φήλντς, στελέχους του κινήματος των Λευκών στις Η.Π.Α. δημιουργήθηκε μια επιτροπή για το σταμάτημα της εισόδου μεταναστών στη χώρα η οποία ήδη ανέλαβε πρωτοβουλίες ενάντια στο κύμα των αλλοφύλων που κοντεύει να μετατρέψει τις Η.Π.Α. σε τριτοκοσμικό κράτος. Ήδη η επιτροπή αυτή ανέλαβε πολλές ενέργειες ενημερωτικού χαρακτήρα σε πείσμα των εβραϊκών μέσων μαζικής πληροφορήσεως της χώρας. Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι οι εισερχόμενοι μετανάστες στις Η.Π.Α. κατά τα τελευταία χρόνια είναι κατά 92% μη Λευκοί.

■ Στο Κολλέγιο του Γουώτερ Βάλλεϋ της πολιτείας του Μισσισιπή η ιστορία των νέγρων αποτελούσε κύριο θέμα διδασκαλίας για ένα ολόκληρο μήνα κατά το εαρινό εξάμηνο. (Στην αρχή μια μόνο ημέρα ήταν αφιερωμένη σ΄αυτό το ιστορικό θέμα, κατόπιν έγινε μια εβδομάδα και τελικά φέτος έγινε ένας μήνας). Οι Λευκοί φοιτητές αυτού του Κολλεγίου έδειξαν με δυναμικό τρόπο ότι δεν είναι διατεθειμένοι να υποβληθούν σε ακόμα περισσότερη πλύση εγκεφάλου. Κάθε μέρα οργάνωναν συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας όπου ανέμιζαν οι σημαίες του Νότου. Τα πνεύματα είχαν οξυνθεί πολύ και για να αποφευχθούν σοβαρές συγκρούσεις η διεύθυνση του Κολλεγίου αποφάσισε να αποσύρει το μάθημα και να δώσει στους φοιτητές τις καλοκαιρινές διακοπές δύο εβδομάδες νωρίτερα από το κανονικό.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Η σύγκλιση της καπιταλιστικής δεξιάς και της κομμουνιστικής αριστέρας

Στα πλαίσια της «μεγάλης ιστορικής στιγμής για την νεώτερη πολιτική ιστορία του τόπου μας», της συνεργασίας δηλαδή της κεφαλαιοκρατικής δεξιάς και της κομμουνιστικής αριστεράς, όπου αμφότεροι ανακάλυψαν ξαφνικά τις κρυμμένες αρετές των άλλων, εμφανίσθηκαν αρκετές πρωτότυπες και καινούργιες πολιτικές ανακατάταξεις. Οι εφημερίδες και οι οπαδοί της Ν. Δημοκρατίας ξέχασαν τον μέχρι πρότινος αντικομμουνισμό τους και συναγωνίζονται σε κολακευτικά σχόλια για τον Φλωράκη και τον Κύρκο, αναλαμβάνοντας συγχρόνως και την υπεράσπιση τους απέναντι στις επιθέσεις του ΠΑΣΟΚ. Από την μεριά του Συνασπισμού τα πρώην όργανα του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου δεν είναι πλέον δέσμια της αντίδρασης και της οπισθοδρόμησης. Το ρόλο της κομμουνιστικής αριστεράς ανέλαβε το ΠΑΣΟΚ το οποίο εμφανίζεται σαν ο κύριος εκφραστής όλων όσων τόσα χρόνια υποστήριζε το ΚΚΕ δηλαδή της αδιάλλακτης αντικαπιταλιστικής δράσης, του αντιαμερικανισμού, των ξένων και ντόπιων κέντρων κ.λπ. Ο λόγος του όμως δεν έχει μεγάλη βαρύτητα διότι ύστερα από 8 χρόνια κυβέρνησης επανέρχεται σε συνθήματα που τα είχε λησμονήσει τελείως όταν ήταν στην εξουσία.

Η πολιτική ζωή στον τόπο μας έχει χάσει κάθε έννοια «πολιτικής», οι ιδεολογίες των διαφόρων παρατάξεων δεν σημαίνουν πια τίποτα μπροστά στις ανάγκες του εκλογικού παιχνιδιού, τα πρόσωπα μπορούν άνετα να μεταπηδούν στην άλλη πλευρά χωρίς να κινδυνεύουν να δυσφημισθούν. Διάφορες συμμαχίες, συμπαρατάξεις, συνασπισμοί κατασκευάζονται ώστε κάθε παράταξη να κατέχη όσο το δυνατόν μεγαλύτερο εύρος, ενώ οι πολιτικές θέσεις γίνονται ακόμη πιο αόριστες και νεφελώδεις για τον ίδιο ακριβώς λόγο.

Βέβαια όλες αυτές οι εξελίξεις δεν είναι αποκλειστικό προνόμιο της χώρας μας αλλά συμβαίνουν σε παγκόσμιο επίπεδο· το τωρινό στάδιο της σύγκλισης του καπιταλιστικού και κομμουνιστικού συστήματος θα ακολουθηθεί από τις κυβερνήσεις τεχνοκρατών και επιχειρηματιών χωρίς καμμία ιδεολογία. Οι κυβερνήσεις αυτές μπορεί να αλλάζουν (ώστε να τηρούνται τα προσχήματα), ανάλογα με τις διαθέσεις του «κυρίαρχου λαού», αλλά θα έχουν τόσο λίγη διαφορά μεταξύ τους (όπως συμβαίνει σήμερα στις ΗΠΑ με τους Δημοκρατικούς και τους Ρεπουμπλικάνους) και τόση λίγη ελευθερία κινήσεων στον καθορισμό της τύχης του λαού τους, που το ... σκηνικό θα έλκη όλο και λιγότερους θιασώτες (στις ΗΠΑ και σε αρκετές χώρες της Ευρώπης, το ποσοστό αποχής στις εκλογές υπερβαίνει το 50%). Η πραγματική δύναμη και εξουσία θα ανήκει στις μεγάλες εταιρίες και στους ισχυρούς του χρήματος δηλαδή κυρίως στον διεθνή Εβραϊσμό.

Το μόνο εμπόδιο που αποτελεί τον αστάθμητο παράγοντα και μπορεί να ανατρέψη αυτή την πορεία της διάλυσης, είναι η αφύπνιση των εθνικών πατριωτικών δυνάμεων στην Ευρώπη, αδιαμόρφωτων όμως ακόμη και χωρίς συντονισμένη δράση. Αυτές αποτελούν την ελπίδα των λαών της ηπείρου μας διότι αμφισβητούν έντονα τους κανόνες του πολιτικού παιχνιδιού και εισάγουν πάλι δυναμικά της έννοιες της φυλής, της πατρίδας και της πολιτιστικής ιδιαιτερότητας σαν κινητήριες δυνάμεις της ανάπτυξης των κοινωνιών μας.

Οι αποκαλύψεις του Μάρκου Βαφειάδη

Πράκτορες της ΕΣΣΔ χαρακτηρίζει τα στελέχη του ΚΚΕ, σε επιστολή του προς τις εφημερίδες το πρώην ηγετικό στέλεχος του κόμματος Μ. Βαφειάδης. Όσο για την συγκυβέρνηση Ν.Δ. - Συνασπισμού καταγγέλει ότι έγινε ύστερα από εντολή της Μόσχας στα πλαίσια της νέας πολιτικής της. Ο Βαφειάδης υπήρξε πρωθυπουργός και υπουργός Στρατιωτικών της «Προσωρινής Δημοκρατικής Κυβέρνησης» (Δεκέμβριος 1947) και γύρισε στην Ελλάδα το 1983

μετά από 23 χρόνια παραμονής στην ΕΣΣΔ. Γι' αυτό οι καταγγελίες του έχουν μεγάλη βαρύτητα αφού προέρχονται από κάποιον απ' αυτούς που έγραψαν την ιστορία του ΚΚΕ στην Ελλάδα. Γράφει λοιπόν μεταξύ των άλλων στην επιστολή του προς τις εφημερίδες στις 23-9-89: «Είναι βέβαια της κούτρας μου τα πιπιλίσματα αλλά χωρίς να ανακαλέσω λέξη απ' εκείνα που είπαμε, για τις εκλογές της 18 του Ιούνη στο προηγούμενο σημείωμα, η συγκυβέρνηση είναι προϊόν αποστολής στα ελληνικά στελέχη του ΚΚΣΕ. Ίσως λίγοι να ξέρουν ότι Έλληνες κομμουνιστές που ανήκουν στον ηγετικό πυρήνα (και) του ΚΚΕ είναι και μέλη του ΚΚΣΕ, με δεσμεύσεις καταστατικές. Και κανένας δεν έγινε γραμματέας του ΚΚΕ, χωρίς την παραπάνω ιδιότητα. Μ' άλλα λόγια είναι πράκτορες ξένου κόμματος -κράτους, χωρίς να έχει καθοριστική σημασία η φιλική είτε εχθρική σχέση του κράτους αυτού για τη δική τους τη χώρα – την Ελλάδα!»

Το παράδοξο με την τύχη της επιστολής είναι όχι που δεν έλαβε την δημοσιότητα που της έπρεπε, αφού οι περισσότερες εφημερίδες την πέρασαν στα ψιλά, αλλά το ότι αυτές που την πρόβαλλαν περισσότερο είναι οι φιλικές προς το ΠΑΣΟΚ, ενώ οι δεξιές δεν έδωσαν την έκταση που θα έπρεπε. Ίσως λόγω της συγκυβέρνησης και συνεταιρισμού στην «κάθαρση» δεν θέλουν να θυμούνται ότι οι συνεταιροί τους είναι πράκτορες και όργανα της Μόσχας.

Και όμως ήταν υπουργός Εθνικής Αμύνης

Λαμπρό επίτευγμα του πρώην υπουργού Εθνικής Αμύνης ήταν και οι πρωτότυπες σκέψεις που εξέθεσε σε συνέντευξή του στην εφημερίδα Καθημερινή στις 3 Σεπτεμβρίου. Σε ερώτηση του δημοσιογράφου αν συζητάει την περίπτωση τοποθέτησης ενός αριστερού ως αναπληρωτή η υφυπουργού στο υπουργείο του, απάντησε ότι θα μπορούσε να το δεχτεί και αυτό, **αλλά μόνο σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης όπως σε περίπτωση εχθρικής εισβολής ή πολεμικής σύρραξης ή σε τυχόν προέλαση της Τουρκίας στην Κύπρο!**

Δηλαδή αν κατανοούμε καλά την λογική του, σε καιρό ειρήνης δεν εμπιστεύεται έναν αριστερό ως υφυπουργό Εθνικής Αμύνης αλλά τον εμπιστεύεται σε καιρό πολέμου όπου κάθε ολιγωρία, κάθε «διεθνιστική αλληλεγγύη», κάθε αντεθνική πράξη είναι πολλές φορές πιο επικίνδυνη και καταστροφική. Φαντασθείτε πόσο θα βοηθούσε την πολεμική ικανότητα του στρατού μας ένας κομμουνιστής υφυπουργός, όταν σε καιρό πολέμου θα εξέδιδε διαταγές για περισσότερη δημοκρατία στους στρατώνες, για μείωση της θητείας στους 12 μήνες, για συμβούλια στρατιωτών, για λιγώτερο αυταρχισμό, για παράλογες διαταγές. Και όμως ο Ι. Βαρβιτσιώτης κατείχε την θέση του Υπουργού Εθνικής Αμύνης και ένα λαμπρό πολιτικό μέλλον με το κόμμα του.

Τουρκική μήνυση για την έκδοση «πολιτικού πρόσφυγα»

Μέσα στον παραλογισμό της καθημερινής πολιτικής και κοινωνικής μας ζωής συνέβη και αυτό. Τούρκοι «πολιτικοί πρόσφυγες» μαζί με δύο Έλληνες υποστηρικτές τους κατέθεσαν μήνυση (!) κατά οργάνων του Ελληνικού κράτους διότι απέλασε έναν Τούρκο πίσω στην πατρίδα του.

Δεν φτάνει που έχουμε πλημμυρίσει απ' όλους αυτούς τους δήθεν αντιστασιακούς, που τους ανεχόμαστε και τους θρέφουμε. Δεν φτάνει που οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι κοινοί εγκληματίες και κάθε μέρα κοσμούν τις στήλες των εφημερίδων για διάφορα αδικήματα, απέκτησαν λόγω της ανικανότητας και της αδιαφορίας του κράτους και το θράσος να καθορίζουν ποιοι θα χαρακτηρισθούν πολιτικοί πρόσφυγες ή όχι.

Αφήσαμε να δημιουργηθεί δηλαδή μία νέα πολιτική και φυλετική μειονότητα η οποία μόνο προβλήματα μας δημιουργεί και δρα τελικά προς όφελος της χώρας της οποίας την χούντα υποτίθεται ότι πολεμά. Καιρός είναι λοιπόν να αρχίσουμε ν' απελαύνουμε και κανέναν (αλήθεια όσοι απ αυτούς συλλαμβάνονται για ποινικά αδικήματα, γιατί δεν στέλνονται πίσω στην χώρα τους, αφού βέβαια εκτίσουν την ποινή τους;).

«Ειδήσεις» και ειδήσεις

Αντιγράφουμε από το «Ενημερωτικό Δελτίο» που εκδίδει το Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο Ελλάδας, τεύχος 158, της 15ης Σεπτεμβρίου, από σχόλιο για την αύξηση της Εβραϊκής γεννητικότητας και την αντίστοιχη μείωση της Αραβικής: «Η μείωση της γεννητικότητας του Αραβικού πληθυσμού της Ιερουσαλήμ, οφείλεται στην υψηλότερη εκπαίδευση και τον εκσυγχρονισμό του». Δηλ. ούτε λίγο ούτε πολύ οι Άραβες δεν

κάνουν πλέον παιδιά διότι οι καλοί Εβραίοι ανύψωσαν το βιοτικό τους επίπεδο και τους εκσυγχρόνισαν. Απ΄όλα όσα συμβαίνουν στο Ισραήλ αυτό διάλεξε για είδηση το «Ενημερωτικό Δελτίο». Για τους καθημερινούς φόνους παιδιών, για τα βασανιστήρια για τις κατεδαφίσεις σπιτιών τίποτα δεν πληροφορήθηκε.

Εν τω μεταξύ οι Παλαιστίνιοι κατηγορούν τις αρχές του Ισραήλ για εμπόριο νεκρών! Στην Ελευθεροτυπία της 14 Σεπτεμβρίου δημοσιεύθηκε η καταγγελία από την Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης ότι οι Ισραηλινοί στρατιώτες σκοτώνουν νεαρούς Παλαιστίνιους, μόνο και μόνο επειδή θέλουν να χρησιμοποιήσουν τα όργανα του σώματος τους για μεταμόσχευση σε Εβραίους ασθενείς.

Αλλά αυτές τις ειδήσεις τις θεωρεί άνευ ουσίας το Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο, το οποίον ασχολείται με την άνοδο του βιοτικού επιπέδου των Παλαιστινίων.

Ο τίτλος του ψηφοφόρου

Αναγγέλθηκε και πάλι πως και σε αυτές τις εκλογές οι ανυπότακτοι, δηλαδή αυτοί που ζουν στο εξωτερικό και αδιαφόρησαν να έλθουν να υπηρετήσουν στον στρατό, θα έχουν το δικαίωμα να έλθουν να ψηφίσουν και να φύγουν και πάλι σαν «κύριοι» μέχρι τις 20 Νοεμβρίου.

Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς στην ενέργεια αυτή της κυβερνήσεως, που για να είμαστε δίκαιοι δεν είναι η πρώτη, που παίρνει αυτό το μέτρο, η αρχή είχε γίνει από το ΠΑ.ΣΟ.Κ. Λίγα απλά λόγια θα ήθελα να γράψω για το παράνομο και ανήθικο αυτής της κυβερνητικής αποφάσεως.

Κατ΄αρχάς υπάρχει νομίζω ένας νόμος του κράτους, που απορρέει από αυτό το ίδιο το Σύνταγμα, που λέει πως όποιος δεν υπηρετεί στον στρατό έχει συνέπειες.

Με ποια λογική αυτός ο νόμος δεν θα ισχύει για έναν μήνα (20 ΟΚΤ. - 20 ΝΟΕ.) και μετά πάλι θα ισχύει κανονικά; Μα κράτος είναι αυτό ή οπερέττα;

Εδώ θέλω να διατυπώσω και ένα ακόμη ερώτημα: Οι μεγάλοι μας συνταγματολόγοι και νομομαθείς που κάθε τόσο μας πρήζουν με ανοησίες, γι΄αυτό δεν έχουν τίποτε να πουν, ούτε μια λέξη;

Η κυβερνητική αυτή απόφαση είναι ακόμη ανιστόρητη και ανήθικη. Κι αυτό γιατί όταν σε κάθε Ελληνική οικογένεια υπάρχει τις τελευταίες δεκαετίες και ένας νεκρός από τους αγώνες αυτής της χώρας, είναι πιστεύω τουλάχιστον ανήθικο να επιτρέπεται σε όλους αυτούς τους φυγόμαχους να έχουν ίσα δικαιώματα με αυτούς που εκτέλεσαν στο ακέραιο τα καθήκοντά τους. Επιπλέον έχω να πω και τούτο. Πολλοί από τους λεγομένους ανυποτάκτους ήσαν της κλάσεως 1972-1973-1974, της κλάσεως εκείνης που ένα μέρος της πολέμησε στην Κύπρο. **Πώς δικαιολογείται ηθικά το κράτος δίνοντας το δικαίωμα της ελεύθερης εισόδου τους στη χώρα, πως δικαιολογείται ηθικά απέναντι στους Έλληνες Στρατιώτες που έχασαν την ζωή τους στην Κύπρο, ή τραυματίσθηκαν και παίρνουν τις γνωστές συντάξεις πείνας;**

· Όμως απέναντι σε αυτόν τον παραλογισμό και την ανηθικότητα, η δημοκρατία έχει τα δικά της επιχειρήματα, έχει την δική της ηθική. Οι εκλογές είναι η ύψιστη διαδικασία της δημοκρατίας, είναι η «θεία μετάληψη» για την θρησκεία της κάλπης... Και όντως στον χριστιανισμό το δικαίωμα στο μυστήριο της θείας κοινωνίας έχει ο κάθε πιστός, δίκαιος ή άδικος, έτσι και στον κοινοβουλευτισμό το δικαίωμα στην ψηφοφορία έχουν ακόμα κι οι ανυπότακτοι κι αυτό γιατί για την ηθική της δημοκρατίας πιο ωφέλιμο είναι να ψηφίζεις, από το να υπηρετείς στον Στρατό της Πατρίδας σου. **Εμείς πιστεύουμε ακριβώς το αντίθετο, και αν για την δημοκρατία είναι τίτλος τιμής το να είσαι ψηφοφόρος, για μας αποτελεί ντροπή, στην δική μας Πολιτεία ο ύψιστος ΤΙΤΛΟΣ είναι αυτός του ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ!**

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αγαπητοί φίλοι,

Τακτικός αναγνώστης του περιοδικού σας από τον Μάιο του 1981, περίμενα με ανυπομονησία την ενεργό ανάμειξη του Λαϊκού Συνδέσμου στην πολιτική ζωή της πατρίδας μας. Το καταπληκτικό άρθρο του Ι. Περδικάρη στο τεύχος του Σεπτεμβρίου περί των συνεπειών των εκλογών και, ιδίως, η πολυσήμαντη διαπίστωσή του ότι εφεξής «η Εθνικοσοσιαλιστική πρωτοπορεία θα αναλάβη το κύριο βάρος του αγώνα για την ανατροπή του κυρίαρχου συστήματος» αναζωπύρωσαν τις ελπίδες μου ότι, τελικώς, ο Λαϊκός Σύνδεσμος θα υπερνικήσει τους μέχρι τώρα ενδοιασμούς του και θα τολμήσει την πολιτική παρέμβαση. Κατανοώ, βεβαίως, το βάσιμο, από ιδεολογικής απόψεως, αυτών των ενδοιασμών. Επικροτώ, επίσης, την έξοχη προσπάθειά σας προς την κατεύθυνση του πνεύματος και του πολιτισμού. Η κατάληψη της πολιτιστικής εξουσίας και η ιδεολογική συνειδητοποίηση είναι ο ασφαλέστερος δρόμος προς την πολιτική εξουσία: αυτό είναι κάτι που φαίνεται ότι γνωρίζουν καλώς οι Έλληνες εθνικοσοσιαλιστές (και κάτι που δεν έμαθε ποτέ η αστική δεξιά!). Θα πρέπει, όμως, να μη παραμελείται, τελείως, η καθοριστική σημασία της πολιτικής παρεμβάσεως, ιδιαιτέρως όταν η συγκυρία όχι απλώς το ευνοεί αλλά το επιβάλλει. Ποιά είναι, όμως, τα συγκυριακά εκείνα δεδομένα που ευνοούν την δυναμική παρουσία της πρωτοπορίας του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος (εν προκειμένω: του Λ.Σ.) στην πολιτική ζωή;

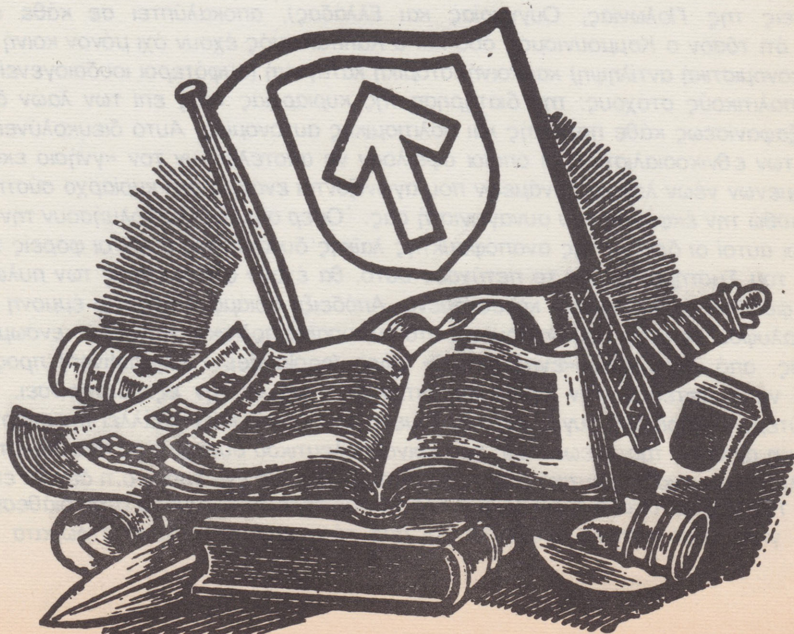
Είναι, κατ᾽αρχήν, η σύγκλιση των μέχρι τώρα αντιπαρατιθεμένων Υπερδυνάμεων, η οποία έχει εξαιρετική σημασία στο βαθμό που αποκαλύπτει αυτό που έως σήμερα διεκήρυσσαν οι εθνικοσοσιαλιστές: ότι, δηλαδή, τα δύο «αντίθετα» πολιτικοοικονομικά συστήματα αποτελούν τις δύο όψεις του ιδίου νομίσματος. Η σύγκλιση αυτή, όπως πανηγυρικά εκφράσθηκε μέσω της αναπαραγωγής του πλέγματος συγκυριαρχίας της Γιάλτας (συνδιάσκεψη κορυφής ΗΠΑ-ΕΣΣΔ) και υλοποιήθηκε ήδη μέσω των οικονομικών μεταρρυθμίσεων Γκορμπατσώφ (όρα επίσης τις περιπτώσεις της Πολωνίας, Ουγγαρίας και Ελλάδας), αποκαλύπτει σε κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο ότι τόσον ο Κομμουνισμός όσο και ο Καπιταλισμός έχουν όχι μόνον κοινή φιλοσοφική βάση (οικονομιστική αντίληψη) και κοινή ιστορική καταγωγή (αμφότεροι ιουδαιογενείς), αλλά και κοινούς πολιτικούς στόχους: την διατήρηση της κυριαρχίας τους επί των λαών δια της από κοινού εξαφανίσεως κάθε πολιτικής και πολιτισμικής αυτονομίας. Αυτό διευκολύνει αφάνταστα το έργο των εθνικοσιαλιστών, οι οποίοι οφείλουν να αποτελέσουν τον «γνήσιο εκφραστή των αφυπνιζόμενων νέων λαϊκών δυνάμεων που αγωνίζονται ενάντια στο κυρίαρχο σύστημα», για να μεταχειρισθώ την έκφραση του συναγωνιστή σας. Όπερ σημαίνει να τολμήσουν την παρέμβαση γενόμενοι αυτοί οι δέκτες της αναπόφευκτης λαϊκής δυσαρέσκειας και οι φορείς της κριτικής εναντίον του Συστήματος. Αν το πετύχουν αυτό, θα έχουν φθάσει προς των πυλών, και αυτό ακριβώς φοβάται το παρακμιακό *κατεστημένο. Απόδειξη αδιαμφισβήτητη η έμμονη προσπάθειά του να καλυφθεί το κενό που δημιουργεί στο ευρωπαϊκό πολιτικό σκηνικό η «ενσωμάτωση» της Αριστεράς, από τον δήθεν «εναλλακτικό» χώρο (ecologues - Alternativen) προς τον οποίο επιχειρεί να διοχετεύσει την κοινωνική αντίθεση – για να την εξουδετερώσει.*

Το δεύτερο καθοριστικό συγκυριακό δεδομένο που ευνοεί και επιβάλλει την ενεργό παρουσία μας είναι η αίσθηση της χρεωκοπίας του κοινοβουλευτικού συστήματος που διακατέχει έντονα κάθε πολίτη. Το κοινοβουλευτικό σύστημα επέτυχε μέσα σε ένα χρόνο ό,τι δεν θα επιτυγχάναμε εμείς σε 100 χρόνια, ακόμη κι αν είχαμε όλα τα προπαγανδιστικά μέσα στην διάθεσή μας: ποτέ δεν είχε γίνει τόσο έντονα αποδεκτό και από τόσο ευρύτατα λαϊκά στρώματα ΟΛΩΝ των

πολιτικών χώρων ότι π.χ. «όλοι ίδια σ.... είναι», «όλοι τα παίρνουνε», «όλοι δέσιμο θέλουνε» (συγχωρήστε μου την έκφραση˙ αποδίδω πιστά την καθημερινότητα). Είναι ενδεικτικό το γεγονός ότι και ο πλέον φανατικός οπαδός του α΄ ή του β΄ πολιτικού κόμματος δεν αρνείται – κατά βάθος – ότι «και» το δικό του κόμμα «έφαγε λεφτά από τον Κοσκωτά», ακριβώς διότι «όλοι τρώνε». Απλώς επιχειρεί να αποδείξει ότι το άλλο Κόμμα «έφαγε περισσότερα». Αυτή, λοιπόν, την ώρα, κατα την οποία το παρακμιακό κατεστημένο ευρίσκεται σε προχωρημένη σήψη, και, ακόμη σπουδαιότερο, το αντιλαμβάνεται αυτό πλέον και ο αγράμματος πολίτης, θα πρέπει να ζυγίσουμε τις ευθύνες μας. Το πόσο ευάλωτο είναι αυτή τη στιγμή το βαθύτατα νοσούν αστικό κράτος, το γνωρίζει το ίδιο. Εξ ου και οι υστερικές και καθημερινώς επαναλαμβανόμενες κραυγές για την «προστασία της Δημοκρατίας», για τον «κίνδυνο αποσταθεροποίησης» κ.λπ. Αλλά η μεγαλύτερη απόδειξη της αδυναμίας του προέρχεται, φίλοι μου, από το γεγονός ότι χρειάσθηκε η εσπευσμένη συνεργασία σε κυβερνητικό επίπεδο των δύο «αντιπάλων» κομμάτων (ΝΔ-ΚΚΕ) για να διασφαλισθεί η ετοιμόρροπη πολιτειακή σταθερότητα. Γιατί αυτή η συνεργασία μπορεί βεβαίως να εντάσσεται στα γενικώτερα πλαίσια της συγκλίσεως που προανανέφερα, αλλά εκφράζει συγχρόνως, και κυρίως, το μέλημα του πολιτικού κατεστημένου της πατρίδας μας να προλάβει την κατάρρευσή του. Ήταν και είναι ζήτημα ζωής και θανάτου γι΄αυτό να αποδείξει ότι «λίγοι μόνον διεφθαρμένοι πολιτικοί ενέχονται στα σκάνδαλα», αλλιώς «η οργή του κόσμου θα πέσει στα κεφάλια μας» όπως ρητά το ετόνισε εντός του Κοινοβουλίου ο εγγυητής του αστικού καθεστώτος, κύριος Μητσοτάκης. Αυτή η φοβερή ομολογία είναι ό,τι πιο σημαντικό ακούσθηκε σε όλες τις μακρές και πλήρεις «εξελίξεων» κοινοβουλευτικές συνεδριάσεις του τελευταίου έτους. Γιατί αποδεικνύει ότι θα εύρισκε, υπό τις παρούσες συνθήκες, απήχηση ιδιαιτέρως ανησυχητική – για τους εκπροσώπους του πολιτικού κατεστημένου – ένας ρωμαλέος και καθαρός πολιτικός Λόγος, ο οποίος θα στόχευε ευθέως στον κυρίως ένοχο: το ελληνικό κοινοβουλευτικό σύστημα, το οποίο βασίσθηκε από γενέσεώς του στα δίκτυα πατρωνείας, που γεννούν πελατειακές σχέσεις και αναπαράγουν τα σκάνδαλα, σε συνάρτηση με τον ιδιότυπο μεταπρατικό - εμποροκρατικό χαρακτήρα του ελληνικού καπιταλισμού.

Δεν θα καταχραστώ άλλο του χρόνου σας και της προσοχής σας. Ελπίζω οι απόψεις μου, τις οποίες θεώρησα καλό να συνεισφέρω, να τύχουν εποικοδομητικής κριτικής και, κυρίως, να αποτελέσουν ένα ερέθισμα για την επανεξέταση της στάσεως του Λ.Σ. εν όψει της διαμορφωθείσης Ελληνικής και διεθνούς πραγματικότητος.

Ηλίας Η.
Φοιτητής Φιλοσοφικής

«Εκείνο που μόνο μετρά είναι τούτο: βρισκόμαστε σήμερα ανάμεσα σε έναν κόσμο ερειπίων. Και το πρόβλημα που τίθεται είναι: υπάρχουν ακόμη όρθιοι άνθρωποι εν μέσω αυτών των ερειπίων. Τι πρέπει και τι μπορούν να κάνουν αυτοί ακόμη;

Ένα τέτοιο πρόβλημα τίθεται πράγματι πέρα απ' τους χθεσινούς συνασπισμούς, γιατί είναι ολοφάνερο ότι νικητές και νικημένοι βρίσκονται ήδη στο ίδιο επίπεδο και ότι το μοναδικό αποτέλεσμα του β΄ παγκοσμίου πολέμου ήταν να γίνει η Ευρώπη αντικείμενο ξένων προς την ιδίων δυνάμεων και συμφερόντων. Πρέπει επίσης να αναγνωρίσουμε ότι η ερήμωση που επικρατεί γύρω μας είναι προπαντός ηθικού χαρακτήρος.

Βρισκόμαστε σ' ένα κλίμα γενικής ηθικής αναισθησίας, βαθέως αποπροσανατολισμού, μολονότι χρησιμοποιούνται όλα τα συνθήματα σε μια κοινωνία καταναλωτική και δημοκρατική: η υποβάθμισις του χαρακτήρος και κάθε ειλικρινούς αξιοπρέπειας, ο ιδεολογικός μαρασμός, η υπερεκτίμησις των πιο χαμηλών συμφερόντων, το ζειν για το σήμερα, είναι αυτά που χαρακτηρίζουν γενικά τον μεταπολεμικό άνθρωπο. Το να αναγνωρίσουμε αυτό, σημαίνει ακόμη ότι αναγνωρίζουμε πως το πρωτεύον πρόβλημα και η βάσις κάθε άλλου προβλήματος είναι θέμα εσωτερικού χαρακτήρος: να ανασηκωθούμε, να αναγεννηθούμε εσωτερικώς, να δώσουμε μια μορφή, να δημιουργήσουμε μέσα μας μια τάξη και μια ευθύτητα. Τίποτα δεν έμαθε από τα μαθήματα του πρόσφατου παρελθόντος όποιος αυταπατάται σήμερα, πιστεύοντας στην δυνατότητα διεξαγωγής ενός καθαρά πολιτικού αγώνα, και πάνω στην εξουσία του ενός ή άλλου τύπου ή συστήματος στο οποίο δεν αντιπροτείνει μια νέα ανθρωπίνη ποιότητα. Να, μια αρχή η οποία σήμερα όσο ποτέ θάπρεπε απόλυτα να εξυπακούεται: εάν ένα κράτος κατείχε ένα πολιτικό ή κοινωνικό σύστημα το οποίο στη θεωρία θα ήταν το τελειώτερο, αλλά η ανθρώπινη ουσία θα ήταν σκάρτη, λοιπόν, εκείνο το κράτος θα έπεφτε αργά ή γρήγορα στο επίπεδο των πιο χαμηλών κοινωνιών, ενώ ένας λαός, μια φυλή ικανή να παράγει αληθινούς ανθρώπους, ανθρώπους μα ορθή αντίληψη και σταθερό ένστικτο, θα έφθανε σ' ένα υψηλό επίπεδο πολιτισμού και θα κατάφερνε να κρατηθεί στα πόδια του μπροστά στις πιο δύσκολες δοκιμασίες, ακόμη και αν το πολιτικό του σύστημα απεδεικνύετο ανεπαρκές και ατελές».

JULIUS EVOLA

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

√Δεν Είμαστε
οι τελευταίοι
που «έφυγαν»
√Είμαστε οι
Πρώτοι που

ΕΡΧΟΝΤΑΙ